

နှလုံးသားဖြင့်စီရင်သန

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

ထက်ပိုင်ဦး(သစ္စာမြေ)
ခင်လေး(ပြည်ထောင်စုနယ်မြေ)
ဒီရိပ်ညို
မခိုင်(ပန်းဂျိုင်)
လရောင်သို(ပဲခူး)

သခင်(ဓလ္လန်မြေ)
မေပျို
လင်းသူရ
မိုးကြယ်
မယ်နှင်း(ပညာရေး)

သက်ဆုံးတိုင်
နဒီဂျိုင်း(ရာမည)
ကရင်နော်
ပျိုင်းဝေယံ(သီပေါ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

ဘုပ်ရေ - ၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစောရန်နိုင်ထွန်း (၀၀၃၉၈)
မြင်းခြံစာပေ
အမှတ်(၂၅၆)၊ ၃၉ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကြည်
မြင်းခြံစာပေ (မြ-၀၀၄၄၉)
အမှတ်(၂၅၆)၊ ၃၉ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ကျော်ထွန်းဦး

အတွင်းဒီဇိုင်း - မိုးသီး

ကွန်ပျူတာ - ခိုင်လွင်

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀

ပြန်ချိရေး - ပီတိစာပေရပ်ဝန်း
၀၉ ၄၀၂၅၀၂၅၉

စီစဉ်သူ - မိုးသီး
၀၉ ၄၅၆၈၇၄၆၈၇

မာတိကာ

၁။ ဘဝပြာတဲ့ အဆန်ခါ	ထက်ပိုင်ဦး(သစ္စာမြေ)	၉
၂။ အပြစ်ကင်းသန်တဲ့ချစ်ခြင်းရနံ့	ခင်လေး	၁၄
	(ပြည်ထောင်စုနယ်မြေ)	
၃။ ဆန့်ကျင်ဘက်	ဒီရိပ်ညို	၃၀
၄။ ပါရမီဖြည့်ဖက်	မခိုင်(ပန်းလှိုင်)	၃၇
၅။ လှပစွာ ကလဲ့စားချေခြင်း	လရောင်သို (ပဲခူး)	၄၄
၆။ အစိမ်းနံရံကြားက သင်းကွဲငှက်	သဇင် (လွန်မြေ)	၅၇
၇။ မခြွေပါနဲ့...နွေ	မေယျီ	၇၃
၈။ အချစ်ပြိုင်ပွဲ	လင်းသူရ	၈၀

၉။	အချိန်လွန် နောင်တ	မိုးကြယ်	၉၀
၁၀။	ပွင့်ဖူးဝေစေ မေတ္တာတွေ	မယ်နှင်း (ပညာရေး)	၉၉
၁၁။	ရင်ထဲက ချာတိတ်မလေး	သက်ဆုံးတိုင်	၁၀၉
၁၂။	အတာဦးမှာ ကြွေတဲ့မိုး	နဒီလှိုင်း (ရာမည)	၁၂၂
၁၃။	အဆိပ်	ကရင်နော်	၁၃၃
၁၄။	လှလင်ငယ်သွေး	ရှိုင်းဝေယံ (သီပေါ)	၁၄၄
	အားမာန်ဖြည့်စို့လေ		

ဘဝပြာတဲ့ အဆန်ခါ

ထက်ပိုင်ဦး (သစ္စာမြေ)

“ယောကျ်ားရေ အမေ့အတွက် ဆေးဖိုးမရှိတော့ဘူးနော်”

ကန်ထဲမှဆင်းခဲ့ထားသည့် ကန်စွန်းရွက်ပုံကြီးအား လင်မယားနှစ်ယောက် အစည်းငယ်လေးများစည်းနေရင်း လှမှုတစ်ယောက် ဆိုင်းမဆင့်ဝံ့မဆင့် ထပြော၏။ ဇနီးသည်ပြောမှ သူ့သတိထားမိသည်။ အမေ့အတွက် ဆေးထပ်ဝယ်ရန်ငွေမရှိတော့။ သူတို့မိသားစုထမင်းပိုင်းတွင်ပင် ရောင်း၍ ကျန်သည့် ကန်စွန်းရွက်များကိုသာ ကြော်၍စားနေရသည်မှာကြာပြီဖြစ်သည်။

“အေးပါလှမှုရယ်၊ ငါလည်းအဲဒီကိစ္စသတိရပါတယ်။ ငွေဘယ်ကသွားရှာရမှန်းမသိလို့သာ ငြိမ်နေရတာ”

“အမေ့ဆေးဖိုးကလည်း တစ်နေ့တခြား ပိုပိုများလာတော့

အိမ်မှာစားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခဏ ကျောင်းထွက်ခိုင်းပြီး အလုပ်လေးလုပ်ခိုင်းမှနဲ့တူတယ် ယောက်ျား ရယ်”

“ကလေးတွေက အညွန့်တလူလူနဲ့လေ။ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားပါဦးမယ်လှမူရယ်”

ကန်စွန်းရွက်တောင်းအား ဇနီးသည်ခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်တင် ပေးလိုက်၏။ နေလောင်နေသည့် ဇနီးသည်၏ ညိုညစ်ညစ်မျက်နှာ ပေါ်တွင် သနပ်ခါးပင်မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သည်။ ထမီရေစိုနှင့် ဈေးတောင်းရွက်ကာ ထွက်သွားသည့်လှမူ၏ကျောပြင် ကို ငေးကြည့်ရင်း ဆီးချိုရောဂါသည်ယောက္ခမအား အမေအရင်း တစ်ယောက်နှင့်မခြား ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးမှုအတွက် သူမိခင်ကိုယ် စား ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

နံနက်စာစားပြီးလျှင် ပန်းရံလုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရဦးမည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖော့ဖိနပ်နောက်မြီးပြတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ့ခြေလှမ်းတို့က အိမ်အပြန်လမ်းသို့ဦးတည်နေ သော်လည်း သူ့စိတ်တို့ကမူ အမေအတွက် ဆေးဖိုးရနိုင်မည့်နေရာများ ဆီသို့ အပြေးအလွှားလိုက်လံရှာဖွေနေမိ၏။

x x x

အခန်း (၂)

“သားလေးပြန်လာပြီလား”

သူ့ခြံထဲသို့ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း အိမ်ပေါက်ဝတွင်ဆန်ပြာနေသည့် အမေက ခရီးဦးကြိုပြု နှုတ်ဆက်၏။

“အမေရယ် နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဆန်ကမပြာ ဘဲနဲ့ စားလို့ရပါတယ်။ နားနားနေနေလေးနေပါ”

သူ့စကားကြောင့် အမေကခေါင်းခါရင်းပြီးလိုက်၏။ အမေ ခေါင်းပေါ်ရှိ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့်ဆံပင်တို့ကြောင့် နတ်သမီးတစ်ပါး အလား အမေ့အပြိုးတို့က တလက်လက်နှင့်တောက်ပသွားလေသည်။ ထို့နောက် ဆန်ပြာလက်စ ဆန်ခါလေးအားဘေးသို့ချပြီး သူဝင်ရန် အိမ်အပေါက်ဝမှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

“အမေတို့လူတန်းစားက ဆန်လည်း ကောင်းကောင်းစားနိုင် တာမဟုတ်ဘူး။ ဟင်းလည်း ကောင်းကောင်းစားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှိတဲ့ဆန်လေးကိုပြာတီးပြီးစားတော့ သားတို့ရော၊ အမေ မြေးလေးတွေရော ထမင်းစားလို့ဝင်တာပေါ့ကွယ်”

အမေပြောတာလည်းဟုတ်သည်ပင်။ ဝီရိယကောင်းကောင်း နှင့် အမြဲဆန်ပြာ၍ ကျွေးမွေးတတ်သောအမေကျေးဇူးကြောင့် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက် ယခုအချိန်ထိ ထမင်းစားရင်း စပါးလုံးတစ်လုံး၊ ခဲတစ် လုံးပင် မကိုက်ဖူးခဲ့။

“အဟွတ်. . . အဟွတ်. . . ”

အမေသည်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပြာပြီးသားဆန်ထုပ်လေးအား နောက်ဖေးသို့သွားထားလေသည်။ နောက်ဖေးသို့ဝင်သွားသည့်အမေ ခြေလှမ်းတို့က တုန်ချီချီနှင့်။ အမေချောင်းဆိုးသံတို့က အိမ်ရှေ့ခန်းထိ စူးစူးရှရှပျံ့လွင့်လာသည်။ အမေကျန်းမာရေးအခြေအနေက အားမရ စရာပင်။

“အမေ ဆေးရောသောက်ပြီးပြီလား”

“သောက်ပြီးပြီသားရေ”

အမေအားလှမ်းမေးရင်း ဘုရားစင်ပေါ်မှ ဆေးထုတ်လေး အား ယူကြည့်လိုက်တော့ ဆေးက တစ်ရက်စာပင်မကျန်တော့။ သည် နေ့ ဆေးဝယ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကန်ထရိုက် ဦးလှဝင်းအား ပြေးမြင်မိ၏။ ကြိုတင်ယူထားသည့်ငွေတွေ များနေပြီ ဖြစ်၍ ထပ်ပေးဖို့ရာတော့သိပ်မသေချာ။

x x x

အခန်း (၃)

“လုပ်ပါဆရာ၊ အမေအတွက် ဒီနေ့ဆေးဝယ်ရမှာမို့လို့ပါ”

“မင်းမလည်းကွယ် စားဖို့ကမရှိပါဘူးဆို ဆေးဖိုးနဲ့အကြွေး တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ကျောင်းမအပ် နိုင်သေးဘူးဆို။ ကလေးတွေက အမြဲတမ်းဆုရနေတာ။ သူတို့လေး တွေကိုတော့ ကျောင်းအပ်ဖြစ်အောင်အပ်ပါကွာ”

“အပ်ချင်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးဖိုးလောက်အောင် တောင် မရှာနိုင်တာ ကလေးတွေကျောင်းအပ်ဖို့၊ စာရေးကိရိယာဝယ်ဖို့ ဘယ်ကရမှာလဲဆရာရယ်”

“ငါမင်းကို အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ ငါတို့ဆိုက်ထဲက လှ ဆောင်ကြီးအဖေလည်း ဆေးမကုနိုင်တော့ နာတာရှည်ကြီးလိုဖြစ် နေတာ။ သူများတွေက မကြည့်ရက်လို့ဝိုင်းပြီးအကြံပေးတာနဲ့ ဘိုး ဘွားရိပ်သာပို့လိုက်တာ။ ခုတော့အသားတွေဖြူဖွေးပြီးစုံပြေလို့။ ဟိုမှာ က ဆရာဝန်လည်းအသင့်၊ အလှူရှင်လည်းအသင့်ဆိုတော့ မင်းတို့ ထားနိုင်တာ၊ ကျွေးနိုင်တာ၊ ကုပေးနိုင်တာထက် အများကြီးသာတာပေါ့ ကွာ။ မင်းလည်းစဉ်းစားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အမေက ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ကတည်းကနေ ခုမြေးတွေရတဲ့အထိ တစ်ခါမှမခွဲဘူးတော့ အဆင်ပြေ ပါ့မလားမသိဘူးဆရာရယ်”

“အေးပါ ငါကမင်းကို အကြံပေးတာပါ။ ဘယ်ဟာပိုအဆင် ပြေမလဲစဉ်းစားပြီးလုပ်ပေါ့။ ခုတော့တစ်သောင်းယူသွား။ ဒါကပြန်ပေး စရာမလိုဘူး။ မင်းအမေအတွက် ငါရဲ့ဆေးဖိုးကုသိုလ်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ ကျေးဇူးပါ”

ဦးလှဝင်းပေးသည့် တစ်သောင်းတန်လေးအား တုန်ယင်နေ သည့်လက်များနှင့် လှမ်းယူလိုက်ရင်း အကြိမ်ကြိမ်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေမိ၏။ အမေကိုရိပ်သာပို့မည်၊ မပို့မည်ကိုတော့ သူ့နှလုံးသား နှင့် ဦးနှောက်တို့က ဝေခွဲမရ လွန်ဆွဲလျက်ရှိသည်။

x x x

အခန်း (၄)

“အန်တီက ဒေါ်သောင်းအေးနော်။ ဒီမှာလက်မှတ်လေးထိုး ပေးပါ။ ပြီးရင် အန်တီနေရမယ်အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

စာအုပ်ထဲတွင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သော်လည်း အမေ့ မျက်နှာက သိပ်မကောင်း။ သူ့စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့်သာ လိုက် လာခြင်းဖြစ်မည်။ သူ့မြေးများအားခွဲချင်ပုံမရပေ။ သူလည်း အမေ့ကို မခွဲနိုင်ပေ။ သို့သော် ပိလာသည့်ဝန်ကို မနိုင်တော့သည်က တစ် ကြောင်း၊ အမေ့ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာစေချင်သည်က တစ် ကြောင်းကြောင့် ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ လာပို့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ အန်တီကိုထားခဲ့ပြီးပြန်လို့ရပါပြီ။ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ကျန်း

မာရေးအတွက်တော့ ရိပ်သာမှာဆရာဝန်ရှိလို့စိတ်ချပါ။ နောက်လာတွေ့ချင်ရင် ဧည့်တွေ့ဖို့သတ်မှတ်ထားတဲ့နေ့မှာ လာတွေ့လို့ရပါတယ်”

ရိပ်သာတာဝန်ခံ၏စကားသံက သူ့နားထဲတွင် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ အမေကိုလှည့်ကြည့်မိတော့ အမေမျက်နှာက မပြိုအောင်ထိန်းထားရသည့် ညှို့မှိုင်းမှိုင်းမိုးကောင်းကင်လို။ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည့် အမေမျက်ဝန်းတို့က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်ပေးရန် တိုလျှိုးတောင်းပန်နေသလို။

“ဟင့်အင်း... အမေကျန်းမာရေးအတွက်ပါအမေရယ်”

သူ့စိတ်တို့ကို အားတင်းလိုက်ရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွေ့သမျှအရာတို့ကဝေဝါးမှိန်ဖျော့လျက်။

“ဟင်း... ဟင်း...”

အချိန်မည်မျှလောက်အထိ သူ့စိတ်တို့လွတ်သွားသည်မသိ။ ခြေထောက်အောက်နားတွင် မာန်ဖီသံကြားရခါမှ နောက်သို့အလန် တကြား ခုန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသည့်အရာမှာ ခွေးသားအုပ်မကြီးတစ်ကောင်။ တိတိကျကျပြောရမည်ဆိုလျှင် ကားတိုက်ထား၍ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်ကာ သွေးအိုင်ထဲတွင်လဲနေသည့် ခွေးမကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်လွန်းသော နာကျင်မှုကြောင့် အကြောတို့ဆွဲကာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသော်လည်း နို့စို့နေသည့်ခွေးငယ်လေးများအား နင်းမိမည်စိုး၍ သူ့ကိုမာန်ဖီနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ မည်မျှပင် နာကျင်ခံစား၍ နောက်ဆုံးအချိန်ထိရောက်နေပါစေ သားသမီးကို မစွန့်ပစ်ပဲ ကာကွယ်ပေးနေဆဲပါလား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါင်းရွက်ဗျက်ထိုး၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သောအမေ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စပါးစေ့

လေးတစ်စေ့၊ ကျောက်ခဲလေးတစ်ခဲပင်မကိုက်မိအောင် သန့်စင်၍ ကျွေးမွေးခဲ့သောအမေ။ သူ့အလှည့်ကျမှ လက်လွတ်စပယ်ထားခဲ့မိလေပြီလား။ ဟင့်အင်း...။ မသိစိတ်၏စေ့ဆော်မှုဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းတို့က နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ကြသည်။

x x x

အခန်း (၅)

“ကျွန်တော် အမေကိုပြန်ခေါ်သွားချင်လို့ပါ”

သူ့စကားကြောင့် ရိပ်သာတာဝန်ခံက စာရေးနေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

“ထိုင်ပါဦးရှင်၊ ရှင့်အမေကို ဘိုးဘွားရိပ်သာလာပို့ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဆေးကုပေးချင်လို့မဟုတ်လား။ ခုပြန်လာခေါ်တာဆိုတော့ ရှင့်မှာ ရှင့်အမေရောဂါကိုကုပေးဖို့ ပိုက်ဆံရှာလို့ရခဲ့ပြီလား”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်...”

“အဓိကအရေးကြီးတာ ဘာလဲဆိုတာ ရှင်သေချာဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ကြည့်ချင်ရင်တော့ အခန်းအပြင်ကနေ မမြင်အောင်ကြည့်သွားပါ။ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ဘိုးဘွားတွေက ရောက်ရောက်ချင်းဆိုရင် သားသမီးမြေးမြစ်တွေကို လွမ်းကြတာသဘာဝပဲ။ နောက်ကျရင်တော့ အသားကျသွားပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ရှင့်ကိုမြင်ရင် သူပိုခံစားနေရလိမ့်မယ်”

အခန်းအတွင်းသို့ အပြင်ဘက်မှလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကုတင်ပေါ်တွင် ငူငူငိုငိုနှင့် ထိုင်နေသည့်အမေအားတွေ့ရ၏။ အမေသည် ရိပ်သာတွင် ပျော်ပုံမရပေ။ အမေအားလက်ပြု၍ လှမ်းခေါ်ရန်ပြင်ပြီး

ခါမှ ရိပ်သာတာဝန်ခံပြောသောစကားကိုသတိရ၍ လက်ပြန်ချလိုက်မိသည်။ သူကြည့်နေရင်း အမေသည် ပါးပြင်အား လက်ဖမိုးဖြင့်သုတ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင့်အင်း... အမေငိုနေတာမဟုတ်ဘူး။ အမေချွေးသုတ်နေတာနေမှာပါ...”

တွေ့လိုက်ရသည့် အဖြစ်အပျက်အား သူထိတ်လန့်တကြားငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။ လက်ဖမိုးတို့ အလိုလိုရောက်ရှိသွားသော သူပါးပြင်ထက်တွင်လည်း စိုထိုင်းထိုင်းမျက်ရည်အချို့တို့နှင့်။ အမေအား ကြည့်ရင်း သူငယ်ငယ်ကကျောင်းစတက်သည့်နေ့ကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ကျောင်းတွင်အသားမကျသေး၍ ငိုယိုနေသည့်သူ့အား တစ်ယောက်တည်းအားမငယ်စေရန်အတွက် အမေသည် ထိုနေ့က ဈေးရောင်းမသွားဘဲ သူ့အခန်းပြုတင်းပေါက်မှလှမ်းမြင်ရသည့် အပင်လေးအောက်တွင် တစ်နေ့လုံးထိုင်နေပေးခဲ့၏။

သူကတော့ အမေအား ခေါ်ပင်မခေါ်နိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဆင်းရဲလှသည့်ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ်အပြစ်တင်ကာ ရိပ်သာမှ အပြန်လမ်းတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍သာ။

x x x

အခန်း (၆)

“ယောက်ျားရယ် ထမင်းလေးတော့စားပါဦး။ အဲ့လောက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့။ အမေကျန်းမာရေးပြန်ကောင်းလာရင် ကျွန်မတို့ပြန်သွားခေါ်ကြတာပေါ့”

ဇနီးသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ ငါးပိရည်ခွက်အထဲမှ

တစ်ဝက်ခန့်အား ရှေ့တွင်ချထားသည့် ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့လောင်းထည့်လိုက်ပြီး လက်ဖြင့်နယ်ဖတ်ကာ ထမင်းတစ်လုပ်စားလိုက်သည်။

“ရှိ”

အားရပါးရပါးလိုက်ခါမှ အားရပါးရပင် ကျောက်ခဲကိုက်လိုက်မိလေသည်။ တစ်ခါမှမခံစားဖူးသည့်နာကျင်မှုမျိုးဖြစ်၍ သွားအားလက်ဖြင့် အလန့်တကြားအုပ်လိုက်မိသည်။ မျက်ရည်တို့ဖြင့်ဝေဝါးနေသည့် သူ့မျက်လုံးတို့ကမူ နံရံပေါ်မှအမေဆန်ခါလေးထံသို့ အလိုလို ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

■

အပြစ်ကင်းသန့်တဲ့ချစ်ခြင်းရနံ့

ခင်လေး (ပြည်ထောင်စုနယ်မြေ)

အခန်း (၁)

“ကိုကို... ခင်လေးဆီလာတာလား၊ ခဏလေးနော် ကိုကို ခင်လေး အခုပြန်လာမယ်။ ဒီအုတ်ခုံနားမှာ ခဏစောင့်နေနော်၊ ခင်လေးတို့ကျောင်းက မိုးရာသီနံရံကပ်စာစောင်အတွက် စာမူပိတ်တော့မှာမို့ ခင်လေးရေးထားတဲ့ကဗျာလေးသွားပို့ချင်လို့ပါ နော်ကိုကို”

ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော၊ သူ့လွယ်အိတ်ထဲကစာမူကို ထုတ်၊ သူ့လွယ်အိတ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ကိုင်ခိုင်းထားလိုက်သေး။ ခုမှတော့ မယ်မင်းကြီးမ စေခိုင်းသမျှပေါ့။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က သူ့ခေါ်တိုင်း ချက်ချင်းမလိုက်သေးပဲ “ဘာကိစ္စလဲ ဘာလဲ”လို့ နည်းနည်းပါးပါး အိုက်တင်ခံမိလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် စောဒကတက်မိရင်

နှလုံးသာဖြင့် စီရင်သည်

သူ့နှုတ်ခမ်းကို တစ်တောင်လောက်စူလိုက်မယ် ။ ပြီးရင်တော့ “ရတယ် လိုက်မပေးနိုင်ရင်နေခဲ့လိုက်၊ မှတ်ထားနော်” လို့ပြောတတ်တာ။

တစ်ခါကျွဲမြီးတိုရင် တစ်ပတ်(၇)ရက် ကြာတတ်သေးတယ်။ သူ့အဆောင်ကို ကျွန်တော်လိုက်ချောရင်လည်း ဧည့်တွေ့ချိန်သာကုန်သွားခဲ့ပြီး သူကဆင်းမလာတတ်ဘူးဗျ။ (၁၀)ရက်ကျော်ကျော် ကောက်ပြီးလောက်မှ သူ့စိတ်ကပြန်ဖြောင့်တော့တယ်ဗျ။ စိတ်ကောက်ပြေစ ဆိုရင် သူကကျွန်တော့်ကို “အကျင့်ပုတ်ကြီး”လို့ခေါ်တတ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ခုလိုစိတ်ကောက်ပြေကာစအချိန်မှာ “ငါးပိချက်မ”လို့ ခေါ်လေ့ရှိတယ်ဗျ။

ငါးပိချက်မလေးက ဝါသနာပေါင်းစုံကိုဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လုပ်ချင်တာကလွဲရင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီးချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော်ကမူလတန်းကျောင်းသားကျောင်းသူကလေးဘဝမှာထဲက ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ၁၉၇၉-၁၉၈၀ ပညာသင်နှစ်မှာ အတူတူ ၁၀ တန်းအောင်ကြတယ်ဗျ။ ခုတော့သူက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)မှာ တက်နေတဲ့ကျောင်းသား ဖြစ်နေပါပြီ။

အမြဲတမ်းတော့လည်း သူ့ဆီကို ကျွန်တော်မရောက်နိုင်ခဲ့ဘူးဗျ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို သူ့အကူအညီလိုမှပဲ ဆက်သွယ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြူစင်အပြစ်ကင်းတဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ ဒါကိုတော့ သူလည်းသိနေသလို ကျွန်တော်လည်းသိနေခဲ့ပါတယ်ဗျ။

အခန်း (၂)

ခုတလော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စာမေးပွဲတွေရှိနေတော့ သူ့ဆီကိုမရောက်ဖြစ်တာ ရက် ၂၀ နီးပါးလောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောထားခဲ့ရတယ်။

“အင်းပါ ကိုကိုသာ စာမေးပွဲတွေကို ဂရုစိုက်ဖြေပါ ခင်လေး အဆင်ပြေပါတယ်”တဲ့။

အော်... ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုကိုအောင်ပါ။ သူ့နာမည်က နွယ်လေးခင်တဲ့။ နယ်မှာကျောင်းအတူတူနေခဲ့တဲ့ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝထဲက သူတို့မိဘနဲ့ကျွန်တော့်မိဘတွေက သိပ်ခင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့မိဘတွေက ချမ်းချမ်းသာသာတွေ မဟုတ်ပါပဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ခြိုးခြံပြီးစာသင်ပေးနေကြရတာပါဗျာ။ သူ့မိဘလည်းဒီလိုပါပဲ။ သူ့မှာအဖေမရှိတော့သလို ကျွန်တော့်မှာလည်းအဖေမရှိတော့ပါဘူး။

ဒီနေ့လည်း သူ့ဆီကို တစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေရဲ့လားလို့ သွားကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရလို့ သူတို့ အိမ်ကို(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်) ကျောင်းတော်ကြီးဘက်ကို ထွက်လာမိလိုက်ယ်။

“ကိုကိုလာတာအတော်ပဲ၊ ဒီနေ့ အာရ်အိုင်တီ(စက်မှုတက္ကသိုလ်)မှာ ဆရာဦးသုမောင်တို့စာပေဟောပြောပွဲရှိတယ်။ ခင်လေးနားထောင်ချင်လို့ပါ။ သူငယ်ချင်း ၃ ယောက်သွားကြမလို့ ကိုကိုပါလိုက်ခဲ့နော်... မိန်းကလေးတွေချည်းဖြစ်နေလို့ လိုက်ပို့ပေးနော်... နော်”

ကျွန်တော် သူ့ဆီလာခဲ့စဉ်က အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စကားပြောမယ်။ ဗိုက်ဆာရင်ကျောင်းထဲက မုန့်ဆိုင်မှာစားကြမယ်။ ခုဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့...။

နှလုံးသာဖြင့် စိတ်ရည်

နေ့လည်ခနာရီအထိပဲဆိုပါတော့ဗျာ...။

စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးထဲက စာပေဟောပြောပွဲအခမ်းအနားကို ငါးပိချက်မရဲ့ စည်းရုံးမှုအောက်မှာ မရုန်းထွက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်ပါသွားခဲ့ရပြန်တာပေါ့။

သူနဲ့တွေ့ပြီးမှပဲ တစ်ခုခုစားတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ အဆောင်ကဘာမှမစားဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ အခုငိုက်ထဲက ဆာလောင်တဲ့အသံတွေတောင် ထွက်ပေါ်နေပြီလေ။ ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲကတောင်းဆိုသံတွေ ပိုပိုထွက်လာပြီ။ မနေနိုင်တော့။ သူ့အနားကို နည်းနည်းတိုးကပ်လိုက်သည်။ အသံကိုထိန်းလိုက်ကာ လေသံအုပ်အုပ်နဲ့-

“ဗိုက်ဆာတယ်ဟာ”

ရုတ်တရက်သူက ဆတ်ကနဲ ကျွန်တော့်ကိုဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ စင်ပေါ်မှာဟောပြောနေတဲ့ ဆရာဦးသုမောင်ရဲ့ ဟောပြောတဲ့အသံကို အာရုံလွတ်မှာစိုးတဲ့ပုံပေါ့။ သူ့မျက်လုံးတွေက စင်ပေါ်မှာ၊ သူ့လက်တစ်ဖက်က သူ့လွယ်အိတ်ကို နှိုက်နေပြန်တယ်။ ဟော... လွယ်အိတ်အထဲက ဘီစကစ်မုန့်နှစ်ထုတ် သူ့လက်ထဲပါလာပြီ။

“အင့်... အဆာပြေ စားထားပါကိုကိုရာ၊ ပြန်ရင် ခင်လေး ဒကာခံပြီး လှည်းတန်းဈေးမှာလိုက်ကျွေးပါမယ် နော်... နော်”

အဲ့လိုတွေလည်း သူနှင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ရှိခဲ့ပါတယ်ဗျာ။

x x x

အခန်း (၃)

ဒီနေ့ ကျွန်တော် အတန်းနှစ်ချိန်အားနေတယ်။ မနေ့က

ကျွန်တော်တို့မြို့ကလာတဲ့ လူကြီး ဦးဝင်းဆိုတဲ့အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက် နဲ့ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့နွယ်လေးခင်အတွက် စာနဲ့ကျောင်း လခကိုလည်း နွယ်လေးခင်ဆီပို့ပေးရဦးမယ်။ ဒါနဲ့ပဲသူတို့ကျောင်းဘက် ကို ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့တယ်။ လကုန်ရက်နီးတော့ ငါးပိချက်မလေး လည်း လက်ထဲအသုံးစရိတ်နည်းနေလောက်ပြီထင်တယ်။

သူ တက်နေကြ တူးအိုအိတ် ၂၀၈ အတန်းထဲမှာ ဆရာ အတန်းဝင်နေတဲ့ အချိန်လည်းမဟုတ်သေးတော့ အခန်းထဲမှာများ ရှိ နေမလားလို့ သူတို့စာသင်ခန်းထဲကို တစ်ချက်ဝင်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုသိနေတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က “နွယ်လေးခင် မရှိ ဘူး၊ အပြင်ထွက်သွားတာတော့ တွေ့လိုက်တယ်”လို့ပြောပြီး။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ “အနုပညာအသင်းဘက်ကိုသွားတာ”လို့ပြော သွားသေးတယ်။ တကယ်အငြိမ်အနေဘူးဗျာ။ ငါးပိချက်မတော့။

“ကျေးဇူးပါဗျ၊ သူတစ်ယောက်ထဲသွားတာလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်ရှင် နွယ်လေးခင်က အတန်းမရှိရင် အနုပညာ အသင်းထဲမှာ ပတ္တလားတီးသွားသင်တတ်တယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကျွန်တော်သွားရှာလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

အနုပညာအသင်းဘက်ကို ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့ရပြန်ပေါ့။ သူသွားတယ်ဆိုတဲ့ အတီးသင်တန်းခန်းမကြီးကိုတွေ့တော့ သော့ခတ် ထားတာတွေလိုက်ရပြန်ရော။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွား မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ စိတ်မကြည်လင်တော့ဘူး။ ရှေ့ကိုတိုးပြီးထပ် လျှောက်လိုက်တော့မှ လားလား... မယ်မင်းကြီးမရယ် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး အာရုံဝင်စားလွန်းတဲ့အမူအရာနဲ့ ကားချပ်တစ်ခုအပေါ် စုတ်တံကိုင်ပြီး ဆေးခြယ်နေပြန်ပါပြီကောလား။

စုံပါပေ ငါးပိချက်မရယ်။ သင်တန်းဆရာက ရေးဆွဲနေတဲ့ သူ့အားလုံးရဲ့ လက်ရာတစ်ခုချင်းကို လိုက်စစ်ပေးနေတွေ့ရတယ်။ ဟော... ငါးပိချက်မက သူ့ဆွဲပြီးတဲ့ပန်းချီကားကို သင်တန်းဆရာထံမှာ အပ်နေပြီ။ အခန်းအပေါက်ဝမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမြင် တော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း တအံ့တဩ မျက်လုံးလေးနဲ့ပြီးစစလုပ်ပြလိုက် သေး။

“နင့်ဝါသနာတွေက မကုန်သေးဘူးလား ငါးပိချက်မရာ။ အတန်းဘက်ကိုရောက်ခဲ့တယ်။ ပတ္တလားတီးသင်တန်းသွားတယ်ဆိုလို့ ဟိုဘက်အခန်းကို အရင်သွားကြည့်နေတာ”

“ဟီး... ဟုတ်တယ်၊ အတီးသင်ပေးတဲ့ဆရာ မလာတာနဲ့ ပန်းချီဝင်ဆွဲနေလိုက်တာ”

“သူငယ်ချင်းတွေကိုခေါ်မလာဘူးလား”

“သူတို့က ဝါသနာမပါတော့ပျင်းနေမှာပေါ့၊ ခင်လေးက တမင်ပဲမခေါ်ခဲ့တော့တာ”

“ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ခင်လေးလည်းဆာတာပေါ့”

“ခုမှများ” သူ့ခေါင်းကိုဖွဖွထုရင်းပြောလိုက်တော့ “ညကျရင် အိပ်ရာထဲရှူပေါက်တော့မှာပဲ ကိုကိုရာ”ဟုပြန်နောက်သေးတဲ့ ငါးပိ ချက်မ။

“ထမင်းကြော်စားမယ်နော်ကိုကို”

“အင်း”

ငါးပိချက်မကို ဝါသနာပါတာတွေ လုပ်တာလည်းလုပ်ပေါ့ နောက်ဆုံးနှစ်လည်းဖြစ်နေပြီ။ အတန်းမပျက်ဖို့ စာကျက်ဖို့တွေပြော

ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်ဗျ။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ။ “ဟုတ် yes” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကျွန်တော်က လူကြိုက်နဲ့ပိုလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့စာတစ်စောင်ကို သူ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တော့ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကြည့်ပြီး-

“လွယ်အိတ်ထဲသေချာထည့်ဦး ခါးပိုက်နိုက်ထိမယ်”

လို့ ဆရာမကြီးကလုပ်လိုက်သေးတာ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ရဲ့ကျောင်းကို နေ့လည်ပိုင်းအမိပြန်တက်နိုင်ခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက စာတွေကလည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုများလာ၊ ပိုပိုခက်ခဲလာခဲ့ပြီဗျာ။

x x x

အခန်း (၄)

ဘာလိုလိုနဲ့ ငါးပိချက်မတို့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး နှစ်အတန်းတွေ စာမေးပွဲကြီးဖြေပြီးလို့ အိမ်ပြန်ကြရမယ့်နေ့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူဘဝက အချိန်တွေ အကုန်မြန်တယ်နော်ကိုကို”

သူ့ကိုကျွန်တော်ဘူတာကိုလိုက်ပို့ပေးတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောတဲ့စကား။ သူ့ရင်ထဲမှာခံစားချက်တစ်ခုခုရှိနေမှာ သေချာတယ်ဟု တထစ်ချနားလည်မိလိုက်ပါတယ်။ ၄ နှစ်တာ ကာလတစ်ခုလုံးကိုကုန်လွန်စေခဲ့သည့်တိုင် သူ့အတွက်လေ့လာစရာတွေ စူးစမ်းစရာတွေ သင်ယူစရာတွေ တက္ကသိုလ်မြေမှာ အများကြီးကျန်ရှိနေခဲ့ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

“ခရက်ဒစ်ဝင်ရင် ဆက်တက်လို့ရတာပဲ”

ကျွန်တော်နှင့်အနီးဆုံးမှာ သူ့ကို ရှိနေစေချင်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့စကားပါပဲ။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရမ်းရင်းက သူပြန်ဖြေလိုက်တဲ့စကားတွေကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားတယ်ဗျာ။

“အမှတ်ကောင်းရင်တောင်မှ ခင်လေးက ကျောင်းဆက်တက်လို့ မရတော့ဘူးလေ။ အမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဈေးမရောင်းနိုင်တော့ဘူး ကိုကို”

သူ့ဘဝအခက်အခဲတွေကို တကယ်ဆိုရင် အခုသူပြောနေတာထက်ကို ကျွန်တော်က ပိုသိထားခဲ့သူတစ်ယောက်။ အင်း... ပြောမဲ့သာပြောရတာပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော်က သိပ်တော့မထူးလှပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကျောင်းစရိတ်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမေတစ်ယောက်ထဲ မရှာနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီနှစ်အစမှာထဲက ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့ကမြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေး ဦးလေးဦးဝင်းက ပညာဒါနကုသိုလ်ယူခဲ့တာတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တောင် သိတာမကြာသေးဘူး။ အမေက မပြောမဖြစ်တဲ့အချိန်ကျမှ မင်းသိအောင်ပြောတာလို့လည်း ပြောသေးတယ်။

စတုတ္ထနှစ် အစပိုင်းလောက်ကတည်းကလို့ အမေက ပြောပြတယ်။ သူဌေးဦးဝင်းက ရန်ကုန်မှာလည်း တိုက်တစ်လုံးထပ်ဝယ်ထားတယ်တဲ့။ ဒါလည်း အမေပြောပြလို့ပဲသိရတာ။ နွယ်လေးခင်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကသိသိချင်းပဲ ပြောပြဖြစ်တယ်။

“ကိုကို ကံကောင်းတယ်ကွာ”လို့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သုံးသပ်ခဲ့တယ်။

“အောင်စာရင်းထွက်ပြီးရင် ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာပါဦးလား ခင်လေး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျှော်ဖြစ်အောင်မျှော်လိုက်သေးတာ။

“သိပ်တော့မျှော်မနေနဲ့ဦးကိုကို၊ အင်း.. ခင်လေးလာဖြစ် မယ်မထင်ပါဘူး ကိုကိုရာ”

“ကိုယ်လည်း အမြန်ဆုံးကျောင်းပြီးချင်ပါပြီ၊ သူများတွေလို ပေါ့ပါးချင်လို့”

ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ သူကပြီးစစနဲ့ လုပ်လိုက်သေး တာ။ ခါတိုင်းလိုတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအပြီးမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တာပဲ။

“ပေါ့ပါးပြီလို့ ကိုကိုကထင်လို့လား၊ ခုမှပိုလေးတော့မှာ ကိုက ရဲ့”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရင်ကလိုတော့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု အရိပ်အယောင်တွေ မရှိတော့သလိုပါပဲ။ ငါးပိချက်မဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက် အမည်နဲ့မလိုက်အောင် လေးနက်တည်ငြိမ်နေ လိုက်တာ။

“ခင်လေးပြန်ရောက်တာနဲ့ အမေ့ကိုနားခိုင်းပြီး ဆေးကုရဦး မယ်၊ အမေ့အထည်ဆိုင်လေးကို ခင်လေးကိုယ်တိုင်ပဲရောင်းမယ် ကိုကို၊ ဆိုင်ကိုပြန်ဦးစီးမှဖြစ်တော့မယ်။ အငယ်နှစ်ကောင်ကျောင်း စရိတ်က ခင်လေးတာဝန်ဖြစ်သွားပြီ”

“အင်း.. ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”

ကျွန်တော့်အမေက ပြောပြထားလို့ “နွယ်လေးခင်တို့အမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းရှာဘူးကွယ်” ဆိုတဲ့စကားကို သိထားခဲ့တာကြာ ပြီ။

“ဖိုက်တင်းပါချစ်သူ”

သူ့ခေါင်းပေါ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်လက်ကိုတင်လိုက် ပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးမိပြန်တော့ အရင်လို နောက်တီးနောက်တောက် စကားကို သူမသုံးတော့။

“ဟုတ် ကိုကို”

လို့ ဒီတစ်ခွန်းပဲသူပြန်ပြောပြီး မျက်နှာကိုကျွန်တော်မမြင် အောင် တစ်ဘက်ကိုလွှဲပစ်လိုက်တာရော။ ပြီးတော့ သူ မျက်ရည်ပဲ နေမှန်းရော ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ရထားထွက်ဖို့ အချိန်နီးနေပြီဖြစ်လို့ အချက်ပေးနေတဲ့အသံကိုကြားနေရပြီဗျာ။ ဒါ ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ချစ်သူကို ခွဲခွာဖို့ အချက်ပေးတဲ့အသံပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဖဝါးအစုံကို သူ့လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဘက် နဲ့လာထိပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့အပြုအမူတစ်ခုကိုလုပ်တော့ သူ့ရဲ့လက်ဖျား လေးတွေက အေးစက်လို့ပါလား။ ပြီးတော့ပြောသေးတယ်။

“ကိုကို ခင်လေးတို့ကျောင်းဘက်ကိုလာနေရတဲ့ အချိန်တစ်ခု အတွက်တော့ စာတွေပိုကျက်နိုင်တော့မှာပါ”

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာလေးကို စချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွား တယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ-

“နောက်ထပ် ရည်းစားအသစ်တစ်ယောက် ထပ်ထားဖြစ်ရင် ကော... ”

“အကျင့်ပုတ်ကြီး”

သူ စိတ်ဆိုးရင်ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေကြအတိုင်းခေါ်ရင်း ရထားတွဲပေါ်တက်သွားလေပြီ။ ငါးပိချက်မ ထိုးခဲ့တဲ့ မျက်စောင်းကြီး က ချစ်စရာ။ ဒါမှ နွယ်လေးခင် အစစ်ရဲ့မျက်နှာ။

အခန်း (၅)

သူ့အိမ်ကိုပြန်သွားပြီးကတည်းက တစ်ခါမှဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နဲ့ ငါးပိချက်တစ်ယောက် နေမှကောင်းရဲ့လားဆိုတာသိချင်မိပြန်ရော။ သူ ရေးပေးခဲ့တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ဆက်ကြည့်တော့ သူတို့အထည်ဆိုင်ဘေးက စခသ အများသုံးတယ်လီဖုန်း ဖြစ်နေတယ်။ ခဏကြာတော့မှ သူဖုန်းလာကိုင်တယ်။

“ဟဲလို”

“ဘာ ခုမှဟယ်လိုလဲ။ ပြန်ရောက်တာ ဖုန်းတစ်ခါတောင် မဆက်ဘူး။ နေကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်ကောပြေရဲ့လား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးက စိတ်ပူလို့ပါခင်ဗျား”

“ပြေပါတယ်ကိုကို၊ အမေ့အထည်ဆိုင်က ခင်လေးထင်သလို သေးသေးလေးမဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့၊ အမေကဆိုင်ထဲကိုပစ္စည်းတွေ အတော်ရင်းနှီးထားတာပဲ။ ဆိုင်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ခင်လေးဈေးရောင်းဖို့အားတွေရှိသွားမိတယ်။ အစပိုင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်တုန်းကတော့ ဈေးရောင်းရမှာ ရှက်နေသလိုကြီး နောက်တော့ပိုက်ဆံတွေ ရလာတာမြင်ရတော့ ခင်လေးပျော်လာတယ်။ ကိုကိုရောနေကောင်းရဲ့လား”

“နေတော့ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကမကောင်းလို့လဲ”

“အဆောင်ကနေ အပြင်ကိုပြောင်းနေပေးရမယ်တဲ့”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲကိုကို”

သူ့စိတ်ပူပန်သွားသည့်အသံမှန်းက အထင်အရှား။

“ကိုတို့မြို့ကသူဌေးဦးဝင်းလေကွာ၊ ကိုကို ကျောင်းထားပေး

နှလုံးသားဖြင့် စီရင်သည်

တဲ့သူဌေးလေ၊ ရန်ကုန်မှာတိုက်တစ်လုံးဝယ်ထားတယ်လို့ ကို တစ်ခါက ပြောဖူးတာ မှတ်မိသေးလား”

“အင်း... မှတ်မိတယ်ကိုကို”

“အဲဒီတိုက်မှာ... ကို ပြောင်းနေပြီး ကျောင်းတက်ရမှာ၊ ကို ကျောင်းတက်ဖို့အဆင်ပြေအောင် ကားရော ဒရိုင်ဘာရော အဆင့်သင့် လုပ်ထားပြီးမှ ဦးဝင်းကအသိပေးတာ ခင်လေးရဲ့”

“ဟား... ကိုကိုကကံကောင်းလိုက်တာ သူဌေးဦးဝင်းကိုတော့ ဒီမြို့မှာရှိနေတာတွေရတယ် ကိုကိုရဲ့။ သူကရန်ကုန်မှာအမြဲ မနေလောက်ဘူးထင်တယ်နော်ကိုကို”

“သုံးလေးလမှ တစ်ကြိမ်လာတတ်တယ်တဲ့ ခင်လေးရဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့ကိုကိုရယ်၊ ခင်လေးကို အမေကပြောပြတယ်၊ ကိုကိုရဲ့အမေက ကိုကိုကို ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ ကျောင်းဆက်မထားနိုင်မှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေတာတဲ့။ ဟိုတစ်နေ့က အမေ့ဆီကို ကြီးကြီးလာသေးတယ်တဲ့ ။အမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို လာမေးတာလေကိုကို”

သူ့အမေ့ကျန်းမာရေးဆိုမှ သတိရသွားမိတယ်။ ခင်လေးသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ။ ဒေါ်လေး၏ နှလုံးရောဂါအခြေအနေကို ကျွန်တော်သိနေပေမယ့် သူ့ကိုမပြောရက်သေး။ အမေက ခင်လေးမသိသေးဘူးလို့တော့ပြောဖူးတယ်။ ဒေါ်လေးရဲ့နှလုံးက အဆိုရှင်ကျယ်နေတာတဲ့။ အမေကပြောပြတော့ ကျွန်တော်စိတ်ပူမိတယ်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒေါ်လေးအခြေအနေရော သက်သာရဲ့လား”

ကျွန်တော့်အမေကို သူက ကြီးကြီးလို့ခေါ်သလို၊ သူ့အမေကို ကျွန်တော်က ဒေါ်လေးလို့ငယ်စဉ်ကအတိုင်းပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတာဗျ။

“သက်သာပါတယ်ကိုကို၊ နှလုံးသမားဆိုတော့ သက်သောင့် သက်သာပဲနေရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ အမေ့ကိုအခုအိမ်မှာပဲနေခိုင်းပြီး အထည်ဆိုင်ကို ခင်လေးပဲထွက်ရောင်းနေတာ။ အဆင်ပြေတယ်ကိုကို ရေ။ စာရင်းနဲ့အင်းနဲ့လုပ်ရတော့မယ်။ ပိုက်ဆံရှာနေနိုင်ပြီဆိုတော့ အရင်လောက်တော့ စိတ်မပူတော့ပါဘူးကိုကိုရေ”

သူ့ကျောင်းပြီးလို့ပြန်လာတဲ့အချိန်က သူ့အမေရဲ့အထည်ဆိုင် ကို အထည်အသစ်တွေ အများကြီးထပ်ဖြည့်ထားတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အမေပြောပြထားလို့ကျွန်တော် သိနေပေမယ့် သူ့ကိုမပြောပြတော့ဘူး။ သူ့သိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့သေချာတယ်။

“ဒါမှ ငါပိချက်မ အစစ်ကွ”

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်လို့တော့ ပြောလိုက်တော့ကိုကိုရေ”

“အေးပါ... အေးပါ။ အော်... ကို ဖုန်းဆက်တဲ့အခါက အကြောင်းရင်းကို ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်။ မနက်ဖြန်အမေရန်ကုန်လာ မယ်။ ကိုကိုအိမ်ပြောင်းပေးဖို့ လာစီစဉ်မှာလေ။ အန်ကယ်ဦးဝင်းက အလုပ်မအားလို့ ရန်ကုန်မလာဖြစ်သေးဘူးတဲ့”

“ဟုတ်မယ်ကိုကို မနေ့ကမနက်ခင်း ခင်လေးဈေးထွက်နေ တုန်းက အမေ့ဆီကိုလူမမာလာမေးတယ်တဲ့၊ ဆေးဘိုးဝါးခလိုရင်လည်း အားမနာနဲ့ တစ်မြို့တည်းသားချင်းတွေပဲ ကူညီမယ်အဆင်သင့်ပဲလို့ ပြောသွားသတဲ့ကိုကိုရေ... အတော်ချမ်းသာပြီးစိတ်ကောင်းလည်းရှိ တယ်နော်”

ဦးလေးဝင်းနဲ့သူနဲ့ တရင်းတနှီး မရှိသေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။

“သူ့လုပ်ငန်းတွေကအတော်အောင်မြင်နေတာ ခင်လေးရဲ့။

သူ့ဇနီးဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့သားသမီးတွေလည်းအကုန်လုံး နိုင်ငံခြားမှာပဲ ကျောင်းတက်ကြ၊ အလုပ်လုပ်နေကြတာတဲ့”

“အမေလည်းပြောဖူးတယ်၊ ခင်လေးတော့သူ ခင်လေးတို့အိမ် လာတိုင်း မဆုံဖြစ်သေးတော့ မရင်းနှီးဘူး”

“ဟုတ်လား... သဘောကောင်းတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ပါ”

“ကိုကိုရေ... ဈေးဝယ်သူတွေလာနေပြီ နောက်မှဆက်တော့ မယ်... တာတာနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဖုန်းခွက်ကိုခွပ်ကနဲမြည်အောင် ချသွားပေ ပြီ။

x x x

အခန်း (၆)

ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောင်းက စာမေးပွဲတွေဆက်တိုက်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အစစအရာရာလိုအပ်ချက်မရှိအောင် လုပ်ပေးကြဖို့ ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီးနှင့် ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးကို သူဌေး က မှာထားတဲ့အကြောင်းသိရတယ်။ ကျေးဇူးပါဗျာ။ မနေ့ညကဆိုရင် အန်ကယ်ဦးဝင်းကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်သေးတာ။

“လူလေး ကိုကိုအောင်၊ မင်း စာမေးပွဲ ဖြေနေတဲ့ရက်တွေ အဆင်ရောပြေရဲ့လား”တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဦးရဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့်”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးအောင်ပြောခွင့်မပေးဘူး။

“ကိစ္စမရှိဘူးငါ့တူ ဦးလေးလည်း ပညာပါရမီကုသိုလ်ရတာ ပေါ့။ ကျေးဇူးစကားတွေနောက်မပြောနဲ့ကွာ။ မင်းသာဆရာဝန်မဖြစ်

ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ တို့မြို့လေးက ဆရာဝန်ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတဲ့
ဂုဏ်ကိုယူချင်လွန်းလို့ပါကွာ။ ငွေရှိတိုင်း ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်
တာမဟုတ်ဘူး လူလေးရဲ့”

ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့စကား၊ မေးချင်တဲ့အကြောင်းများ
မေးခွင့်မရ။

“မင်းစာကျက်ပျက်မယ်လူလေးရာ၊ လေးလေးဖုန်းချလိုက်ပြီ”

လို့စကားအဆုံးသတ်ကာ ဖုန်းချသွားရောဗျာ။ သိချင်နေတဲ့
အကြောင်းအရာများစွာကို မေးခွင့်မရပြန်ဘူး။ စာမေးပွဲမတိုင်ခင်
ကတည်းက ငါးပိချက်မလေးနဲ့ ကျွန်တော် ဖုန်းအဆက်အသွယ်မရဘူး။
သူ့အမေရောဂါလည်းပြန်ဖောက်တယ်ဆိုလား ကြားမိလိုက်သလိုပဲ။
စာပြီးရင်းစာ ဖြစ်နေရတဲ့အချိန်မို့ မတတ်သာခဲ့ပြန်ဘူး။

ကျောင်းပြီးခါနီးလေလေ နေ့ရက်တွေက ပိုခြောက်သွေ့လေ
လေပါပဲ။ ဘာတွေမှန်းတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တခြားကမ္ဘာတစ်ခု
ကို ပို့ထားသလိုမျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်ဗျာ။ ဒီစာမေးပွဲရက်တွေကပဲ
ရှည်ကြာလွန်းတာကြီးကြောင့်များလား။

x x x

အခန်း (၇)

ငွေဆိုတဲ့အရာက ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်စေ
ခဲ့တယ်။ ငွေဆိုတဲ့အရာက နွယ်လေးခင်အမေရဲ့ နှလုံးရောဂါကြီးကို
အသက်ဆက်ရှင်ဖို့အခွင့်အရေးပေးခဲ့တယ်။ ငွေဆိုတဲ့အရာက မပြည့်
စုံတဲ့ မိခင်မုဆိုးမနှစ်ယောက်ရဲ့မိသားစုဘဝ လိုအပ်ချက်တွေ
ကွက်လပ်တွေ စားဝတ်နေရေးတွေကို ပြေလည်စေခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေဆိုတဲ့အရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ
နွယ်လေးခင်ကို အန်ကယ်ဦးဝင်း သိမ်းပိုက်ခဲ့တာလေ။ ဘယ်သူငြင်း
မှလဲ။ သူက ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုရင်တောင်
သူ့ကို ကျွန်တော်နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့
အတွက်၊ သူ့အမေအသက်ဆက်ရှင်နိုင်ဖို့အတွက်၊ သူ့ရဲ့မောင်လေးနဲ့
ညီမလေးကို ပညာရေးအထောက်အပံ့ကောင်းတွေပေးနိုင်ဖို့။ သူပေး
ဆပ်လိုက်ရတာနဲ့တန်အောင် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်စုံတော့မှာ
ပါ။ ပြီးတော့သူ ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတွေကိုလည်း လို
လေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ။

သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အသန့်ရှင်းဆုံး အစွန်းအထင်းမဲ့
တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့ဆီမှာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ
ထပ်တူမျှတဲ့ ခံစားချက်တွေရှိနေမယ်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်။
သူနဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ ဆက်ပြီးရှင်သန်နိုင်တဲ့အချစ်တစ်ခုတော့ မွေး
ဖွားဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချစ်က တစ်အူတုံဆင်းမောင်နှစ်မအရင်းလို
အပြစ်ကင်းသန့်တဲ့ ချစ်ခြင်းရနံ့နဲ့ပါဗျာ။

ဆန့်ကျင်ဘက်

ဒီရိပ်ညို

ယခုလိုမိုးရာသီကို ဘမောင်အကြိုက်ဆုံး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘမောင်ဝါသနာပါတဲ့ ငါးဖမ်း၊ ဖားရိုက်၊ ပုစွန်လုံးနှိုက် အကုန်လုပ်လို့ကောင်းတဲ့ရာသီဖြစ်လို့ပင်။ ငယ်ငယ်တည်းက ဝါသနာက ကြီးတဲ့အထိ အမြစ်တွယ်ခဲ့တာ။ ငယ်စဉ်က မိဘတွေ ပညာသင်ပေးပေမယ့် ပညာရေးကိုစိတ်မဝင်စား။ ကျောင်းသွားရင်း အိုင်တွေရင် အိုင်ပက်။ ပုစွန်လုံးကျင်းတွေရင် ပုစွန်လုံးနှိုက်နဲ့ ကျောင်းကိုတက်ရတယ်မရှိဘူး။ ပုစွန်လုံးနဲ့ဖားက ရာသီစာလိုဖြစ်နေတော့ မိုးတွင်းမှပဲ စိတ်ကြိုက်ဖမ်းခွင့်ရတယ်။ ငါးကတော့ ရာသီမရွေး အနည်းအများပဲ ကွာတာ ကြိုက်တဲ့အချိန် အိုင်ပက်၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်များ အဆင်ပြေတယ်။ ဒါတွေလုပ်ရင်းနဲ့ ပညာရေးတစ်စခန်းရပ်ခဲ့ရတယ်။

မိဘတွေရှိစဉ်က ဆုံးမလည်း ဒီဘက်နားကဝင်ပြီး ဟိုဘက်နားကထုတ်လိုက်တာပဲ။ အခုမိဘတွေမရှိတော့ လွပ်လွပ်လပ်လပ် ဘမောင်အကြိုက် လုပ်ချင်တာလုပ် ပြောမယ့်သူမရှိဘူး။ မိဘလက်

ငုတ်လက်ရင်း ကျန်ခဲ့တာလေးတွေကို ဆိုက်ကားငါးစီးထောင်ထားလိုက်ပြီး အံ့နာပေးထားလိုက်တယ်။ ဘမောင်တို့နေရာက အရင်က ရွာပဲရှိတာ။ အခုမှ ရပ်ကွက်အသစ်လုပ်ပြီး မြေကွက်တွေရိုက် လူတွေ ပြောင်းလာကြတာ။ မြို့နားရပ်ကွက်တွေက ကျေးကျော်တွေကို အစိုးရက နေရာပေးပြီးရှင်းလိုက်တယ်ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ခြေကတော့ များများစားစားမရှိသေးပါဘူး။ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံးလောက်တိုးတာ။ အရင် ဘမောင်တို့ရွာကတော့ နည်းနည်းစည်လာတယ်ပြောရမယ်။ စာသင်ကျောင်းဆိုလည်း မူလတန်းကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းပဲရှိတယ်။ မူလတန်းအောင်ရင် ငမိုးရိပ်ချောင်းကို လှေနဲ့ကူးပြီးသွားတက်ကြရတာ။ အိမ်ခြေတွေအရမ်းများလာမှာလည်း ဘမောင်မကြိုက်။ ဘမောင်အလုပ်က လယ်ကွင်း၊ လယ်ကွက်၊ ရေအိုင်တွေရှိမှ အဆင်ပြေမှာလေ။ တော်ကြာ အိမ်ခြေတွေအရမ်းများလာပြီး မြို့ကြီးလိုဖြစ်သွားရင် မခက်ပေဘူးလား။ ဝမ်းရေးအတွက် ငါးရှာ၊ ဖားရှာ လုပ်နေတာမဟုတ်ပေမယ့် ဝမ်းရေးထက် ဝါသနာက ဘမောင်အတွက် ပိုအရေးကြီးတယ်။

x x x

“ရှုမဆုံးတော့သည်. . စိမ်းလဲ့လဲ့နှစ်စဉ်. . . လယ်ကွင်းတွေက တမျှော်တခေါ်စိုပြေလွင်. . .”

သီချင်းလေးတအေးအေးနဲ့ထုံးစံအတိုင်းဘမောင်လယ်ကွက်တွေဆီ စောစောစီးစီးထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ငမိုးရိပ်ချောင်း ရေတက်ချိန်ချောင်းလက်တက်တွေကနေတစ်ဆင့် လယ်ကွင်းတွေထဲ အိုင်တွေထဲ ရေတင်ကျန်ခဲ့တယ်။ အိုင်ကို အကန့်ကန့်ပြီး တာဖို့၊ ပါလာတဲ့ရေပုံးနဲ့

ပက်ထုတ်လိုက်တယ်။ ရေနန်းပြီဆိုတာနဲ့ ဘမောင် ငါးစမ်းတော့တယ်။ ငါးရဲ့ ငါးခွ၊ ငါးမွေထိုး၊ ငါးဘတ်၊ ငါးနုသန်း ငါးမျိုးစုံက ဘမောင် ပလိုင်းထဲ အကျဉ်းချခံရတော့တာပဲ။ စိတ်ကြိုက်ဖမ်းပြီးမှ တာကိုပြန် ဖောက်တာ။ ငါးရလို့ပြန်ပြီလားမထင်နဲ့ လယ်ပုစွန်လုံးထပ်နှိုက်သေး တယ်။ လယ်ပုစွန်လုံးနှိုက်ရင် နည်းနည်းတော့သတိထားရတယ်။ မြေ ဝင်နေတတ်လို့လေ။ ဒါကလည်း မသိတဲ့သူတွေပါ။ ဘမောင်ကတော့ ပုစွန်လုံးကျင်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကျစ်စာခဲ၊ ကျင်းအဝင်ဝမှာ ပုစွန်လုံး ခြေရာရှိလား၊ ပြောင်ချောနေလား ကြည့်တာနဲ့ဒက်ခနဲသိတယ်။ ပလိုင်းတွေလည်းပြည့်၊ ပုံးလည်းပြည့်မှ ပေါက်တူးထမ်းပြန်တော့တယ်။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ ရှင်တဲ့ငါးတွေကို ရေစည်ထဲထည့်လိုက် တယ်။ ဒါမှ စားချင်တဲ့အချိန်ထုတ်စား လတ်ဆတ်နေရော။ မြေတီ တော့ တူးကျွေးထားရတာပေါ့။ ပုစွန်လုံးဆိုရင် ဂုံနီအိတ်ထဲထည့် ရေ သာဖြန်းထား လုံးဝမသေတဲ့အကောင်တွေ။ စားချင်သလောက်စား၊ လာဝယ်သူရှိရင် ထုတ်ရောင်းလိုက်နဲ့ အဆင်ပြေနေတာပဲ။ မသေမရှင် ဖြစ်နေတဲ့ ငါးတို့ပုစွန်လုံးတို့ကတော့ ဘမောင်ရဲ့ ဟင်းလျာတွေပေါ့။ ရေချိုလေးတစ်မျိုး၊ အိုးကပ်လေးတစ်ဖုံနဲ့ စားလို့စား၊ ပုစွန်လုံးကို ထောင်း ရလာတဲ့အဆီကို ချဉ်ပေါင်လေးနဲ့ချက်လို့ချက်။ ထမင်းမမြိန် တဲ့နေ့ဆိုတာ ဘမောင်ဘဝမှာမရှိဘူး။

x x x

ဒီနေ့လည်းထုံးစံအတိုင်း မိုးတဖွဲဖွဲအောက်မှာ ဘမောင် အိုင် ပက်နေတယ်။ အိုင်စပက်တော့ မိုးသားကင်းသေးတယ်။ ရေနန်းခါနီးမှ မိုးကရွာမလိုလုပ်နေတော့ ရသလောက်ကို မြန်မြန်လုပ်နေရတယ်။ ရေကို မခန်းတခန်းပက်လိုက်ပြီး ငါးစနိုက်လိုက်တယ်။ မနိုက်လို့မရ

တော့။ မိုးသာကြီးလာရင် ရေပြန်ပြည့်ပြီး တာကျိုးသွားရင် ဘာမှမရဘဲ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်မှာမဟုတ်။ ထင်သည့်အတိုင်း သိပ်မကြာခင် မိုးက ဝေါခနဲရွာချတော့တယ်။ ဘမောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အိုင်ထဲက အတက် အိုင်အစပ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်ကြည့်နေတာတွေ လိုက်တယ်။

“ဟိတ်ကောင်လေး.. ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ.. မိုးတွေရွာ နေတာကို ပြန်တော့လေ.. တော်ကြာ အအေးမိဦးမယ်”

“ဦး ငါးဖမ်းနေတာကြည့်နေတာပါ..”

“ဘာလဲ မင်းကဖမ်းချင်လို့လား... ရေပြည့်သွားပြီ.. မရ တော့ဘူးကွ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ.. ကြည့်ချင်ရုံသက်သက်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း.. နောက်နေ့မှသာကြည့်တော့.. ဒီနေ့တော့ ငါလည်းပြန်တော့မှာ..”

“နောက်နေ့ဆို ကျောင်းတက်ရမှာဗျာ၊ ဒီနေ့က ပိတ်ရက်မလို့ ကစားရင်းရောက်လာတာ။ ဦး ငါးတွေရောင်းတာလား”

“ရောင်းလည်းရောင်း.. စားလည်းစားပေါ့ကွာ.. မင်းက ဝယ်မလို့လား...”

“ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး ဦးရာ.. ပိုက်ဆံရှိရင်လာဝယ်မယ်လေ သွားပြီဗျာ..”

ကလေးလည်း ဘမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားတယ်။ ကလေးကိုကြည့်ရင်း ဘမောင်လည်း ဝါသနာတူလေးဆိုပြီး ပြုံးမိ တယ်။ ဘမောင်ငယ်ငယ်ကဆို ဒီကောင်လေးထက်ပင်ဆိုးသေးတယ်။ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေတော့ အိမ်ကိုသာ ပြန်ခဲ့

လိုက်တော့တယ်။

x x x

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မိုးကအဆက်မပျက်ရွာနေတော့ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ သိပ်အဆင်မပြေ။ ဘမောင် ရေစည်ထဲလှောင်ထားတဲ့ ငါးတွေ၊ ဂုံနီအိပ်ရေဖြန်းပြီးထည့်ထားတဲ့ ပုစွန်လုံးတွေရှိပေမယ့် ပီအေရ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ ထွက်ချင်နေတယ်။ ဘမောင် ဆုတောင်းပြည့်တာလားတော့ မသိ။ ဆက်တိုက်သည်းလာတဲ့မိုးက ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှာ စဲသွားတယ်။ ပလိုင်းတွေကိုလွယ်၊ ပေါက်တူးနဲ့ရေပုံးဆွဲကာ လယ်ကွက်တွေဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ဘမောင် မိုးနံသင်းသင်းပါတဲ့လေကို အားရပါးရရှူလိုက်ပြီး ကြွေးကျော်လိုက်တယ်။

“ကဲ. . ငါးတွေ၊ ပုစွန်လုံးတွေရေ. . . မင်းတို့ကိုချွတ်ပေးဖို့ ဘမောင်ရောက်လာပြီကွ. . . ဟား ဟား ဟား”

လယ်ကွက်တွေကိုဖြတ်ကာ ငါးမြူးတဲ့အိုင်ကို ဘမောင်ရွေးလိုက်တယ်။ အိုင်ထဲကရေပက်ထုတ်နေတုန်း တစ်ခါကရောက်လာတဲ့ ကလေးလျှောက်လာတာကို ဘမောင်လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။

“ကောင်လေး ရေခန်းရင် မင်းဆင်းဖမ်းချင်ဖမ်းလေ”

“မဖမ်းပါဘူးဗျာ. . ဖမ်းလည်းမဖမ်းတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းထိုင်ကြည့်နေပေါ့ကွာ. . .”

ကလေးကိုစကားဖြတ်လိုက်ပြီးလုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်လိုက်တယ်။ အိုင်ပက်လို့ ရေခန်းခါနီးမှ မိုးကဝေါခနဲရွာချလိုက်တော့ လုပ်ထားသမျှအကုန် သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားသလို ဘမောင် ဒေါသလည်းထွက်သွားတယ်။ မိုးကိုကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး အိုင်ထဲကနေပြန်တက်ခဲ့လိုက်

တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါးမရလည်းမပြန်ချင်လို့ လယ်ကွက်တွေထဲက ပုစွန်လုံးကျင်းတွေလိုက်နှိုက်လိုက်တယ်။ ရသမျှ ပုစွန်လုံးတွေကို ပုံးထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကလေးကတော့ ဘေးနားကတောက်လျှောက်လိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ဦး ပုစွန်လုံးတွေအောက်မှာ အကောင်သေးသေးလေးတွေ ကပ်နေတယ်ဗျ”

“အဲဒါ ပုစွန်လုံးအစ်မ. . သူကလေးတွေလေကွာ. . .”

“ဦးလေး အဲဒီအကောင်လေးတွေပါစားတာလား”

“စားမလားဟ. . . ဒီမှာကြည့်. . .”

ရေစပ်သွားလိုက်ပြီး ပုစွန်လုံးကိုလက်နဲ့ညှပ်ကိုင်ကာ ရေနဲ့လှုပ်ဆေးလိုက်တော့ ပုစွန်လုံးပေါက်လေးတွေ ရေနဲ့ပါသွားတော့တယ်။

“တွေလား. . မရှိတော့ဘူး. . .”

“ဦး အဲလိုလုပ်လိုက်တော့ ကလေးတွေက မအေမရှိဘဲ သေကုန်မှာပေါ့ဗျ. . . သနားပါတယ်ဗျာ”

“သေတာရှင်တာ သူတို့အလုပ်. . . ဖမ်းတာကငါ့အလုပ်. . . သတ္တဝါဆိုတာ လူချွတ်မှကျွတ်တာ ကောင်လေးရ”

“ဦး အဲဒီပုစွန်လုံးတွေ ကျွန်တော့်ကိုရောင်းမလား. . .”

“မင်းပိုက်ဆံရှိလို့လား. . . . ရောင်းမယ်လေ. . .”

ကလေးက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်လေးထဲထည့်လာတဲ့ နှစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဘမောင်လည်း နှစ်ရာတန်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပုစွန်လုံးပုံးကိုပေးလိုက်တယ်။

“မင်းမလို့ပေးတာနော်. . . ဈေးထဲသွားဝယ်ကြည့် မရဘူး”

ကလေးက ပုံးကိုဆွဲပြီး ရေစပ်မှာ ပုစွန်လုံးတွေလွှတ်ပေးလိုက်တာမြင်တော့ ဘမောင်အံ့သြသွားတယ်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ကောင်လေး၊ ပိုက်ဆံပြန်မပေးဘူးနော်”

“မပေးပါနဲ့. . ဒါပေမယ့် ဒီပုစွန်လုံးတွေတော့ ဦး ပြန်မဖမ်းရဘူးနော်. . ”

“ငါက ဖမ်းစရာနေရာအများကြီး. . . မင်းသာ ဦးနှောက်မရှိပြန်လွှတ်တာ. . ”

“ကျွန်တော်က မွေးကတည်းက အမေ့ကိုမမြင်ခဲ့ရဘူးဗျ၊ သူငယ်ချင်းတွေလို အမေ၊ အဖေ စုံစုံလင်လင်နေချင်တာ အမေလို့ခေါ်ချင်ခဲ့တာ၊ အမေက ကျွန်တော့်ကိုမွေးပြီး ဆုံးသွားတာလေ။ ဒီပုစွန်လုံးလေးတွေကိုလည်း ကျွန်တော့်လို ဘဝမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဟား ဟား ဒီပုစွန်လုံးတွေလွှတ်လိုက်လို့ မင်းအမေပြန်ရှင်လာမှာလားကွ၊ နောက်ဝယ်ရင်ပြော ငါရောင်းပေးဦးမယ်”

“ပြန်မရှင်မှန်းတော့သိပါတယ်. . . ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခွင့်မရှိလိုက်တဲ့ အမေများ ကုသိုလ်ရမလားလို့ပါ။ နောက်လည်း မုန့်ဖိုးစုပြီး ဝယ်မယ်နော် ဦးလေး အခုတော့ပြန်တော့မယ်”

“အေး အေး ပြန်ပြန် ငတုံးလေးရေ၊ ငါကတော့ ပုစွန်လုံးဆက်နှိုက်လိုက်အုံးမယ်။ နောက်တစ်ခါလည်း လာဝယ်ဦး ဟား ဟားဟား”

ကလေးက သူ့အိမ်အပြန်လမ်းကို ဦးလှည့်လိုက်သလို ဘမောင်လည်း အခြားသောလယ်ကွင်းတွေဘက် ဦးတည်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ လားရာကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့သာ။

ပါရမီဖြည့်ဖက်

မခိုင်(ပန်းလှိုင်)

ဝိုင်းစက်ညီညာနေသော လက်ရေးလေးနှင့် စာအိတ်လေးတစ်အိတ်။ ဒီလက်ရေးကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့် တွေးနေမိသည်။ အပြင်သွားခိုက် တပည့်တစ်ဦးလာသွားသည်ဆိုကာ အဒေါ်ဖြစ်သူက ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။

မခိုင်ကပရဟိတအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ရပ်ကွက်ထဲရှိ ကျူရှင်မယူနိုင်သော ကလေးများ၊ စာမလိုက်နိုင်သောကလေးများကို အိမ်မှာ အခမဲ့စာသင်ဝိုင်းလေးဖွင့်ပြီး ညနေပိုင်းတွင်စာသင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံစာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ပေတံ၊ ခဲဖျက်လေးတွေကအစ အိတ်စိုက်ဝယ်ပေးရသည်က ရှိသေးသည်။

ကလေးချစ်တတ်သော မခိုင်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်သာရှိ

သည်။ သမီးလေးအိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့အိုး၊ သူ့အိမ်ဖြင့်နေထိုင်သည် ကစ၍ မခိုင်အထီးကျန်ခဲ့ရသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း သမီးလေး မွေးပြီး ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ TAXI ကား လေးတစ်စီးနှင့် အိမ်တစ်ခန်းအပို ငှားစားထားတာရှိ၍သာ အဆင်ပြေ ပြေနေနိုင်ခဲ့လေသည်။ ပုသိမ်ကအင်္ဂါက မခိုင်နှင့်လာနေချင်သည် ဆို၍ ရန်ကုန်ခေါ်ထားလိုက်သဖြင့် တစ်ယောက်တည်းသမား မခိုင် အတွက် အဖော်ရသွားခဲ့သည်။ အပြင်ကဝယ်လာသော ပစ္စည်းထုပ် များကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း-

“ဟူး... ပူလိုက်တာဒေါ်လေးရယ်၊ ညနေငါးနာရီခွဲတော့ မယ်၊ အပြင်မှာခုထိပူတုန်းပဲ။ ဒါက ဒေါ်လေးအတွက် အားဆေး၊ ဒါက ဒေါ်လေးမှာတဲ့သရက်သီးသနပ်၊ ဒီအထုတ်ထဲက အဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာ၊ ဒေါ်လေးပဲ ကြည့်သိမ်းလိုက်တော့နော်...”

ခုန ဒေါ်လေးကမ်းပေးလာသော စာအိတ်ပေါ်ကစာကို ပြန် ဖတ်လိုက်သည်။

“ဆရာမအတွက် သမီးကေဇင်”

ကေဇင်တဲ့ဘယ်ကေဇင်ပါလိမ့်၊ မခိုင် သိပ်မှတ်မိပုံမရဖြစ်နေ ပြီး စာအိတ်ကိုအလျင်စလိုဖောက်လိုက်မိသည်။

ချစ်သောဆရာမရေ...

ကျန်ခဲ့တဲ့လက သမီးတို့ရပ်ကွက်တစ်လမ်းကျော်က ဆေးခန်း တစ်ခုမှာ ညနေပိုင်းအလုပ်ရသွားတယ်။ ခုလ ကုန်တော့သမီးလစာ ငွေကိုးသောင်းထဲက ဆရာမအတွက် ဦးဦးဖျားဖျား တစ်သောင်း ကန်တော့ဖို့လာခဲ့တာပါ။ ဆရာမစာသင်သွားနေတယ်ဆိုလို့ မတွေ့ခဲ့ရ ပေမယ့် ဆရာမကိုရည်မှန်းပြီး ဦးချကန်တော့ခဲ့ပါတယ်နော်။

ဆရာမကျေးဇူးကြောင့် သမီးအခုဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရပါပြီ။ အဝေးသင်တက်ရင်း အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းရှာမယ် ဆရာမ။ ပြီးတော့လေသမီးလို ချို့တဲ့တဲ့သူတွေကို ဆရာမလိုစာပြန်သင် ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ မမဝေဇင်လည်း ဘွဲ့ရခဲ့ပါပြီ၊ ဆရာမ သိရင် ဝမ်းသာမှာပဲဆိုပြီး သမီးအပြေးလာခဲ့တာပါ။ ဆရာမပြောပြတဲ့ မေတ္တာအရင်းခံပြီး စေတနာပြည့်ဝမှလည်း ပါရမီဖြည့်ရာရောက်မယ် ဆိုတဲ့စကားလေးကို သမီးအမြဲသတိရနေမိပါတယ် ဆရာမရယ်။ ဆရာမပျိုခဲ့တဲ့ သမီးတို့လိုလူငယ်လေးတွေကလည်း ဆရာမအတွက် ပါရမီပြန်ဖြည့်ရမယ်။ ဒါမှလည်း ဆရာမကျေးဇူးကိုပြန်ဆပ်ရာရောက် မှာမဟုတ်လား။ သမီးမေမေကလည်း ဆရာမကိုသတိရနေဖို့ရယ်၊ နေ့စဉ်ဘုရားရှိခိုးတိုင်းကန်တော့ မေတ္တာပို့ဖို့ရယ် အမြဲသတိပေးနေတာ ဆရာရဲ့။ မေမေကလည်းဆရာမကို သတိရကြောင်း၊ မေတ္တာပို့ပေး ကြောင်းမှာလိုက်သေးတာ။ ဆရာမနဲ့နောက်တစ်ခါဆုံရင် ကိုယ်တိုင် ဦးချလို့ ဆရာမပေးတဲ့တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ဆုပေးသံတွေကို နားထောင်ခံယူ ချင်သေးပါတယ်။ ဆရာမဆုံးမစကားများကို အစဉ်ဦးခိုက်လျက်။

သမီးကေဇင်ဦး...

“ဪ... ကိုမြင့်ဦးနဲ့ မဇင်မာတို့သမီးလေးပေကိုး၊ သူ လေးတောင် ဆယ်တန်းအောင်လို့အလုပ်ရသွားပြီပဲ”

စာဆုံးတော့မှ အမှတ်ရမိကာရေရွတ်မိသည်။ ပြီးတော့ သမီး ကေဇင်ဦး ပြောပြဖူးသောသူတို့မိသားစုအကြောင်းက အတွေးထဲ တိုး ဝှေ့ဝင်ရောက်လာသည်။

x x x

ဇင်မာတို့က သမီးချည်းပဲ သုံးယောက်မွေးထားပြီး ယောက်ျား

ဖြစ်သူ ကိုမြင့်ဦးမှာ သစ်လုပ်ငန်းရုံးက ဖယ်ရိကားမောင်းသူဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဇင်မာကအိမ်နေရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေ လေးရအောင် အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ရှာတတ်ဖွေတတ်သူဖြစ်သည်။

အိမ်မှုကိစ္စလည်းနိုင်နင်းအောင် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး လင်သားနှင့် သမီးများ၏ ဝေယျာဝိစ္စကိုလည်း မလစ်ဟင်းအောင်လုပ်တတ်သူ ဇနီး တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ထမင်းဟင်းချက်၊ ဈေးကတစ်ဖက်ရောင်း၊ သမီး များကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သနပ်ခါးပါး ကွက်ကြားနှင့် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဇင်မာမညီးမငြူခဲ့။ ညပိုင်းမိသားစုစုံ၍ လင်သားနှင့်သမီးများ မျက်နှာ မြင်ရလျှင်ပင် ကျေနပ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။

သမီးကြီးက ငါးတန်း၊ သမီးလတ်က သုံးတန်းနှင့်သမီးငယ် လေးက မူကြိုတက်နေရသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်အတူရုန်းမှ တစ်လတစ်လ အဆင်ပြေသည်။ ဒီနေ့ ကိုမြင့်ဦးတို့ရုံးက စာရေးမ မန္တယ်လွင်နှင့် ဈေးတွင် ဇင်မာဆုံခဲ့သည်။

“ဟဲ့ဇင်မာ... အမလေးနင်နဲ့ တွေ့ချင်နေတာနဲ့အတော်ပဲ။ ငါပြောစရာရှိတယ်။ ငါပြောတယ်မပြောနဲ့နော်”

ဟုအစချီကာ ကိုမြင့်ဦးကသီသီမော်ဆိုသော မုဆိုးမလေးနှင့် တွဲနေသည်ဆိုသည့်အကြောင်း၊ သီသီမော်မှာသား တစ်ယောက်ရှိ ကြောင်း၊ စကားပြောလျင်ခွဲ တတ်ပြီးချူစားတတ်သူဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရုပ်ရည်ကလည်း ရှိနေသူဖြစ်ကြောင်း စုံစေ့အောင် ဖောက်သည်ချသွား ခဲ့သည်။ ဇင်မာရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွားခဲ့ရပြီး အိမ်အပြန်ခြေ လှမ်းများ နှေးကွေးသွားခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေသာလုပ်နေသော်လည်း စိတ်နှင့်လူ

နှင့် မကပ်တော့။ ညနေလင်ယောက်ျားပြန်အလာသာ မျှော်နေမိသည်။ ခြောက်နာရီလောက်တွင် ကိုမြင့်ဦး အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ခါတိုင်း နှင့်မတူ ဇင်မာကိုမြင့်ဦးကို သတိထားကြည့်မိသည်။ ကိုမြင့်ဦးတကယ် ပဲ ဖောက်ပြန်နေသလား၊ စိတ်တွေနောက်ကျနေသည်ကို ထိန်းရင်း-

“အစ်ကို ရေချိုးတော့မလား”

“ငါ ရုံးမှာ ချိုးလာလိုက်တယ်”

တုံးတိတ်နှင့် ကိုမြင့်ဦးအဖြေကို ဇင်မာသဘောမကျပေမယ့် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းဝိုင်းကိုသာ ပြင်နေလိုက်မိသည်။ စားသောက်သိမ်းဆည်းပြီး နံရံထက်က နာရီကို ဇင်မာလှမ်းကြည့်လိုက် သည် ကိုးနာရီတောင်ခွဲပြီပဲ။ သမီးလေးတွေကတော့ အိမ်စာတွေလုပ် ပြီး၍ အိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်ဦးက အိပ်ရာထဲအရင်ရောက် နှင့်နေပြီဖြစ်ရာ ဇင်မာလည်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီးအိပ်ရာဝင်ခဲ့လေသည်။ ခရေပန်းနှင့်သနပ်ခါးရောသွေး လိမ်းထားသည့်ရနံ့တွေကဇင်မာကိုယ် ပေါ် လှိုင်နေသည်။

“အစ်ကို၊ ဇင်မေးစရာရှိလို့... အမှန်ဖြေမလား...”

“ဘာတုန်းကွာ ကဲ မေးမေး၊ ဒီနေ့ပင်ပန်းလာလို့ စောစော အိပ်ချင်နေပြီ”

နေ့လည်က မန္တယ်လွင်ပြောသွားတဲ့ သီသီမော်အကြောင်း မေးလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“မင်းတို့မိန်းမတွေက တစ်ဆိတ်ရှိမယ့်သင်္ကာနဲ့ ရုံးကခိုင်းသမျှ မောင်းပို့နေရတာ အားအားယားယားကွာ။ အိပ်ချင်ပြီ ပင်ပန်းလာရတဲ့ အထဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုတစ်ဖက်သို့လှည့်ကာအိပ်တော့သည်။ ဇင်မာ

ကတော့ အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

x x x

ကိုမြင့်ဦးတစ်ယောက် မုဆိုးမသိသီမော်ကို ခိုးပြေးသွားသည် ဆိုသောသတင်းမှာ ဖဆပလ အိမ်ရာတစ်ဝင်းလုံးပျံ့နှံ့နေလေသည်။ သမီးကြီးဝေဇင် ကျောင်းကပြန်လာပြီး ဇင်မာရင်ခွင်ထဲတိုးကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်။ ဇင်မာ မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမည်နည်း။ သမီးလတ် ကေဇင်နှင့် သမီးငယ်မေဇင်လေးက ဘာမှ နားမလည်သေးသော အရွယ်ဖြစ်၍ အမေနှင့်အစ်မ ဘာဖြစ်နေသည်သို့တို့ နားလည်ဟန် မပြုချေ။

သည့်နောက်ပိုင်း သမီးသုံးယောက်၏တာဝန်ကို မနိုင်ဝန်ထမ်းခဲ့ရတော့သည်။ ဝန်ထမ်းအိမ်ခန်းကိုတော့ ရုံးက မဖယ်ခိုင်းသေး၍ သာ တော်တော့သည်။ ကိုမြင့်ဦး နောက်အိမ်ထောင်ထူထောင်သွားသည့်အချိန်ကစ၍ မိသားစုစားဖို့အတွက် အိမ်ဆိုင်လေးကရပေမယ့် ကျူရှင်ဖိုး၊ ကျောင်းစရိတ်ဖိုး ခက်ခဲခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မခိုင်၏စာသင်ပိုင်းသို့ ဇင်မာရောက်လာပြီး ကလေးတွေကိုလာအပ်ခြင်းပင် ဇင်မာကသူတို့အဖြစ်အပျက်ကို ငိုယိုပြီး ပြောနေ၍ မခိုင်က နှစ်သိမ့်ပေးရသည်။

x x x

မခိုင်က အတွေးများကို ပြန်စုစည်းလိုက်သည်။ ဇင်မာ၏ သမီးကြီးဝေဇင်ကို စာသင်ပေးချိန်တွင် ခြောက်တန်းရှိနေပြီဖြစ်ပြီး ကေဇင်က လေးတန်းဖြစ်သည်။ မခိုင်က သူတို့ညီအစ်မတစ်တွေကို

အဝတ်အစား၊ စာအုပ်၊ ခဲတံ စသဖြင့်ကူညီခဲ့သည်။ ကလေးတွေ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုလည်း အားပေးမြှင့်တင်ပေးခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ သူတို့သုံးယောက်သည် မခိုင်၏ချစ်ခင်ယုယမှု၊ သွန်သင်မှုအောက်တွင် ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်ချက်များ ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ကေဇင် ဆယ်တန်းဖြေပြီး သည်နှင့် ဇင်မာမိဘများအိမ်သို့ပြောင်းသွားကြရာ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတော့ပေ။

“ဪ သူတို့လေးတွေတောင် အတောင်ဖြန့်နိုင်သွားခဲ့ကြပြီပဲ”

မခိုင်၏အထီးကျန်မှုတွေကို အမှောင်ချခဲ့ပြီး သူတို့လေးတွေကို မေတ္တာကွန်ရက်တွေ ဖြန့်ကျက်ပေးခဲ့ပြီ။ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုတာ ချစ်သူကြင်သူတွေအတွက်သာမဟုတ်ဘဲ လိုအပ်တဲ့သူတွေရဲ့ ပါရမီတွေကို ဖြည့်ဆည်းမျှဝေပေးတတ်သူပဲ ဖြစ်ပေတော့မည်။

လှပစွာ ကလွဲစားချေခြင်း

လရောင်သို (ပဲခူး)

(၁)

ခပ်ယိုင်ယိုင် မီးဖိုဆောင်လေးသည် မသုံးတာကြာသည့်တိုင် အောင်ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်နေခဲ့သည်။ ခပ်မှိန်မှိန်မီးအလင်းရောင် လေးက ဖတ်ရမည့်စာတွေ မြင်သာစေရန် အစွမ်းကုန် လင်းပေးရှာ၏။ မတ်လရောက်သည့်တိုင်အောင် အအေးဓာတ်က အချမ်းပိုလှသည်မို့ ခပ်နွမ်းနွမ်း စောင်ကြမ်းလေးကို ကျွန်မ လွှမ်းခြုံထားမိသေး၏။ အမှောင်ထုသည် ပိတ်ပိတ်မှောင် ကြီးစိုးချေပြီ။ ရပြီးသားစာများဖြစ်နေ သော်လည်း မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေဆိုရမည်။

“စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးရိပ်ကြီးတောတောင်၊

နေရောင်မခံ ပန်းယုံပင်ဆင့်၊

နှလုံးသာဖြင့် စီရင်သည်

၄၅

မြေနှင့်ရန်ဖက် ခက်လက်စိမ်းမြ၊ မိုးမခဘူး။

နွေလှသန်ပေါက် ယဉ်ချိန်ရောက်မှ၊

နှင်းသောက်ကယ်ရွှင်ရွှင်ပွင့်ဖူးတွေဆင်ကြတယ်

ရွှေပင်ဆင့်ငွေပင်ဆင့် ပတ္တမြားပင်ဆင့်

ဂမုန်းအင့် အဖတ်၊ ဆောင်းစက်ရိပ်ခို

ရေတွက်လို့ ဆိုတော့မယ်”

အသံကျယ်ကျယ်စာဖတ်သူပီပီ ကျွန်မအသံက တိတ်ဆိတ် နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တွင် ဟိန်းယုံနေ၏။ ထိုအချိန်တွင်-

“ရှင်အတော် လွန်လာပြီနော် ရှေ့တင်တောင် မရှောင်နိုင် လောက်အောင် ရဲတင်းလှသည်လား ပေးစမ်း အဲဒီဖုန်း”

“ဘုန်း ခွမ်း”

ဒေါသသံများရောထွေးနေလေသော အမေအသံနှင့် ပစ် ပေါက်ကျကွဲသောအသံများက ကျွန်မနားထဲကို တိုးဝင်လာသည်။ ဘာ များ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။

“ဟာ မင်းဘာလုပ်တာလဲကွ ငါ့ဖုန်းကွဲပြီ။ တောက်၊ ဒါဘယ် လောက်တန်သလဲ မင်းသိရဲ့လား၊ တန်ဖိုးနားမလည်တဲ့မိန်းမက ငါ့ ဖုန်းကိုခွဲရတယ်လို့”

အဖေကလည်း ဒေါသတကြီးပြန်ပြော၍ တက်ခေါက်နေပြန် သည်။

“ဟူး ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား”

ခပ်သဲ့သဲ့ သက်ပြင်းချမိသူကကျွန်မပါ။ ထုံးစံအတိုင်း အဖေ နှင့်အမေ ရန်ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ညီအစ်မတစ်တွေ စာ မေးပွဲဖြေဆိုချိန်ဆိုလျှင် ပိုအဖြစ်များသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့မဟုတ်သည့်

အတိုင်း ပြန်တည့်စမြဲ။ ကျွန်မခေါင်းထဲ မထည့်ထားတတ်တော့။ သို့သော်လည်း-

“ကွဲပါစေ၊ တမင်ခွဲတာ၊ ရှင့်မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်မတို့ကိုလူတွေ လို့ မြင်သေးရဲ့လားဟင်။ အလုပ်ကပြန်လာကတည်းက တတောင် တောင် တတင်တင်နဲ့ လိုင်းပေါ်တက်ကြူနေလိုက်တာ။ ကျွန်မရှေ့တင် တစ်မျိုး ကျွန်မကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး ဖုန်းပြောရတာနဲ့။ Video Call ပြောရတာနဲ့။ တဖြည်းဖြည်း ရှင်လူးပါးဝလာပြီ၊ အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ် နေကြရင်လည်း ယူလိုက်ပါလား”

“မေဆင့် မင်းနော် ငါ့ကိုလာမစွပ်စွဲနဲ့၊ ငါအလုပ်ကိစ္စကြောင့် သုံးနေတာကွ”

“ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ ကျွန်မ မတုံးပါဘူး၊ ရှင့်လောက်နား မလည်တောင် ရှင် ဘာခြေလှမ်းလှမ်းနေလဲဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိပြီးသား။ ကျွန်မမျက်နှာ မကြည့်ချင်တောင် သမီးတွေမျက်နှာကြည့်သင့်ပါတယ်။ ရှင့်လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန်းကရပ်ပါတော့လားဟင်”

ဝမ်းနည်းသံရောထွေးနေသည့် အမေ့အသံကို ကျွန်မကြားနေ ရပြန်သည်။

“အမေ့ငိုနေပြန်ပြီလား”

ထိုအသံစိတ်က ကျွန်မစိတ်တွင်း ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ လင်သားကိုချစ်လွန်းသောအမေ၊ သမီးတွေကို သွန်သင်ဆုံးမတတ် သောအမေ၊ အိမ်ထောင်မှုကို နိုင်နင်းစုဆောင်းတတ်သောအမေက တစ်ကိုယ်တော်ပျော်ရွှင်ရေးကို စွန့်လွှတ်ကာ မိသားစုအပေါ် အန္တရာယ် ခံခဲ့၏။ အဖေ့လုပ်ရပ်များကိုအမေတင်မက ကျွန်မလည်း ရိပ်မိနေ ခဲ့ပါသည်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကိုသုံးချိန်ကစ၍ အဖေပြောင်းလဲသွားသည်။

မိန်းခလေးတကာနှင့် (Chat)ချက်သည်။

တစ်ခါတလေ အဖေဖုန်းထဲကနေ ခပ်ခွဲခွဲအသံဖြင့် ပြောနေ သော မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံကို ကျွန်မကြားဖူး၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်မစာကျက်နေသည့် မလွမ်းမကမ်းနေရာတွင် အဖေ ဖုန်းခိုးပြောနေ၍ဖြစ်သည်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကို အဖေမသိအောင်ခိုးဖျက်ခဲ့ ဖူး၏။ သို့သော် အဖေရိပ်မိသွားကာ ကျွန်မကို အငြိုးတကြီးရိုက်နှက်ဖူး ၏။ အဖေ့အပြုမူကို အံ့သြခဲ့ရပါသည်။

“မင်းစကားတွေ ဒီမှာတင်ရပ်လိုက်တော့နော်၊ ကျက်သရေ တုံးတဲ့အသံက နားဝင်ခါးတယ်ကွ။ အလုပ်ကပြန်လာတာ အေးဆေး မနားရဘူး။ နားပူတိုက်လွန်းတယ်”

“နားပူမခံချင်ရင် ရှင်ဆင်ခြင်လေ။ စီးပွားရေးမသိ ကြီးပွား ရေးမရှိ၊ မိသားစုအရေး ဝေလာဝေးသေး။ ကိုမင်းနိုင် ရှင်ဟာလေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဧည့်သည့်နေဧည့်သည်စားဖြစ်နေပြီ”

“မင်းတို့တစ်မိသားစုလုံးကို နွားတစ်ကောင်လိုရုန်းပြီး ငါရှာ ကျွေးနေတာတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား။ ငါကဘယ်ထိခေါင်း ခံပေးရဦးမှာလဲ”

ခပ်တင်းတင်းစကားစလာသော အဖေ့စကားများမှာ ငြိငြင် စိတ်ပျက်မှုတွေ ပါဝင်နေခဲ့သည်လေ။ ကျွန်မတို့ကို အဖေငြိုငြင်လာ ပြီလား။

“အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပြီး ရှင်အခုလိုတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ မရှက်ဘူးလား၊ ရှင့်အစားကျွန်မကတော့ရှက်တယ်”

“အေးမင်းရှက်ရင်ငါ့ကိုမပေါင်းနဲ့လေ၊ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား။ မင်းလိုသံသယများတဲ့မိန်းမမျိုးကို ဆက်ပြီးဖက်တွယ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါးစိမ်းသည်အသံနဲ့ ကျက်သရေကိုတုံးတယ်”

“ရှင်လုပ်ရပ်တွေက အတော်ကျက်သရေရှိတယ် ထင်နေသလား။ မိန်းမတကာနဲ့ ရှုပ်နေတဲ့ကောင်ကများ”

“မင်း ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်တော့နော်၊ ဆက်ပြောရင် ငါလက်ပါမိလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး၊ လုပ်လိုက်လေ၊ အမှန်တရားပြောလို့သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေရဲတယ်။ အခြားကောင်မတွေကြောင့် မိသားစုကို နှိပ်စက်သူကြီးဆိုပြီး ရှင်လည်း နာမည်ကြီးသွားတာပေါ့”

“တောက်၊ တော်တော်အာကျယ်ချင်နေတဲ့ဟာမ သေစမ်းကွာ”

“ခွပ်”

“အား... ရိုက် ရိုက် သေအောင်ရိုက်စမ်းပါ”

“မေမေ”

မာန်မဲသော အဖေအသံနှင့် အမေအော်သံ။ ညီမလေးတို့၏ ငိုယိုအော်ခေါ်သံများက ကျွန်မနားထဲပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ စိုးရိမ်ခြင်းတွေဖြင့် ကျွန်မခြေလှမ်းများလည်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မြေး”

“အဖေက အမေ့ကိုရိုက်နေပြီ ဘာ”

ကျွန်မရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သော အဖိုးကို မျက်ရည်ကြားကကြည့်ကာ ကျွန်မပြောနေမိသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်လေးက အဖိုးတို့ ခြံဝန်းနားမှာဖြစ်၍ အဖိုးလည်းသိနှင့်နေလောက်ပြီပေါ့။

“သူတို့အကြောင်းကို မြေးသိသားနဲ့ သွားမပတ်သက်နေနဲ့။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲဖြေရမယ်မဟုတ်လား စာသွားကျက်ချေ”

အဖိုးက ကျွန်မအတွက်ပြောနေပေမယ့် ကျွန်မအမေ့ကိုစိတ်မချနိုင်ပါ။

“ကဲ ... ပြောလေ ထပ်ပြော ငါ့လုပ်စာကိုအေးဆေးထိုင်မစားချင်တဲ့ဟာမ နင်သေမယ်မှတ်”

“ထို့ နင်လိုကောင်မျိုးကို သေတာတောင် ငါမကြောက်ဘူး။ လုပ်လိုက် နင့်ရက်စက်မှုတွေကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိစေရမယ်”

“သောက်ကောင်မ မာန်မလျော့သေးဘူး ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“အမေ”

နှုတ်ကနေ ကျွန်မစိုးရိမ်စွာအော်ခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်မိသည်။ လက်ဖဝါးစောင်း ရိုက်ချလိုက်သည်ဖြစ်၍ အမေက ပျဉ်ခင်းပေါ်လဲကျသွားသည်။

“မေမေ”

အငယ်နှစ်ယောက်က အသည်းအသန်ငိုနေသည်။ ကျွန်မအမေ့ကိုထွေးပွေ့ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲနဲ့ဝင်မပါနဲ့ မိပြီး၊ အာချောင်ချင်တဲ့ကောင်မကို အပိုးကျိုးအောင်ငါချိုးပြမယ်”

အဖေအသံကြောင့် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားရသည်။ အဖေက အလွန်သွေးဆိုးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လျှင် ဘာမှမသိမမြင်။ လက်ရုံးအားနှင့်ဖြေရှင်းသည်က များသည်။ ယခုလည်း သူ့လည်ပင်းမှာဆွဲလေ့ရှိသည့် လူကြီးလက်မအရွယ်စတီးဆွဲကြိုးကိုဆွဲဖြုတ်နေသည်။ ထိုဆွဲကြိုးက အဖေ၏ လူရိုက်လက်နက်ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်ရိုက်ခံရလျှင် သေလောက်သည်ထိ နာကျင်ခြင်းကို

ရင်ထဲစွဲစေ၏။ ထိုဆွဲကြိုးကိုကျွန်မအလွန်မုန်း၏။ အခုလည်းအမေ့ကို ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“သမီးတောင်းပန်ပါတယ်အဖေရယ် အမေ့ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့”

ကျွန်မ တဖွဖွဖြင့် ငိုယိုတောင်းဆိုနေမိသည်။ သို့သော် နီရဲသောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဘီလူးစီးနေသည့်အလား အဖေဒေါသက အမေ့ကို မဲနေလေ၏။

“မင်းနိုင် မင်းလုပ်ရက်တွေရပ်တန်းကရပ်လိုက်တော့၊ သားသမီးတွေကို မျက်ရည်ကျအောင်လုပ်တာ မိဘကောင်းရဲ့စရိုက်လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူးကွ”

အဖိုးက အဖေ့ကိုတားဆီး၏။

“အဖေနဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မပါနဲ့ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေလိုက်”

“အေး မင်းတို့နဲ့ဝေးဝေးနေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ငါမကြည့်ရက်ဘူးကွ”

“ဟာကွာ အလကားဟာတွေ”

“ဘုန်း ခွမ်း ဝုန်း”

အဖေဒေါသကအနီးနားရှိ အရာများဆီကို စုပုံကျသွားသည်။

“နင့်ကိုငါတိုင်မယ် နင်ထောင်ကျစေရမယ်၊ လူယုတ်မာကောင်ကြီး”

“မသေနိုင်သေးဘဲ စကားများလွန်းတဲ့ကောင်မ သေစမ်းဟာ”

စတီးကြိုး ကိုင်ထားသည့်အဖေလက်က မြောက်တက်သွားသည်။

“အမေ”

မျက်လုံးများ ပြာဝေလာကာ အမေ့အပေါ်ကျွန်မအုပ်မိုးလိုက်

သည်။ ထိုရိုက်ချက်က ကျွန်မကျောပေါ်ကို နှင့်ခနဲ။

“အား... အ”

နာကျင်စွာညီးတွားရင်း ခွေခွေလေးကျွန်မလဲကျသွားသည်။

“သမီးကြီး မေမေသမီးကြီး”

“ဟာလူစိတ်မရှိတဲ့ကောင်ငါ့မြေးကိုဘာလုပ်လိုက်တာလဲကွ၊ မင်းငါ့ခြံထဲက ထွက်သွားစမ်း။ ဘယ်တော့မှခြေမချနဲ့ သွား”

ခံပြင်းစိတ်နှင့် အဖိုးကအဖေ့ကိုနှင်ထုတ်နေသည်။

“သွားမှာ သွားမှာစိတ်ချ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဒီအိမ်မှာလည်း ငါကမနေပါဘူး ငါမရှိမှငါတန်ဖိုးသိလိမ့်မယ် ငတ်ပြီးသေလည်း နားအေးတာပဲဟင့်”

“ဒုန်း ဒုန်း”

ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အဖေဆင်းသွားချေပြီ။

x x x

(၂)

အဖေထွက်သွားခဲ့သည့်နောက် အမေကဦးဆောင်ပြီး မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်ရခဲ့သည်။ ရွာတစ်ရွာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အဖေ့ကိုတွေ့နေရသည်ဟု ရင်းနှီးသောလူတချို့ကပြောပြသည်။

“မိသားစုကိုတန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ သူလိုကောင်ရွှေ့ကို ဘယ်သောအခါမှမေဆင့်တို့က ခူးမထောက်ဘူး။ မအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မသမီးတွေ မငတ်အောင်ကျွန်မရှာကျွေးနိုင်တယ်”

တစ်နိုင်ငံတပိုင် အသုတ်ဆိုင်လေးကို အမေဖွင့်သည်။ ဆယ်တန်းဖြေဆို၍ပြီးသွားခဲ့သော ကျွန်မကလည်း ကုန်စုံဆိုင်လေးမှာ

အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ရသမျှဝင်ငွေလေးနှင့် လောက်ငံအောင် အမေကချွေတာသုံးခဲ့သည်။ အရွယ်မရောက်သေးသည့်ညီမလေးနှစ်ယောက်၏ပညာရေးက ရှိနေသေးသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လောကဓံ၏ရိုက်ခတ်မှုကို အကြီးဆုံးသမီးပီပီ ကျွန်မရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ မရင့်ကျက်သေးသော အသိဉာဏ်လေးနှင့် စိတ်ဓာတ်တွေ လဲပြိုသည့်အခါတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ငိုခဲ့ရသည်။

မိသားစုအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သောဆန္ဒတွေ မပြည့်ဝသည့်အခါတိုင်းမှာ အဖေကိုနာကျည်းမိသည်။ အဖေသာ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ခဲ့လျှင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဒုက္ခရောက်မည်မဟုတ်။ အခြားသောအဖေများက သူတို့သားသမီးအပေါ် ယုယုယယ မေတ္တာတရားတွေ အုပ်မိုးနေသည်ကို ကျွန်မမြင်လျှင် အဖေကိုမုန်းမိသည်။

× × ×

(၃)

အချိန်များ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကုန်ဆုံးချေပြီ။ မထင်မှတ်ထားသော ဆုလာဘ်တစ်ခုက ကျွန်မဘဝထဲ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုနေ့က ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်သောနေ့ပေါ့။ ကြိုးစားရကြိုးနပ်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မကြာကြာမပြီးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မိသားစုကိုငဲ့နေရသော ကျွန်မ။ မျှော်လင့်ခဲ့သော ပညာတတ်ဆိုသည့် ဘွဲ့ဂုဏ်တစ်ခုက ကောင်းကင်ပေါ်က တိမ်တိုက်ကဲ့သို့ လေနှင့်ရာလွင့်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မနားလည်စွာ စွန့်လွှတ်ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ထိုနေရာလေးမှ လေးလံသော ခြေလှမ်းတစ်စုံနဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

× × ×

(၄)

“သမီးပြန်လာပြီ”

စက်ဘီးလေးကိုအသာရပ်ကာ ကျွန်မအသံပေးလိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို မေမေအသုပ်ဆိုင်သိမ်းလုပြီပေါ့။ ကျွန်မထင်သည့်အတိုင်း မေမေက မီးဖိုခန်းမှထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီးအပြုံးချို့ အမေ့ဆီလာပါဦးကွယ်”

“ဟုတ် အမေ”

ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကို အမြန်လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အမေ့ဘေးနားထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုအခက်ခဲတွေပဲရှိရှိ မေမေ့သမီးတွေကို ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေရမယ်လို့ မေမေ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကျောင်းဆက်တက်ရမယ်”

“ဟင်”

အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော မေမေ့စကားကို ကျွန်မ လက်မခံချင်။ သို့သော်မေမေက-

“မိသားစုကိုငဲ့နေမှန်းအမေသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့သမီးက ဒီမိသားစုအတွက် စံနမူနာယူစရာဖြစ်နေရမယ်။ အမေတို့ မိသားစုမှာ စွန်းထင်နေတဲ့အခဲစက်ကို အမေ့သမီးတွေရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းနိုင်ရမယ်လို့ မေမေ့တွေးထားတယ်”

ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ကျွန်မနားထောင်နေသည်။ အမေက ဆက်ပြီး-

“သမီးသိလား အရင်ကလေး သမီးအဖေကို သတ်ပစ်ချင်လောက်တဲ့အထိ မေမေ့မုန်းတီးခဲ့တယ်။ အမေတို့မိသားစုအပေါ်

သစ္စာဖောက်ရက်တဲ့အပြင် လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်အောင် အရောင်ဆိုးခဲ့လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းတစ်ခု ကြောင့် မေမေသံဝေဂရခဲ့တယ်”

သတင်းဆိုသောစကားကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ပါ သည်။ ဘာသတင်းများပါလိမ့်။

“သမီးတို့အဖေ အရေးပေါ်ဆေးရုံတင်ထားရတယ်တဲ့လေ”
“ရှင်”

အမေ့စကားအဆုံးမှာ အံ့သြဆွံ့အသူက ကျွန်မရယ်ပါ။ အဖေ့ကို မည်သို့ပင်စိတ်နာခဲ့ပါစေ အဖေအပေါ်ထားရှိခဲ့သည့်မေတ္တာ တရားတို့က စိုးရိမ်စိတ်အဖြစ် ပေါ်လာခဲ့သည်လေ။ ကျွန်မတင်မက အမေပါ စိတ်ပူနေမည့်ပုံပါ။

“သမီးအဖေကို ဘယ်လောက်စိတ်နာ မုန်းတီးနေလဲဆိုတာ မေမေသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေသမီးရဲ့စိတ်အတွင်းမှာ မကောင်းတဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေ မကိန်းစေချင်ဘူး။ သမီးအနေနဲ့ သမီးအဖေကို ခွင့်လွှတ် နိုင်အောင်ကြိုးစားပါလို့ မေမေမှာချင်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းတဲ့ လူကို မေတ္တာထား ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ အရှုံးမဲ့စေတဲ့အောင်နိုင် ခြင်းလို့ မေမေထင်တယ်။ သမီးအဖေကို ကလဲ့စားချေချင်တယ်ဆို အမေပြောသလို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ကျွန်မလုံးဝမထင်ထားခဲ့သော စကားလုံးအချို့ကို မေမေက ပြောလာခဲ့ပြီလေ။ ဖေဖေ့ကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဆိုပဲ။ မေမေ့စကားတွေက မြူတွေဝေနေတဲ့လမ်းလေးပေါ်နေရောင်ခြည်နုနုဖြာကျသကဲ့သို့ ထင် သာမြင်သာရှိစေခဲ့၏။ လေးစားစရာကောင်းလှသော စိတ်ထားလေး နှင့်မေမေဟာ ကျွန်မအတွက်စံနမူနာယူထိုက်သူရယ်ပါ။

(၅)

ဆေးရုံခွတင်ပေါ်မှာ အောက်ဆီဂျင်ပိုက် တန်းလန်းနှင့် ဖေဖေ။ ယခင်က စိုပြေဝင်းဝါခဲ့သော ဖေဖေအသားအရည်တို့သည် ယခုအခါ ဖြူဖပ်၍ ပိန်လီခြောက်ကပ်နေခဲ့သည်။ အသက်အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင် ရုပ်ကျသွားသောဖေဖေပုံစံအရ သောကအပူတွေ ဘယ်လောက်ထိ ဖိစီးခဲ့လဲမသိ။ အဖေဘေးနားမှာ ၃၀ ကျော် အမျိုး သမီးတစ်ဦးကို ကျွန်မတွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေဇနီးအသစ်ဖြစ်လိမ့် မည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ပြုံးပြလာသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ သမီးအကြီးဆိုတာလား”

ကျွန်မခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

“သမီးအဖေက သူ့သမီးတွေကိုလွမ်းနေတာ။ သမီးလာတာ သူသိရင် ဝမ်းသာမှာဘဲ အန်တီနို့ပေးရမလားဟင်”

“နေပါစေ အန်တီ၊ အဖေအနားယူနေတာကို ကျွန်မ မနှောင့် ယှက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မပြောချင်တဲ့စကားတွေကိုသာ အဖေ့နီးလာ ရင် ပြောပြပေးပါ”

“အေးပါကွယ် ဘာစကားပြောပေးရမလဲ”

ကျွန်မက အဖေ့ရဲ့လက်ချောင်းပိန်ဗိန်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီး-

“အဖေသာ ပစ်မထားခဲ့ရင် အပြီးချိုဆိုတဲ့ကျွန်မက သူများ ကိုပဲ အားကိုးနေမိမှာ။ လောကဓံရဲ့ ကောင်းမွေဆိုးမွေကို ကျွန်မ သင်ယူခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးသတ္တိဆိုတာ ကျွန်မမှာရှိလာ မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဖေ့ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ်မတင်ပါနဲ့လို့လည်းပြောပေးပါ။ အမေရဲ့ကျွန်မကို

ညီမတွေအပေါ် လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို ကျေနပ်စွာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ စစ်မှန်တဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေနဲ့ အဖေ့ကို လှပစွာကလဲ့စားချေလိုက်ပါတယ်လို့ ဆက်ဆက်ပြောပေးပါ အန်တီ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ထိုအမျိုးသမီးက မျက်တောင်ကိုပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး-

“စိတ်ချပါကွယ် အန်တီပြောပေးပါမယ်”

“ဟုတ် ဒါလေးလက်ခံပေးပါအန်တီ ပမာဏမများပေမယ့် ကျွန်မရိုးရိုးသားသားရှာဖွေပြီးစုထားတဲ့ငွေလေးတွေပါ။ ကျွန်မ ဒီငွေတွေနဲ့ အဖေ့ကိုကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ပိုက်ဆံထည့်ထားသော စာအိတ်လေးကို ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲထည့်ကာ ဖေဖေ့ကိုထိုင်ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခြင်းအပြည့်ဖြင့် ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်ရ၍ ကျွန်မတကယ်ကို ပျော်နေမိပါ၏။

အစိမ်းနံရံကြားက သင်းကွဲငှက်

သဇင် (လွန်မြေ)

“ရော့ . . . အင့် . . . မိညို”

မသူဇာလှမ်းပေးသော ကော်ပန်းကန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ကျွန်မ စိတ်အလွန်ပျက်မိသည်။ ခေါက်ဆွဲခြောက်ပြုတ် တချို့မှာ အရည်မပါ အရောင်မရှိနှင့် မြင်ရသည်က စိတ်ပျက်စရာပင်။ ကားမှူးတတ်သော ကျွန်မ စင်္ကာပူမြို့ကြီးကိုရောက်ကတည်းက ကားစီးခဲ့ရသည်မှာ (၃)ရက်ဆက်တိုက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်သေးကြီးပြတ်သလို ခန္ဓာကိုယ်မှာ နှမ်းလှပျော့ခွေနေသဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အခွင့်အရေးမရခဲ့။ ပိုဆိုးသည်မှာ မည်သည့်အစာမျှစား၍ မဝင်ခြင်းပင်။ ယခုလည်း စားသင့်မှန်းသိသော်လည်း စားချင်စိတ်မရှိပြန်။

“မစားချင်ပါဘူး... အစ်မရယ်၊ အစ်မစားလိုက်”

“ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး... မိညို၊ ဒီနေရာမှာ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတာရှိတယ်။ ကိုယ့်အတွက်ရလာတဲ့အစားအသောက်ကို မဖြစ်မနေစားကြရတယ်။ ရော့... စားလိုက်”

“ကျွန်မမှစားလို့မဝင်တာ အစ်မရယ် ဘယ်လိုလုပ်စားရမလဲ၊ ပိုဆိုးတာက ဒီအခန်းထဲမှာ ကြွက်သေးအနံ့က ဒီလောက်အထိနံ့နေတာ၊ ဒါကိုစားလည်း ပြန်အန်ထွက်မှာပဲ”

“အစ်မတို့ကတော့ နံလည်း ကြိတ်မှိတ်စားရတာပဲ မိညိုရေ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ... ဒီနေရာမှာက ကိုယ်ဖြစ်ရင်ကိုယ်ခံပဲ။ အဲဒီတော့ ‘အသက်ကိုဉာဏ်စောင့်၏’ဆိုသလို... ကိုယ့်အသက်ကိုယ်ကြံမွေးရမှာပဲ။ နောက်ကိုပြန်ကြည့်ရင် ကိုယ့်အပေါ်မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ စောင့်နေကြမဲ့ မိသားစုရှိနေတာကိုး...။ ဒါကြောင့် လက်ရှိမှာ လူရောစိတ်ရော ကျမ္မာဖို့ သန်မာနေဖို့လိုတယ်လေ။ နှာခေါင်းကိုပိတ်၊ ဝါးပြီး ရေနဲ့မော့ချလိုက်... အင့်”

မသူဇာပြောတာကို ကျွန်မ နားလည်လက်ခံမိသည်။ ဟုတ်တာပဲ ကျွန်မမိသားစုအတွက်ကြိုးစားဖို့ သည်နေရာကို ရောက်အောင် လာခဲ့ခြင်းပင်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရေဦးနှင့် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်အားယူကာ ကြိတ်မှိတ်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မသိချင်တာတချို့အား မေးမိသည်။

“အစ်မ... သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဒီနေရာကြီးမှာ ဘာလို့ထားရတာလဲဟင်... ကျွန်မလေ ငရဲခန်းကိုရောက်နေသလို ခံစားရတယ်”

မသူဇာထံမှ ဘာစကားသံမှထပ်မကြားရ။ သူမ ငြိမ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်လည်းရှိသည်။ ကျွန်မကသာ စကားတွေဆက်ပြောလိုက်၏။

“စားရတာက မနက်ဆိုရင် ခေါက်ဆွဲခြောက် မလောက်မငနဲ့ ညနေဆိုရင် ထမင်းလေးမဖြစ်စလောက်။ အဲ့ဒီအထဲ ရုံးပိတ်ပြီး အပြင်ကိုစိတ်ကြိုက်သွား လည်ပတ်ပျော်ပါးနေတဲ့လူ ပြန်အလာကို နံရံကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲက လှေကားမှာ တန်းစီအိပ်ငိုက်ရင်းစောင့်နေရတာ။ ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာမွေးထားတဲ့ခွေးတွေကတောင် အခု ကျွန်မတို့ အိပ်ရတာထက်သာတယ်”

ကျွန်မပြောနေရင်းက အသံများပင်တုန်ရီလာကာ မျက်ရည်လည်းဝဲတက်လာသည်။ မသူဇာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း မဲ့ပြီးပြီးလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း...

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ ဒါပေမဲ့ အစ်မပြောချင်တာက... အားတင်းထား။ ကျန်းမာအောင်နေထိုင်ပြီးဖြစ်လာတဲ့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ သတ္တိမွေး မိညို၊ နောက်ပြီး...”

ပြောနေရင်းက စကားကိုရှေ့မဆက်သေးပဲ ဘေးဘီတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် နားဘေးကပ်ကာ

“ဘုရားကို စိတ်ထဲကနေပဲ အာရုံပြု၊ ဆုတောင်းညီမ”တဲ့။ သူမ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်း ကျွန်မ နားလည်သဘောပေါက်သည်။ “သည်နေရာမှာ ဘယ်ဘာသာဝင်မှ ဘုရားကို ဝတ်ပြုခြင်းမပြုရ” ဆိုပြီးလည်း ကန့်သတ်ထားပြန်သေးသည်။

“ဟူး...”

သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ချနေရုံကလွဲပြီး ဘာများတတ်

နိုင်မည်နည်း။ ခဏအကြာတွင် မသူဇာကကားနှင့် တခြားရုံးရှိရာသို့ လိုက်သွားရသည်။ ကျွန်မမှာ အင်ဒိုနီးရှားသူ၊ ဖိလစ်ပိုင်သူများနှင့် သည်အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

သော့ခပ်ထားသော သံပန်းတံခါးနားရှိနံရံကိုမှီကာ အပြင်သို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ တောက်ပနေသော အလင်းတန်း တချို့မှာ ရုပ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မိုးများ ရွာလာတော့သည်။ အပြင်မှာတော့ စောစောကလွမ်းထားသောအဝတ် များမှာ မိုးရေထဲတွင် ကယ်သူမဲ့လို့ပင်။ ထိုအဝတ်များကို ကြည့်ရင်းက ရုတ်တရက် အားငယ်ခြင်း၊ အထီးကျန်ခြင်းတို့နဲ့အတူ ဝမ်းနည်းခြင်း တွေကရင်ဝထိရောက်လာသည်။ ထိုခံစားမှုတို့ကြောင့်ပဲ ကျွန်မ လက် နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာတွင်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချမိတော့သည်။

x x x

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျွန်မချပေးထားသော ထမင်းပန်းကန်များ ထဲသို့ အင်ဒိုနီးရှားအစ်မမှာ အရွက်ကြော်တစ်ဇွန်းစီ ဝေပုံကျလိုက် ထည့်၏။ မီးဖိုပေါ်တွင်တော့ သခွားသီးအညိုတစ်လုံးအားဆားခပ်ထား သော ဟင်းချိုအိုးမှာ ပွက်ပွက်ဆူလိုပင်။ ထိုဟင်းချိုကိုတော့ ညနေ ထမင်းစားချိန်ရောက်လျှင် ပလပ်စတစ်ခွက်တစ်ခုစီနှင့် အစွန်းရေ အလိုက် ယူကြရမည်ဖြစ်သည်။

ထမင်းပန်ကန်ထဲရှိ အရွက်ကြော်ဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း ထို ထမင်းကိုစားကြရမည့် ဘဝတူမိန်းကလေးများကို ဂရုဏာသက်မိ သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပိုးထိုးလောက်ကိုက်နှင့် အပုပ်များ ကြားမှ စား၍ဖြစ်မည်ဟုထင်ရသည်များကို ရွေးထုတ်ချက်ထားရခြင်း

ကြောင့်ပင်။

“အဆောင်” တဲ့ လူကြားကောင်းအောင်သာ ပြောထားသည်။ သည်နေရာသည် ကျွန်မတို့လိုနိုင်ငံခြားအလုပ်သမားများအတွက် ငရဲ ခန်းတစ်ခုနှင့်မခြား။ ပြင်ပလောကကြီးနှင့် ထိတွေ့ရဖို့မဆိုထားနှင့် အနောက်ဘက် သံပန်းတံခါးနားမှာပင် ကြာကြာရပ်ခွင့်မရှိ။

ကျွန်မတို့အဖြစ်သည် ထောင်ကျနေသူတွေနှင့် ဘာမျှမကွာ လှ။ ဝမ်းနည်း နာကျင်မှုတွေအတွက်လည်း သက်ပြင်းချရုံကလွဲပြီး ဘာမျှပင်မတတ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ် ကြိမ်ချနေမိသည်။

“မြန်မာ... ဖိုက်တင်း”

ပခုံးစွန်းပေါ်ရောက်လာသော လက်တစ်ဖက်နှင့် အသံလာ ရာဆီသို့ မော့ကြည့်မိသည်။ ဖိလစ်ပိုင်အစ်မတစ်ယောက်၏ အားပေး စကားနှင့်အတူ အေးမြသောအပြုံးတစ်ပွင့်။ ကျွန်မခေါင်းကို တစ်ချက် ညှိတ်ပြရင်း ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်၏။ အမည်ဖော်၍မရသော ခံစားချက်တစ်ခုကြောင့်လည်း ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း မျက်ရည်လည်လာသဖြင့် ကြိုးစားပုတ်ထုတ် ပစ်ရပြန်သည်။ မိသားစုအတွက် တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်နှင့် တိုင်းတစ်ပါးမှာ အလုပ်လာလုပ်သည်ဆိုသော်လည်း ယနေ့အထိ အလုပ်ဆီမရောက်သေးပေ။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် အလုပ်စလုပ်ရမည် ဆိုတာကိုလည်း မည်သူကမျှမပြောပေ။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဝေဝါးနေသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ခါ တစ်ခါတွင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အသံကုန် အော်ဟစ်ငိုပစ်လိုက်ချင် သည်။ သို့သော် ခံစားမှုများကို ထိန်းချုပ်ထားရတာကြောင့်ပဲ ခေါင်း

ကိုက်ခြင်းကိုသာ ထပ်တိုးခံစားရသည်။

“အီး..ဟီးဟီး..”

နားထဲသို့တိုးဝင်လာသော အသံတချို့ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ပြောနေသောဘာသာစကားကို နားမလည်သော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက် ငိုနေသည်ဆိုတာ သိလိုက်၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် အင်ဒိုနီးရှားအစ်မတစ်ယောက် သူ့ကလေးဖြစ်ဟန်တူသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ငိုနေ၏။ ကလေးလေးမှာ သူ့ရှိလှ တစ်နှစ်သာသာ အရွယ်ပင်။ သူမအနားတွင်လည်း အခြားအဖော်များမှာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် အားပေးနှစ်သိပ်ပေးနေကြသည်။

သည်နေရာတွင် လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးကပိုခက်ဆိုသလို၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ် ပြန်ချင်တိုင်းပြန်လို့မရအောင် အေးလျင်းကအကြွေးဆိုတာကြီးနှင့် ဖိထားသည်။ ပြန်ရသည်ရှိသော်လည်း စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိ တစ်သက်လုံးစပ်၍ကျေနိုင်မည်လည်းမဟုတ်။

ကျွန်မထက် သားသည်မအေတစ်ယောက်၏ သောကမှာ ပို၍ နာကျင်စရာကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးရင်း တင်းကြပ်စွာဖက်ကာ အေးပေးနေမိသည်။

“မြန်မာ...”

အရှေ့ဘက်ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး စာရေးမဆိုသူက ကျွန်မအား ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သည်နေရာတွင် ကျွန်မတို့၏အမည်မှာ ကိုယ်လာရာနိုင်ငံပင်။ ကျွန်မ ထိုင်ရာမှမတ်တပ်ထရပ်ရင်း အရိုအသေပေးသည့်အနေအထားဖြင့် နာခံလိုက်သည်။

“ညိုညိုစန်း... နင့်အဝတ်ထုတ်ယူ၊ ဒီမှာနင့်သူဌေးတွေလာခေါ်တယ်... မြန်မြန်လုပ်”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် အံ့သြမှင်သက်မိသူက ကျွန်မ။ မြန်မာစကားကို အထစ်အငေါ့မရှိပြောသွားသော တရုတ်အမျိုးသမီးစာရေးမအား ကြောင်ကြည့်နေမိသည်အထိ။

“အဝတ်ထုတ်ယူ”တဲ့ အိမ်သာအမိုးမျက်နှာကြက်ပေါ်မှာထားရသော အဝတ်ထုတ်ကိုယူရန် လှေကားထောင်ရသည်။ ပြီးလျှင် အောက်ကလူတစ်ယောက်က လှေကားကို ထိန်းထားပေးမှရသဖြင့် အင်ဒိုနီးရှားအစ်မတစ်ယောက်က လာ၍ထိန်းပေးသည်။

ကြွက်ကိုက်ထားသဖြင့် ပေါက်ပြဲနေသော ကျောပိုးအိတ်ထောင့်စွန်းကိုတော့ သရေကွင်းဖြင့်စုစည်းလိုက်၏။ ပြီးနောက်အခန်းထဲရှိဘဝတူမိန်းကလေးများကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်မအတွက် ဝမ်းသာနေသော အရိပ်အရောင်များကိုပင် အထင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

ရုံးခန်းထဲအရောက်တွင်တော့ စာရေးမချပေးသော စာရွက်တစ်ခုပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးရသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင်တော့ အလုပ်ရှင်နှင့်အတူ လိုက်သွားရတော့သည်။

x x x

ဗိုက်ထဲမှ တဝိုက်မြည်သံနှင့်အတူ ဆာလွန်းသဖြင့် အလုပ်ကို သူမလိုချင်သလောက်မြန်၍မရ။ ရောက်ရောက်ချင်း ကျောပိုးအိတ်ကို ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာခုံဘေးတွင်ချထားစေပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခိုင်းသည်။ မပြီးမပြုလုပ်နိုင်ပေမယ့်လည်း ဆာလောင်မှုကိုတော့ အံ့မတုနိုင်ပေ။ ပြောရမှာကိုလည်း ကြောက်နေမိသည်။ အချိန်သည်ကား မွန်းလွဲ (၂)နာရီပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။ မခံနိုင်သည့်အဆုံး အရဲစွန့်၍ပြော

လိုက်၏။

သူမကတော့ နာရီဆီသို့တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အန်ဆွဲတစ်ခုထဲမှ ခေါက်ဆွဲခြောက်တစ်ထုပ်ကိုယူကာ ပစ်ပေး၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာလည်း ကျွန်မ၏အစာစားချိန်ကို “၁၅ မိနစ်” ဟု သတ်မှတ်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်မ ငြင်းဆန်ဖို့အခွင့်လည်းမရှိပါ။ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း ပြီးအောင်စားဖို့သာ စိတ်လောရတော့သည်။

စရောက်ကတည်းက အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်၊ လူကသာ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်နဲ့နေအောင် မနားမနေလုပ်နေရပေမယ့် ကျောပိုးအိတ်ကလေးမှာတော့ ဆိုဖာဘေးတွင်ပုံလျက်သာ။ ညနေစာပြင်ဆင်ပြီးနောက် သူမခေါ်ရာအခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါ မင်းနေရမယ့်အခန်း”

သူမ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရင်းပြောသည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် တစ်နေကုန်ပင်ပန်းနေသောကျွန်မမှာ အော်ဟစ်ငိုချင်စိတ်ပင်ပေါက်သွားရသည်အထိ စိတ်ပျက်ရ၏။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးတွင် ပစ္စည်းများပြည့်နေရုံမကဘဲ အမှုန်များဖြင့် ထူထပ်လို့ပင်။ သည်အခန်းကို ရှင်းပြီးမှ ကျွန်မ အနားယူရမည်ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်ခြင်းကြောင့် မျက်ရည်များပင်ဝဲတက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူမမြင်မှာ စိုးရသဖြင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ကြိုးစားပုတ်ထုတ်လိုက်ရ၏။ သူမကတော့ ကျွန်မ၏ခံစားမှုကို နားမလည်ချင်သည့်မျက်နှာထားဖြင့် ထိုနေရာကနေ လှည့်ထွက်သွားချေပြီ။

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလည်းလေ . . သူ့ဆန်စားရဲရမှာပေါ့” လို့ သာ စိတ်ထဲမှာရေရွတ်လိုက်သည်။

နှင်းတောထဲတွင် လှည်းလမ်းပေါ် ချော်လဲကျထားသလို၊ ချွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် အမှုန်တွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးမဲညစ်နေတော့သည်။ သို့သော် လိုသလောက်ရှင်းသွားပြီမို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“ညိုညို”

ကျွန်မပြီးသည်နှင့်အချိန်ကိုက်ပါပဲ သူမရောက်လာပြန်သည်။ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုလည်း လက်ထဲသို့ထည့်ပေး၏။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာရွက်ထဲတွင်တော့ ကျွန်မအတွက်နေ့အလိုက် အလုပ်ချိန်ဇယားဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကုန်မနားမနေ အလုပ်လုပ်မည့်အချိန်ထက် ညစာစားရမည့်အချိန်မှာ ညဆယ်နာရီ အလုပ်ပြီးချိန်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုစာရွက်ကိုကြည့်ရင်းက . . .

“ကြားအချိန်ဇိုက်ဆာရင် ဘာစားရမှာလဲ” ဟု မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။ သို့သော် ထိုမေးခွန်းမှာ စိတ်ထဲတွင်သာဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ရောက်မလာခဲ့ချေ ။

x x x

“နင်ယူပြီး . . ဘယ်မှာဖွက်ထားလဲ၊ ငါ . . ဒီအပေါ်မှာထားတာနော်၊ ငါရှာပြီးပြီ မတွေ့ဘူး၊ သွား ဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်သွား၊ ရအောင်ရှာ။ အေး . . မတွေ့ရင် နင့်လစာထဲကဖြတ်မယ်”

အနားမှာရှိသော ပစ္စည်းများနှင့်ပြစ်ပေါက်ရင်း ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရသော အဖြစ်တို့က အားရုံထဲမှဖျောက်ပြစ်လို့မရ။ ငိုရလွန်းသဖြင့် ခေါင်းမှာလည်းကိုက်ခဲ နောက်ကျိ၍လာ၏။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့် နေသားကျသွေးအေးသွားမည်ဟု ထင်ထား

သောခံစားမှုတို့က ထင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ “နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ”ဆိုသလို သူမ၏ ဆက်ဆံပုံများက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ပို၍ပင် ဆိုးလာ၏။

ပစ္စည်းတစ်ခုခုရှာမတွေ့လျှင် စွပ်စွဲသည်နှင့်မလုံလောက်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျသည်အထိ မတွေ့မချင်း လက်ညှိုးထိုး ဆူတတ်သည်။ အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ဓာတ်ကျ ငိုရသည့်အချိန်တိုင်း ညအိပ်ချိန်သည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲရောက်မှ အားရကျေနပ်အောင်ငိုခွင့်ရသည်။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်နဲ့လက်မပြတ် ညောင်း၍ ခဏလေးတောင် နားခွင့်မရှိ။ နေမကောင်းဖြစ်လျှင်လည်း နား၍ပင်မရ။ အနှိမ်ခံဘဝမို့ လက်ရှိဘဝကို အရှုံးပေးပြီး နောက်ပြန်လှည့်ချင်သည်။ ထိုသို့ခံစားရတိုင်း...

“ဒကာမလေး စိတ်ညစ်လာရင် ဦးဇင်းရေးပေးတဲ့ စာကြောင်းလေးကိုဖတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကိုပြန်မေးပါ။ အဖြေထွက်လာပါလိမ့်မယ်” ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းက ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးဇင်းရဲ့စကားကို သတိရကာ မှတ်စုစာအုပ်အနွမ်းလေးကိုသာ ပြန်ဖတ်မိသည်။

“ဒကာမလေး ဦးဇင်းဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်ထဲကစာကြောင်းလေးကို ခွန်အားဖြစ်စေဖို့ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဖြစ်ရမယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်မယ်၊ ကိုယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့ပွဲကို ကိုယ်ဝင်ပြိုင်ဖို့ ဇွဲနပ်လည်း ရှိမယ်ဆိုရင် အောင်ပွဲဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူး။ ဘဝကိုစိတ်ပျက်လာတိုင်း ဖတ်နော်”တဲ့။ ဟုတ်ပါသည် ကျွန်မမိသားစုအတွက်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ အရဲစွန့်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

“မသွားပါနဲ့သမီးရယ်၊ အဖေတို့နဲ့အဝေးကြီးမှာ သမီးတစ်ခုခု ဖြစ်နေရင် အဖေတို့ သိရမြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဖေပင်ပန်းရင် ပင်

ပန်းပါစေ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်မျက်စိအောက် နားအောက်မှာပဲ ရှိစေချင်တယ်”

အဖေက မသွားစေချင်လို့တားနေသည့်ကြားက ကျွန်မ ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ကုန် လယ်၊ ကိုင်းတွေထဲပတ်ကာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဖောက်သယ်ယူရသည်။ မနက် ကျီးမနီးခင် အိပ်ရာကထပြီး အမေကခေါင်းရွက် အဖေကအထမ်းဖြင့် မြို့ဈေးဖွင့်အမှီ သွားကြရသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ နားချိန်ရယ်လို့မရှိသော မိဘတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် ကြိတ်ငိုခဲ့ရသည်။ မိုးကျခါနီးတိုင်း အိမ်အမိုးအကာအတွက် စိတ်ညစ်ပူပန်ရသည်ကလည်း အဖေနဲ့အမေ။ အငယ်နှစ်ယောက်ကျောင်းစရိတ်အတွက် ရုန်းကန်ရသည်နှင့် ပင်ပန်းသော်လည်း ကောင်းကောင်းမစားရသောမိဘတွေရဲ့ဘဝကို ရင်နာမိသည်။

“အဖေ... သမီးလည်းဈေးလိုက်ရောင်းမယ်’လို့ပြောတိုင်း “သမီးအိမ်မှာ ညီမလေးနဲ့မောင်လေးကိုသာ ဂရုစိုက်။ အဖေတို့ အိမ်ပြန်လာချိန် သမီးချက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းကိုစားရရင်ကို အဖေတို့က ကျေနပ်နေပြီ”ဆိုတဲ့အဖေ။ အမေကတော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း ဘာမှဝင်မပြော။ အဖေကဒါဆို သဘောအတိုင်းပင်။

ကျွန်မက မိသားစုကို သည်ဒုက္ခတွေကြားမှစွဲထုတ်ချင်သည်။ မိုးလုံလေလုံနှင့် ခိုလုံစရာအိမ်လေးထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်စက်စေချင်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်ပေတ်နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အတိုင်းအတာနှင့်ကိုယ် ကိုယ်စီမှန်နေကြသော်လည်း နောက်ဆုံးမှာ အဖေကသာ အလျှော့ပေးလိုက်လျော့ခဲ့၏။

အဖေပြောခဲ့သလို ကျွန်မဘာတွေဖြစ်နေပြီး ဘယ်လိုခံစား

နေရလဲဆိုတာ အဖေတို့မသိပေ။ ထိုနည်းတူစွာပဲ ကျွန်မလည်း မိသားစုသတင်း ဘာမျှပင်မသိရ။ သည်လိုအချိန်မျိုးဆို အဖေလို့ခေါ်ပြီး အားရအောင်ငိုပြစ်လိုက်ချင်သည်။ အဖေ့နဲ့စကားတွေပြောချင်သည်။ သို့သော်...

“ဖုန်းမကိုင်ရ... နားရက်မပေး”ဟူသော အမိန့်အောက်မှာ အသက်ရှင်နေပါလျှက် စိတ်ဓာတ်တွေ အချိုးနှိမ်ခံဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသည်မှာ (၂)နှစ်ပြည့်တော့မည်။ သည်ကာလတွေအတွင်း အဖေနှင့် ဖုန်းပြောရသည်က နှစ်ကြိမ်ပင်။

အဲဒီနေ့က “သမီး... အဖေတို့အားလုံးနေကောင်းကြတယ်၊ သမီးသာဂရုစိုက်နော်၊ အဖေလေ... သမီးပို့လိုက်တဲ့ပိုက်ဆံတွေကို သမီးဖြစ်စေချင်သလို သေချာလုပ်ထားပေးတယ်။ သမီးပြန်လာရတော့ မယ်လေ အဖေတို့ တွေးပျော်နေကြပြီ”တဲ့။

စိတ်ဆင်းရဲ လူပင်ပန်းနှင့် နေ့ရက်များကိုပင် မမှတ်နိုင်သော ကျွန်မ။

“သမီးပြန်လာရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် အံ့သြမှင်သက်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်လုပ်အားခ ကိုယ်မြင်ခွင့်မရသောအခြေအနေမှာ အဖေတို့ဆီ ပိုက်ဆံရောက်တယ်ဆိုတာသိရတာကြောင့်လည်း... ပျော်ရွှင်မိရပြန်သည်။ သူဌေးမပေးထားသော ငွေလွှဲပြေစာများကို ပြန်ပြန်တော့ကြည့်မိပြီး ကျေနပ်ရပြန်သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်လည်း အားတင်းထားနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။

x x x

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားမောင်းနှင်နေ

သော ကားမှန်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ အတန်ကြာငေးမောမိနေ၏။ ဆောင်းရာသီကြောင့်ထင်ပါရဲ့ တိုက်ခတ်လာသော လေမှာလည်း အေးမြလတ်ဆတ်လို့ပင်။ ထိုင်ခုံနောက်ဘက်ဆီသို့မှီကာ မျက်လုံးကို မှိတ်ရင်း ညင်သာစွာရှုရှိုက်လိုက်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အံ့မခန်း လှပထူးဆန်းသော ယာဉ်သွားလာရန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် တံတားကြီးများ၊ မြစ်ကူးချောင်းကူးတံတားကြီးများ၊ လှပသောပန်းခင်းကြီးများကို ငေးမောရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ကားဂိတ်သို့ရောက်ပြီမို့ ကားပေါ်များလူများ ကိုယ်စီဆင်းနေကြသည်။ ကျွန်မ မှန်ပြတင်းပေါက်ဆီမှ အပြင်ဘက်ရှိ လူအုပ်ကြီးကြားတွင် အဖေ့ကိုရှာလိုက်၏။ မတွေ့ရသဖြင့် မျက်လွှာချချခေါင်းငုံ့မိလျက်သာ။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရင်ဘတ်ဆီမှသိမ့်ခနဲတုန်ခါမှုကြောင့် မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်များတွဲခဲ့လာတော့၏။ ပြတင်းပေါက်အား ကျောခိုင်းလိုက်ချိန်မှာတော့...

“သမီး... သမီး... အဖေဒီမှာ”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ခေါ်ရင်း လက်မြှောက်ပြနေသော အဖေ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မလည်း မျက်ရည်များနှင့်ပြီးမိသွားသည်ထင်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာလည်း ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ အဖေရင်ဘတ်ဆီ တိုးဝှေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ အဖေကတော့ ပြုံးရွှင်သောအကြည့်တို့ဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“သမီး... မငိုနဲ့တော့၊ လာအဖေတို့အိမ်ပြန်ရအောင်... သူတို့မျှော်နေကြတယ်၊ သမီးပြန်လာမယ်သိလို့ ညည်းအမေလေ... သမီးကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေချက်ပြီးစောင့်နေလေရဲ့... ဟင်းဟင်း”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ... သမီးလည်း... လွမ်းလှပြီ”

မလှမ်းမကမ်းမှ လှမ်းမြင်နေရသောမြင်ကွင်းက ကျွန်မကို ခွဲဟုတ်စေသည်။ အဖေ့ဆီမော့ကြည့်ပြန်တော့ အဖေက ပြုံးလျက် သာ။ ဘာမျှမပြောပေ။ တဖြေးဖြေးနီးကပ်လာသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြမှင်သက်သွားရသည်အထိ ငေးဝိုင်းလို့ပင်။

“အဖေ... ဒါ သမီးတို့အိမ်ကြီးလားဟင်...”

“သမီး...”

ကျွန်မမေးနေစဉ်အမေက အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာပြီး ဖက် ထားတော့သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့သမီး သမီးပို့တဲ့ပိုက်ဆံတွေ အမေတို့ သေချာ လုပ်ထားရတာ၊ အမေတို့ သမီးကို သူများနိုင်ငံမှာ အကြာကြီးမနေစေ ချင်လို့ပေါ့ သမီးရယ်”

အမေက ပြောရင်းငိုတော့ ကျွန်မလည်း မျက်ရည်ကထိန်း မနိုင်။

“ကဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို အောက်ထပ်တွင် အုတ်ပတ်ကာထားသည်။ အောက်ထပ်တွင် အမေက ကုန်စုံဆိုင် အလတ်စားလေးဖွင့်ထား၏။ ခဏအကြာတွင် အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီသို့ သွားတက်ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီမှ စိုက်ခင်းများကို ငေး ကြည့်ရင်း သဘာဝလေ၏ အရသာကိုလည်းခံစားလို့ရသည်။ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး လေထဲက ဂွမ်းပမာပေါ့ပါးလို့ပင်။

“မမ... အဲ့ဒီစိုက်ခင်းက အဖေစိုက်ထားတာ၊ ကြည့်နော် ချဉ်ပေါင်တွေ ငရုတ်တွေကောင်းချက်၊ မမပြန်လာရင် စားလို့ရအောင် တဲ့အဖေက... ခိခိ”

“အင်းနော်”

ကျွန်မခါးကို အနောက်ကနေဖက်ရင်းပြောသော ညီမလေးရဲ့ စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ညီမလေးက ရယ် ရင်းမှ ခဏတည်ငြိမ်သွားပြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။ သက်ပြင်းကို လည်း ချပြန်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်မဆီကြည့်ကာ...

“မမနိုင်ငံခြားသွားတော့လေ အဖေရယ်ငိုတာ။ ညီမလေးကို မြင်တော့ မျက်ရည်တွေသုတ်ပြစ်တယ်”

ကျွန်မ ဘာစကားမှ ပြောမထွက်မိ။ ရင်ဘတ်ထဲမှ ပူနွေး သွားသလိုဖြစ်ကာ မျက်လွှာချမိသည်။ ညီမလေးကသာ ဆက်ပြောနေ ပြန်သည်။

“အခုကျတော့ အဖေလေ ပျော်လို့... ဟိ”

“ကြည့် အရူးမလေး... အဖေ့အတင်းတွေပြောနေတယ်”

“ဟားဟား... အဖေ မသိစေနဲ့မမ”

ပြောရင်းကရယ်နေပြန်သော ညီမလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ “ငိုအားထက် ရယ်အားပိုသန့်”ဆိုသလို စောစောကနာကျင်မှုတွေ အစား ကျွန်မပြုံးမိသည်။

“သမီးတို့... ထမင်းစားရအောင် လာ... လာ”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

အမေ့လက်ရာလေး စားရတော့မည်မို့ အပေါ်ထပ်မှပြေးဆင်း ခဲ့သည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် မိသားစုလူစုံနေသည်က စိတ်ကိုကိုင်လှုပ် လိုက်သလိုလို။ မျက်ရည်တို့နှင့် အားငယ်နာကျင်မှုတို့ကြားက မြင် ယောင်တမ်းတခဲ့ရသော ထမင်းဝိုင်းလေးကို ပြန်ရခဲ့ပြီ။

“သမီးစား... အားရပါးရသာစား”ဆိုသော ချိုမြသော အပြုံး

တို့နှင့် ဟင်းတွေပန်းကန်ထဲပြည့်နေအောင် ထည့်ပေးနေသည်ကို ကြည့်ရင်းက..

“ရော့.. ဒါနှင့်အတွက်.. သွား.. အနောက်မှာစား” ဆိုတဲ့ မလောက်မင စေတနာမပါသော အစားအတွက်ထက် ပို၍ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားရသည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသော ငုံ့ထားတဲ့မျက်နှာဆီမှ မျက်ရည်တို့ကို မာန်တင်းကာ ပုတ်ထုတ်ပြစ်လိုက်သည်။

“အခု ငါရောက်နေတာ.. အစိမ်းနံရံတွေကြားမှ မဟုတ်တော့ပဲလေ။ ကိုယ့်အသိုက်ကိုယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ နာကျည်းစရာတွေ အားလုံး အဲ့ဒီနံရံတွေကြားမှာပဲ ထားခဲ့ရမှာ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပျော်ရွှင်စရာ သည်ထမင်းပိုင်းလေး ကျွန်မကြောင့် ပိုစိုပြေစေဖို့ ရယ်မောရင်း အားရပါးရ ငွေကာစားလိုက်တော့သည်။

မခွေပါနဲ့...နွေ

မေပျို

(၁)

ပူပြင်းခြောက်သွေ့တဲ့ အညာနွေအောက်မှာ မိုးကိုမျှော်နေကြတဲ့ ပုရစ်ဖူးစအပင်တွေကလည်း မြင်လေရာတိုင်းမှာ ယိုင်ထိုးလို့။ နွေလယ်မိုးလေး ကျလာချိန်မှာ ရွက်သစ်ဝေဖို့ အားယူနေခဲ့တဲ့ အပင်လေးတွေကိုမြင်ရတာ နွေရဲ့ကျက်သရေတစ်ခုပါပဲ။ မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်၊ ညောင်ပင် စသည်တို့ရဲ့ရွက်နုလေးတွေကို ကျွန်မတို့အညာမှာတော့ ဟင်းအဖြစ် ပြုတ်သုပ်စားကြတယ်။

အရသာလေးတွေက စိမ့်ပြီး သိပ်ကိုစားကောင်းတဲ့ ရာသီစာဟင်းရွက်သုပ်လေးတွေပေါ့။ မောင်သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ အစားအစာလေးတွေ။ ဒီအချိန်ရောက်တိုင်း ကျွန်မနှလုံးသားတွေ နာကျင်မျက်ရည်ဝဲရစမြဲ၊ အတိတ်တွေဟာ ဘာကြောင့် အတိတ်မှာပဲကျန်မနေခဲ့ပါလိမ့်မောင်ရယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကိုသိပ်မုန်းတယ်။

x x x

(၂)

အထက်အညာဒေသလို့ လူအများသိကြတဲ့ စစ်ကိုင်းတိုင်း ဒေသကြီးအတွင်းက နယ်မြို့လေးနဲ့မနီးမဝေးမှာတည်ရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေနှစ်ရာခန့်ရှိတယ်။ ရွာကလေးဆိုပေမယ့် ခေတ် မိဖွံ့ဖြိုးတဲ့ရွာကလေးပါ။ အဓိက အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်က တော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ မိန်းမပျိုလေးတွေ အများစုကတော့ ရက်ကန်းချည်ထည်တွေ ရက်လုပ်ကြတယ်။ အပူ ပိုင်း အညာဒေသဖြစ်လို့ မိုးခေါင်တာလည်းများတယ်။

ဒါကြောင့် ဝင်ငွေပုံမှန်ရတဲ့ ကွမ်းစိုက်ပျိုးခြင်းကိုလည်း လုပ် ကိုင်ကြတယ်။ ရက်ကန်းရက်တာနဲ့ ကွမ်းစိုက်ပျိုးခြင်းက ကျွန်မတို့ရွာ သူရွာသား မိသားစုတွေအတွက်တော့ ဘုရားပေးတဲ့ဆုလတ်တစ်ခုပါ။ ကျွန်မနာမည်က မြထားညို၊ ကျွန်မအဖေနာမည်က ဦးညို၊ ကျွန်မ အမေနာမည်က ဒေါ်ခင်ထား၊ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ အဖေနဲ့ အမေက ကျွန်မကို အရိပ်တစ်ကြည့်ကြည့် သိပ်ချစ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်မတို့မိသားစုဟာ ရွာမှာ သာမန်နေနိုင် စားနိုင်ရုံ အဆင့်ပဲရှိပါ တယ်။ အဖေက စာပေဝါသနာပါသူပီပီ ရွာမှာစာအုပ်အငှားဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ အမေကတော့ အိမ်ခြံပိုင်းထဲမှာ ရာသီပေါ် စားပင်၊ သီးပင်လေးတွေ စိုက်ပျိုးကာ ရွာရဲ့မနက်ခင်းဈေးလေးမှာ ရောင်းချရင်း ကျွန်မတို့နေ့စဉ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြတယ်။ ကျွန်မက တော့ အဝေးသင်မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပေမယ့် အဖေနဲ့အမေကို မခွဲနိုင် တာကြောင့် အိမ်မှာပဲ အဖေစာအုပ်ဆိုင်လေးကိုကူရင်း တစ်ဖက်က

နှလုံးသာဖြင့် စီရင်သည်

လည်း ရပ်ကွက်ထဲက နွမ်းပါးတဲ့ကလေးလေးတွေကို ပညာဒါနအဖြစ် စာသင်ပေးတယ်။ အဖေရော အမေပါ ပျော်နေကြတာမြင်တော့ ကျွန်မလည်း သိပ်ကိုပျော်ရွှင်မိတယ်။

မောင် ကျွန်မတို့ဘဝထဲကို ရောက်မလာခင်ချိန်ထိ အရာ အားလုံးဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ အဆင်ပြေနေခဲ့ပါတယ်။ စီးပွား ဥစ္စာ မချမ်းသာပေမယ့် စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုလေး ဟာ တကယ့်ပျော်ရွှင်မှုတွေအပြည့်နဲ့ပါ။ မောင်နဲ့အတူ လှည့်စားမှုတွေ ပါလာခဲ့မှာသိခဲ့ရင် ကျွန်မမောင်ကို ပတ်သက်ခဲ့မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောင်တဆိုတာ နောင်မှရတတ်တယ်တဲ့၊ ခုချိန်မှာတော့ အရာအား လုံးဟာ နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဝေဒတက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သိမ်းဆည်း ရင်း အာရုံတွေက ဟိုးအတိတ်ဆီသို့။

x x x

(၃)

“ထားရေ...ထား”

“အေး မိဝေ...ငါ အိမ်နောက်ဘက်မှာ လာခဲ့လေ”

ကျွန်မနဲ့ ဟိုးငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဝေဝေရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်စိုက်ခင်းမှာ ပေါင်းပင်တွေ ရှင်းရင်း အသံပြုလိုက်တယ်။

“ထား...နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“နင်ကလည်း ဒီမှာ ငါပေါင်းပင်နှုတ်နေတာ မြင်သားနဲ့”

“အေးပါဟယ် နင်ကလည်း စိတ်ချည်းပဲ...ငါ နင့်ကို လာ ခေါ်တာ”

“ဟင် ဘယ်ကိုလဲ”

“နင် ဘာမှမသိဘူးလား မိထား”

“ငါက ဘာကိုသိရမှာလဲ မိဝေရယ်... စကားကို လိုရင်းသာ ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်မ စိတ်မရှည်သလိုပြောလိုက်မှ မိဝေလည်း မျက်နှာပိုး သပ်ကာ စကားကိုဆက်တော့သည်။

“ဒီလိုဟ တို့ရွာဆေးခန်းအတွက် မြို့ပေါ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက် ချထားပေးတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အခုအဲဒီဆရာဝန်လေး တို့ရွာရောက်နေပြီတဲ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား... တို့ရွာအတွက် ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ တို့ရွာမှာ ဆေးခန်းရှိပေမယ့် ဆရာဝန်မရှိလို့ ပိတ်ထားရတာ အတော်ကို ကြာနေပြီမဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် ငါကနင့်ကိုသတင်းကောင်း လာပြောတာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီဆရာဝန်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးတဲ့ အဟိ”

“ဟွန့် မိဝေ နင့်အကြောင်းငါအသိဆုံးနော်... ဒါမျိုးဆိုသွက်လက်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သတိထားဦး”

ကျွန်မ ဟန့်လိုက်မှ မိဝေလည်း မျက်နှာလေးတည်သွားကာ- အဲဒါ ငါတို့ အဲဒီဆရာဝန်လေးကို သွားကြည့်ရအောင် နင်လိုက်မလားလို့ လာခေါ်တာ ထားရဲ့”

“ဟယ် မိဝေရယ် သိက္ခာလေးဘာလေးထိန်းပါဦး၊ တော်ကြာ နင့်ကိုကြောက်ပြီး ဆရာဝန်လေးပြန်ပြေးမှဖြင့် တို့ရွာလေး ဒုက္ခရောက်

နေပါမယ်နော်။ သွားချင်ရင် နင်ဘာသာသွား ငါတော့မလိုက်ဘူး”

ကျွန်မစကားကြောင့် မိဝေတစ်ယောက် စိတ်ကောက်သွားတယ်။ မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်လို့ ခြေဆောင်ပြီးပြန်သွားတယ်။

x x x

(၄)

“ဦးလေး ကျွန်တော် စာအုပ်ငှါးချင်လို့ပါခင်ဗျ”

“ဪ အေး... ရတာပေါ့ ငါ့တူရဲ့၊ ဆိုင်ထဲမှာကြိုက်ရာ စာအုပ်ဝင်ကြည့်ပါ။ ဒါနဲ့ ငါ့တူကြီးကို ဦးလေးတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ကေန္တ ဒီရွာကိုအလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ကျွန်တော် ဒီရွာဆေးခန်းကိုတာဝန်ကျတာပါ။ နာမည်က မောင်လင်းခန့်လို့ခေါ်ပါတယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဆရာလေး ပျင်းတဲ့အခါ စာအုပ်ဖတ်ချင်ရင် ရွာနောက်ပိုင်းမှာ စာအုပ်ဆိုင်လေးရှိတယ်ဆိုလို့ အဲဒါမေးမြန်းရင်း စာအုပ်လာငှါးတာပါ”

“ဟာ ဒါဆို ဆရာဝန်လေးပေါ့... အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အစည်းအဝေးခေါ်တဲ့နေ့က ဦးလေးတို့မိသားစု ခရီးလွန်နေလို့ အစည်းအဝေး မတက်လိုက်နိုင်တာ။ ဒါကြောင့် ဆရာလေးကို မသိလို့မေးမိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ဦးလေးရဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရွာအခြေအနေလေးကြည့်ရင်း လူကြီးမိဘ ရွာသူရွာသားအားလုံးနဲ့လည်း ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ နေချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပါလေ ဆရာလေးရယ်... ဟေ့ မိခင်ရေ ဒီမှာ ဆရာဝန်လေးရောက်နေတယ် ထွက်ခဲ့ပါဦး။ သမီးလေးကိုလည်း ရေ

နွေးကြမ်းအိုးနဲ့ စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းခဲ့ပါကွယ်”

အဖေစကားသံကြောင့် အမေက အိမ်အပြင်ဘက် ရောက်သွားနှင့်ပြီ။ ကျွန်မလည်း ရေနွေးဖြည့်ကာ စားစရာအဖြစ် ဟင်းရွက်သုပ်ကို တိုက်ပန်းကန်ပြားထဲထည့်၊ ဇွန်းလေးတပ်ကာ အိမ်အပြင်ဘက်က ကွပ်ပျစ်လေးထဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကွပ်ပျစ်ထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပုံရိပ်ကလေးက ကျွန်မအာရုံကို ချက်ခြင်းဖမ်းစားသွားခဲ့တယ်။ အသားအရေက ကြည်လင်ဝင်းသန့်ပြီး အေးချမ်းတဲ့မျက်နှာလေးထက်က အပြုံးချိုချိုလေး၊ အခိုက်အတန့်မင်သက်မိသွားခဲ့ရတယ်။ ရေနွေးကြမ်းအိုးနဲ့ ဟင်းရွက်သုပ်ပန်းကန်လေးကို ချရင်း ကျွန်မ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်မိတယ်။

x x x

(၅)

ဆရာလေးလင်းခန့် ကျွန်မတို့ရွာ ရောက်ပြီးမှ ရွာကအရင်ကထက် ပိုတိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေလည်း ကျန်းမာရေးအသိတွေ ပိုမိုသိရှိလိုက်နာနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာအပေါ်မှာထားတဲ့ ဆရာလေးရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကြောင့် ရွာက ဆရာလေးကိုသိပ်တန်ဖိုးထား လေးစားသလို ချစ်မြတ်နိုးကြတယ်။ ဆရာလေး ရွာရောက်ပြီးသုံးနှစ်ပြည့်မှာ ကျွန်မကိုချစ်ခင်ခွင့်ပန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ လက်ခံခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာကလည်း ကျွန်မတို့အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြီး၊ အဖေနဲ့ အမေဆို ပီတိတွေနဲ့ ပြုံးချိုလို့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြဖို့ မောင်က ကျွန်မမိဘတွေထံ

ခွင့်ပန်တယ်။ အဖေက ရပ်ရွာလူကြီးမိဘတွေနဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးကာ ကျွန်မတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ပေးပါတယ်။

“ဦးလေး ကျွန်တော် မန္တလေးဆင်းပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေကိုခေါ်ရင်း လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းလေးတွေသွားဝယ်ချင်တယ်။ မေမေကလည်း မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပစ္စည်းစာရင်းတွေ လိုမှာစိုးလို့တဲ့ ခေါ်နေတာ မိန်းနွဲ့ခါမင်္ဂလာပွဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သန်ဘက်ခါပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေးရယ်... အမြန်သာ ပြန်လာခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး”

“ညို... မောင် အချိန်မီ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

“အင်းပါ ညိုစောင့်နေမယ်”

ကျွန်မကို ကတိတွေပေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ ကျွန်မထံ မောင် ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ မြို့မှာ နယ်ပယ်တူဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကသာ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ မောင် သိပ်ကိုတော်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့မာနတွေ သိက္ခာတွေကို ချနင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဆီကို စာလေးတစ်စောင်နဲ့ ပြေသိပ်ခဲ့တယ်။

“အရာအားလုံးအတွက် မောင်တောင်းပန်ပါတယ်”တဲ့လား။

x x x

(၆)

နွေမှာ မောင်နဲ့ဆုံခဲ့တယ်။ နွေမှာ ကျွန်မ နာကျင်ခဲ့ရတယ်။ နွေကြောင့်ပဲ မျက်ရည်ပူတွေ ခဏတိုင်းကြွေခဲ့ရတယ်။ ဖြေရှင်းမှုကင်းမဲ့တဲ့ စာတစ်စောင်နဲ့ နွေမှာကျွန်မ ကျန်ခဲ့ရတယ်။ ပင်ယံထက်က ဥဩသံဟာ ကျွန်မနှလုံးသားမှာ သာ၍ကွဲအက်စွာ။

အချစ်ပြိုင်ပွဲ

လင်းသူရ

“ဒီမှာငါတူ ငါသမီးကို မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူကပိုချစ်တယ်ဆိုပြီး အချစ်ပြိုင်ပွဲ ဖိနပ်ရာကို ခေါ်လာခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ငါသမီးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး မင်းလိုက်နာရမယ့်အချက်တွေ ပြောမလို့ကွ”

“ဘာလဲဗျ၊ ဦးသမီးနဲ့တောင်မယူရသေးဘူး ယောက္ခမအာဏာ ပြတော့မလို့လား”

× × ×

အညာက အစ်မဝမ်းကွဲလာ၍ ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ဖြစ်သည်။ ရွှေမြင်းဝန်ဘုရား၊ မိကျောင်းကုန်း၊ မိဌာန်အောင် ပြီးတော့ ကျောက်လုံးကြီးကို တစ်ဆက်တည်း လိုက်ပို့လိုက်သည်။ အစ်မဘုရားကန်တော့ ပူဇော်နေခိုက် ရင်ပြင်ပေါ်လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ထိုအချိန် လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ ဆိုင်ကယ်နှင့်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ နောက်က

နှလုံးသားဖြင့် စိရင်သည်

ကောင်မလေးက ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တုန်လှုပ်ထိန်းလန့်လျှက် မင်သက်မိသွားသည်။ ကျောင်းမတက်ဘဲ ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်ဟု အတွေးဝင်လာမိသည်။ ထိုစုံတွဲရှိရာဆီ သွားမည်ပြုပြီး အသာစောင့်ကြည့်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ကောင်မလေးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဘုရားမုဉ်ဦးအဝင်မှာရောင်းသည့် သပြေပန်းနှစ်စီးဝယ်လိုက်သည်။ တစ်စီးကို ကောင်လေးကိုပေးပြီး ဘုရားပေါ်အတူတက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အစ်မ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆင်းတုတော်ရှေ့ဝင်ပြီး ဘုရားကန်တော့နေကြသည်။ ကန်တော့ပြီးနောက် တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ နည်းနည်းလှမ်းနေ၍မကြားရပေ။ ခဏကြာတော့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး ဘုရားပေါ်ကဆင်းသွားကြလေသည်။ အစ်မလည်း ဝတ်ပြုပြီး၍ ထလာသည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာကြီးက၊ ငါဘုရားကန်တော့တာ ကြာနေလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးအစ်မရာ၊ မျက်စိထဲ အမှိုက်ဝင်သွားလို့ပါ”

ဟု ကမန်းကတမ်း လိမ်ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းလာသော ကောင်မလေးမျက်နှာသာ ပြန်မြင်နေမိတော့သည်။

× × ×

“သမီးရေလာပါဦး”

ပန်းကန်ဆေးပြီး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာသော သမီးကို ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ သမီးလက်တွေ့ရေစိုနေလို့ လက်သုတ်လိုက် ဦးမယ်နော်”

သူ့အမေနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲက အပြင်သွားနေ၍ အိမ်မှာ သမီးနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သမီးက ဆယ်တန်း တက်နေသူဖြစ်၏။ ရှေ့လဆိုလျှင် စာမေးပွဲ ဖြေပြီဖြစ်သည်။

“အဖေဘာပြောမလို့လဲ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းမေးလေ သည်။

“သမီးနဲ့ အဖေကြားမှာ ဘာမှလျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုဘူး၊ အဖေသမီးကိုပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်။ သမီးဘက် က ပြောစရာရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်တယ်လို့ အဖေအမြဲ ပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်”

“မနေ့ နေ့လည် တစ်နာရီလောက်က သမီးဘယ်မှာရှိနေလဲ”

“ဟို”

ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး...

“လိမ်မယ်မကြံနဲ့နော်”

“မလိမ်ပါဘူး အဖေ... သမီးကောင်လေးနဲ့ ဘုရားသွားဖူး ကြတာပါ”

“ကျောင်းချိန်ကြီးကို သွားကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးအဖေ၊ မနေ့က ကျောင်းနေ့တစ်ဝက်ပဲတက်ရ တယ်။ စာမေးပွဲအတွက် ခုံစီရမှာမို့ အတန်းခေါင်းဆောင်နဲ့ ယောက်ျား လေးအနည်းငယ်သာ နေ့လယ်ပိုင်းပြန်လာရတာပါ”

ကျွန်တော်ကသမီးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက လိမ်ညာမပြော ရန်၊ မိသားစုအချင်းချင်း ရိုးသားပွင့်လင်းရန် အမြဲဆုံးမသည်။ ကိုယ် တိုင်ကလည်း ဘာပြဿနာပဲဖြစ်လာပါစေ အဖေဆိုတဲ့ အာဏာမသုံး ဘဲ အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းပြီးမှ အမှန်အမှားဆုံးဖြတ်ပေးလေ့ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် သမီးက ကျွန်တော့်ကို ရှိန်မနေဘဲ သူ့အကြောင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနေနိုင်ခြင်းပင်။

“အဲ့ဒီကောင်လေးအကြောင်း အရင်က တစ်ခါမှပြောသံ မကြားပါဘူး။ ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ”

“မနေ့ကမှ အဖြေပေးလိုက်တာပါအဖေ၊ အမှတ် (၅)ရပ် ကွက်ထဲကပါ။ မနှစ်က ဆယ်တန်းကျလို့ အခု အပြင်ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှော မှာ ဝင်လုပ်နေတယ်”

“ဆယ်တန်း စာမေးပွဲတောင် မဖြေရသေးဘူးလေသမီး၊ ဘာ ဖြစ်လို့ အဖြေပေးလိုက်ရတာလဲ။ နင့်အမေသိရင်တော့ ပြဿနာတက် တော့မယ်။ အမှန်ဆို စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ စဉ်းစားပေးမယ်လို့ပြောထား သင့်တယ်”

“အဲဒါက အဖေအမြင်ကိုး၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့က တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ စာထဲကိုအပြည့်အဝ အာရုံစိုက်ရတော့မယ်။ အဖေ ဆုံးမထားတဲ့အတိုင်း သမီးကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အဆင့်အတန်းမခွဲ ခြားဘူး။ တန်းတူဆက်ဆံတယ်။ စာလိုက်ပေးရင်လည်း ယူလို့မဖြစ် သေးကြောင်း၊ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောရင်လည်း အဆင်သင့်မဖြစ် သေးကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာပဲငြင်းပစ်လေ့ရှိတယ်အဖေ”

သမီးကမေးသွားဟန်ဖြင့် စကားတစ်ချက်ရပ်လိုက်သည်။ ။ တန်းနှစ်တုန်းကအကြောင်းလေး ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

“သမီးစာပေးခံရတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ”

“ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ ကြောက်လည်းကြောက်တယ်ဖေဖေ”

“မယုံကြည်မှုဟာ ရှက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတယ်သမီး၊ သမီးကိုယ် သမီး ယုံကြည်မှုမရှိလို့ သမီးရှက်နေတာ။ သမီးစာပေးခံရတာကို သမီးက ဘာမှားလို့ရှက်နေတာလဲ သမီးယူခဲ့လား”

“မယူခဲ့ဘူးဖေဖေ ထွက်ပြေးလာတာ”

“သတ္တိဟာ ကာယခွန်အားမှာမတည်ဘူးသမီး ယုံကြည်ချက် မှာ တည်တယ်။ သမီးမမှားဘူးဆိုရင် ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်။ ထွက်ပြေးလာ စရာမလိုဘူး။ အဲဒါက ပါးရိုက်ဖို့ ဆဲဆိုဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒြေ ရရငြင်းရဲဖို့ပဲ။ မအော်ဘူး မငေါက်ဘူး... sorry ပါလောက်ကို ခပ် တည်တည်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သမီး။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဖြစ်ရင် တော့ ဖေဖေတို့ပါရှင်းပေးမယ်...”

အဝေးဆီစိတ်ရောက်နေရာက စိတ်အစဉ်ကို ပြန်ပြီးစုစည်း လိုက်သည်။ သမီးဆက်ပြောနေသောစကားကို အာရုံပြန်စိုက်လိုက် တော့-

“ဒီကောင်လေးကတခြားသူတွေနဲ့ မတူဘူးအဖေ။ စာမပေး ဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ်မတောင်းဘူး။ ကျူရှင်ထဲ ဝင်တဲ့လမ်းထိပ် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကနေ သမီးတို့ ကျောင်းဆင်းပြီးကျူရှင်တက်တဲ့အချိန် နေ့ တိုင်း လာထိုင်ကြည့်တယ်။ အဲလိုနဲ့ နှစ်ဝက်ကျော်ကြာတယ်။ သူ့ညီမ က ကိုးတန်းလေ။ သမီးတို့ကျူရှင်မှာပဲနေတယ်။ ကျူရှင်စောစောလွတ် တဲ့တရက်မှာ KFC စားဖို့ သူ့ညီမကနေတစ်ဆင့်ကမ်းလှမ်းလာတယ်။

သမီးသူငယ်ချင်းနဲ့ သူ့ညီမနဲ့အတူ KFC ဆိုင်မှာ ဆုံပြီးသူငယ်ချင်းဖြစ် ခွင့်တောင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ သူ သမီးကိုနေ့တိုင်းပြီးပြတယ်။ အစတော့သမီးလည်း အားနာပါးနာ ပြန်ပြီးပြမိတယ်။ ကြာလာတော့ သူနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံရင် ရင်တွေခုန် လာတယ်အဖေ”

တော်တော်ဗျူဟာကောင်းတဲ့ကောင်ပဲလို့တွေးမိသည်။ သမီး က ဆက်ပြီး...

“ပြီးခဲ့တဲ့လဆန်းလောက်က သမီးသူ့အကြောင်းစုံစမ်းကြည့် မိတယ်။ သူကစာမေးပွဲကျလို့ စိတ်လေပြီး လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာလာ ထိုင်အချိန်ဖြုန်းနေတာ။ အဲဒီမှာ သမီးကိုတွေ့ပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ သမီး အကြောင်း လိုက်စုံစမ်းတယ်။ အဖေက အလုပ်ကြီးစားသူကိုသဘော ကျတယ်ဆိုတာ သူသိပြီး ကားဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်တော့တာပဲ။ အခုဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တောင် သမီးကျောင်းဆင်ချိန် ၁၀ မိနစ်လောက်ပဲ လာထိုင်တော့တယ်”

“အဲဒါ သမီးက သူ့ကိုသနားပြီး ပြန်ကြိုက်လိုက်တယ်ဆိုပါ တော့”

ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့် သမီးကိုပြောတော့-

“မဟုတ်ပါဘူးအဖေရယ်။ ကိုယ့်သမီးကို အထင်သေးလှချည် လား။ သမီးစကားဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါဦး”

“အေးပါ အေးပါ၊ ပြီးမှတော့လျှော့မချကြေးနော်...”

သမီးကရယ်လျက်...

“သမီးသူနဲ့တွေ့ရရင် အလိုလိုပျော်လာတယ်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိတိုင်းရင်ခုန်တယ်။ အချိန်ပြည့်သူ့အကြောင်းပဲစဉ်းစားနေမိတယ်။

စာလုပ်ချိန်တွေ နောက်ကျလာတယ်။ ခန့်မှန်းထားတဲ့အချိန်ထက် ၁ နာရီနောက်ကြမှ စာတွေလုပ်ပြီးလာတယ်။ သမီးသူ့ကိုချစ်လား မချစ်လားဆိုတာ မသေချာသေးခင် သမီးစိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး စာလုပ်ချိန် မမှန်တော့ပဲ စားမေးပွဲအတွက် စိုးရိမ်ရတဲ့အခြေအနေထိဖြစ်လာနေပြီ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ခုခုတော့လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ ဘုရားကိုနှစ်ယောက်တည်းသွားဖြစ်အောင် ချိန်းလိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

“အဖေကလည်း လောတာ၊ အဲအထိ တစ်ခါတည်းမရောက်ပါဘူးအဖေရယ်။ KFC ပြန်ကျွေးမယ်လို့ သူညီမကနေ ပြန်ချိန်းလိုက်တယ်။ အရင်လိုပဲ လေးယောက်သား KFC စားရင်း သမီးသူ့ကို တည့်တည့်ပဲမေးလိုက်တယ်။ သမီးကိုဘယ်အထိရည်ရွယ်လဲလို့”

“ဟာ မိန်းကလေးက ရည်းစားစကားစပြောရတဲ့ခေတ်ရောက်ပြီဟေ့”

ကျွန်တော် ခပ်နာက်နောက်လေးပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးအဖေရယ်၊ အဖေသိတဲ့အတိုင်းပဲ သမီးက စကားပြောရင် တည့်တည့်နဲ့ရှင်းရှင်းပဲပြောတတ်တာ။ အဲဒီတော့ သူက ဘဝလက်တွဲဖော်အထိ ရည်ရွယ်ကြောင်းပြောတယ်။ ဒါနဲ့ သမီး စဉ်းစားပေးမယ်။ သမီးဖုန်းနံပါတ်တောင်းတယ်။ သမီးက ဖုန်းနံပါတ်ယူမှာလားလို့ တစ်ခွန်းပဲမေးလိုက်တယ်။ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာလာအပ်ထားပြီး ချက်ဘောက်မှာ လာဟိုင်းထားတယ်။ သမီးလက်မခံသေးဘူး။ သမီး စဉ်းစားတယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာမထိုင်နဲ့ပြောရင် တခြားနေရာ လာချင်လာမှာပဲ။ မနွေက သူညီမကနေ သူ့ကိုဖုန်းခေါ်ခိုင်းပြီးဘုရား

သွားဖြစ်တယ်။ ဘုရားမှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ မဖြေမပြီးမချင်း ဘယ်နေရာမှ မလာဖို့၊ သမီးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဘာမှမလုပ်ဖို့ ကတိတောင်းလိုက်တယ်။ သူက ကတိပေးမယ်။ သမီးက သူ့ကိုအဖြေပြန်ပေးရမယ်ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့် မနွေကပဲ အဖြေပေးလိုက်ပြီလို့ အဖေ့ကိုပြောတာ”

“ဒါဆို သမီးက သူ့ကို မချစ်ဘဲအဖြေပေးလိုက်တဲ့သဘောလား”

“အခုအချိန်မှာ သမီးရွေးစရာလမ်းသိပ်မရှိတာရယ်၊ သူ့ကို ငြင်းရအောင် သူ့မှာ ဆယ်တန်းမအောင်တာကလွဲလို့ အပြစ်ဆိုလို့ ဘာမှမရှိသေးဘူးအဖေ”

သူ့အရွယ်နဲ့ ဒီလောက်တွေးနိုင်တာပဲ ချီးကျူးဖို့ကောင်းနေပြီဆိုတာလက်ခံရပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူစိတ်ကို မမြင်နိုင်တာရယ်၊ ကောင်လေးအကြောင်းကိုယ်တိုင်အကဲခပ်ဖို့လိုပြီ။

“မနက်ဖြန် သမီးကောင်လေးကိုအိမ်ခေါ်လာခဲ့”

“ဟဲ့ ဒီသားအဖတွေ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

အပြင်မှပြန်လာသော သူ့အမေ၏အမေးကို သူ့သမီးက ရယ်လျက်..

“အဖေ့ကိုသာ မေးကြည့်”

x x x

“ငါ့တူနာမည်က နိုးတူနော်”

“နာမည်အရင်းက ဟန်ဝင်းအောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ နိုးတူးလို့ပဲခေါ်ကြပါတယ်”

“မိဘတွေက ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“အဖေက ကားဒရိုင်ဘာပါ။ အမေတော့ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်”

“ငါတူအကြောင်းကတော့ သမီးပြောပြထားလို့ သိသင့်သလောက် သိပြီးပါပြီ”

ထိုအချိန် သမီးက အအေးဘူးများလာချပေးပြီး ကျွန်တော့်အနားမှာရပ်နေ၍ -

“သမီး အပြင်ခဏထွက်ပေးပါ။ အဖေတို့ ယောကျ်ားလေးချင်း ပြောစရာစကားရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သမီးကို ငယ်ငယ်ကတည်းကအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုလာခဲ့တာ ဦးစိတ်ထဲ အခုချိန်ထိ ကလေးလို့ပဲထင်နေတာ။ အခုလိုရည်းစားရသွားပြီဆိုတာ လုံးဝလက်မခံနိုင်သေးဘူးငါတူ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး.. ကျွန်တော်လည်း ဦးသမီးကို ဦးအချစ်ထပ် မလျော့စေရပါဘူး”

သမီးကမနေ့ကပဲအဖြေပေးတယ်၊ ဒီနေ့ အဖေကိုလာပြီးခြေရာတိုင်းတယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲအချဉ်ပေါက်လာပြီး ဒေါသသံဖြင့်...

“ဒီမှာ ငါတူ ငါသမီးကို မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူက ပိုချစ်တယ်ဆိုပြီး အချစ်ပြိုင်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းလိုက်နာရမယ့်အချက်တွေ ပြောမလို့ကွ”

“ဘာလဲဗျ၊ ဦးသမီးနဲ့တောင်မယူရသေးဘူး ယောက္ခမအာဏာ ပြတော့မလို့လား”

ကောင်လေးကလည်း ခေတ်လူငယ်ဆိုသည့်အတိုင်း မခေ

လုံးသားဖြင့် စီရင်သည်

ဘူးပဲ။ တစ်လုံးချင်းပြန်ပစ်သည်။ ဒီအရွယ်က ကိုယ်တွေ့ဖြတ်သန်းလာရတဲ့အရွယ်ပဲ၊ သူ့စိတ်ထဲဘယ်လိုတွေးနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကကြိုသိနေတော့..

“အဆင့်မကျော်ချင်ပါနဲ့ ငါတူ။ ဦးတို့သမီးကို မွေးကင်းစမှာ ဘာမှမသိတတ်သေးတဲ့ အရွယ်ဆိုပြီး အူတုံအောင်ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းလျှောက်တက်တဲ့အချိန် အဖေ အမေ ဆံပင်ဆွဲ ပါးနားရိုက်လည်း သိခံပြီးအချစ်တိုးခဲ့တယ်။ ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ်မှာလည်း သူ့စိမ်းတွေ အလယ်မှာ စိတ်မချစွာထားခဲ့ရတယ်။ အိမ်ကနေ သမီးအတွက် စိတ်ပူပြီး စိတ်မချစွာအဝေးကနေချစ်ခဲ့ရတယ်။ အစောက ငါတူပြောတယ် ဦးတို့ထပ်အချစ်မလျော့စေဘူးဆို။ အဲတော့ ဦးသမီးက အချစ်နဲ့ ပတ်သတ်ရင် ဘာမှမသိတတ်သေးတဲ့အရွယ်ပါ။ ငါတူသမီးကို အူတုံနေအောင်ချစ်ပါ။ ပြီးရင် သမီးရဲ့ သိသိကြီးနဲ့ဆိုးတာရော၊ မသိလို့ဆိုးနွဲ့မိတာတွေပါ မပြီးမညူ အန္တတာခံချစ်ပေးပါ။ သမီးကို ဘာမျှမပိတ်မတား ဖြစ်ပါနဲ့၊ လှချင်တဲ့အရွယ် လှပါစေ၊ လှလို့ စိတ်မချဘူးဆိုပြီး ဟိုဟာ မဝတ်ရဘူး၊ ဒီနေရာမသွားရဘူးဆိုပြီး အမိန့်မပေးပါနဲ့။ ဒီအချက်သုံးချက်ကို ငါတူအထူးဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တစ်ခုပြောနိုင်တာက ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့် သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ်စေရဘူး ဦးလေး”

ကောင်လေးကို လျော့မတွက်ရဲတော့။ သူနှင့်ကျွန်တော် အချစ်ပြိုင်ပွဲတွင် အရှုံးသမားက ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

(ဝန်ခံချက်။ ။ ကိုစည်သူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သူ၏စာစုမှ စာတစ်ပိုဒ်အား ကူးထည့်ထားပါသည်။) ■

အချိန်လွန် နောင်တ

မိုးကြယ်

ရာသီဥတုကလည်း တစ်နေ့တခြားပူလာလိုက်တာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျနေသလားမှတ်ရတယ်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်ချင်နေမှန်းမသိတဲ့ ချွေးကလည်း နည်းနည်းလေးလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ရေစီးကြောင်းပမာ စီးကျတော့တာပါပဲ။

ဒေါ်ကြီးတင်ကတော့ ဒါတွေထည့်မတွက်နိုင်ပါဘူး။ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေရတယ်။ ဒေါ်ကြီးတင်က အသက် ၆၀ ကျော်လောက်တော့ရှိပြီ။ သူ့ အမျိုးသားဆုံးပြီးကတည်းက သားဖြစ်သူနဲ့ အတူနေကြတယ်။

သားဖြစ်သူ အလုပ်သွားချိန်ဆိုရင်အိမ်မှာ ဒေါ်ကြီးတင်ချွေးမနဲ့ မြေးနှစ်ယောက်ကျန်နေခဲ့တယ်။ ဒေါ်ကြီးတင်ကတော့ တစ်အိမ်လုံး

နှလုံးသားဖြင့် စီရင်သည်

၉၁

စားဖို့ မီးဖိုချောင်ဝင်ရ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရ၊ မြေးနှစ်ယောက်ကိုထိန်းရနဲ့ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်ပါဘူး။ ချွေးမဖြစ်သူကတော့ ဇာတ်လမ်းတွဲလေးကြည့်လိုက်၊ ဖေ့ဘွတ်လေးသုံးလိုက်နဲ့ စည်းစိမ်အပြည့်အဝခံစားနေတယ်။

“ဟာ... အမေ့ဟင်းကလည်း ငန်ကျီနေတာပဲ။ သမီးသွေးတိုးရှိမှန်းသိလို့ တမင်လုပ်တာမလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးသမီးရယ် အမေဆားထည့်ပြီးသားကိုမေ့ပြီး ထပ်ထည့်မိလိုက်လို့ပါ”

“ထည့်ပြီးသားကိုထပ်ထည့်ရအောင် အမေဦးနှောက်ကပုံမှန် မဟုတ်တော့ဘူးလား။ ပြောရင်လည်း မချို့တဲ့လွန်တယ်ဖြစ်ဦးမယ်”

ပွစိပွစိနဲ့ပြောဆိုပြီး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးထွက်သွားလိုက်တာ အိမ်တောင်ပြိုကျမတတ်။ မချို့က ယောက္ခမကို တစ်ခါမှ ပြောပြလည်လည် ပြောဆိုဆက်ဆံတယ် မရှိ။ ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ မချို့နဲ့မြေးတွေ စားသောက်ဖို့ပြင်ဆင်ပေး။ သူတို့စားပြီးမှပဲ ဒေါ်ကြီးတင် စားရတယ်။ စားပြီးပြန်တော့ သူတို့စားသောက်သွားတဲ့ ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောဖို့ ပြင်ရပြန်တယ်။ သားဖြစ်သူက မနက်အစောကြီး အလုပ်သွား။ ညနေမှပြန်လာဆိုတော့ အိမ်မှာဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိမှာမဟုတ်။

“ရာသီဥတုက ပူရအိုက်ရတဲ့အထဲ နင်တို့ကိုလိုက်ထိန်းနေရတယ်။ သွား နင်တို့အဖွားဆီသွား...”

“အမေရေ ဒီမယ် အမေမြေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပါဦး”

ဒေါ်ကြီးတင် ပန်းကန်ဆေးနေတုန်း မြေးနှစ်ယောက်ကိုလှမ်းခေါ်ရတယ်။ မချို့ကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလှလေးပြင်လိုက် ဖုန်း

လေးပွတ်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ။ ကိုယ့်သားသမီးကိုလည်း အချိန်မပေး။ သွားချင်ရာသွား စားချင်ရာစား ကိုယ့်လက်ကလွတ်ပြီးရော ထားထားတာမျိုးပါ။

ဒီလောက်ပူပြင်းနေတာကို နေပူထဲထွက်ဆော့လို့ ပူပန်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ဆုံးမပဲ့ပြင်ခြင်းလည်းမရှိဘူး။ ဒေါ်ကြီးတင်လည်း ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြောလို့မနိုင်ဘူး။ ကလေးတွေကိုဆုံးမတော့လည်း မချိုကမကြိုက်။ ကလေးနှစ်ယောက်က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့နဲ့ချင်တိုင်းကို ဖြစ်နေတယ်။

“ချလွမ်း၊ ခလွမ်း”

“ဟဲ့ ကလေးတွေ၊ ဒီမှာ ပန်းကန်တွေကျကွဲကွဲပြီ”

ဒေါ်ကြီးတင်က ရေစည်မှာ ပန်းကန်တွေဆေးပြီးလို့မီးဖိုထဲပြန်ဝင်လာတယ်။ မြေးအကြီးကောင်က ပြေးဝင်လာလို့ရှောင်လိုက်တာကို ကျကွဲကွဲတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီပန်းကန်လေးတောင် နိုင်အောင်မကိုင်နိုင်ဘူးလားအမေရယ်”

မချိုက အသံတွေကြားလို့ ဒေါ်ကြီးတင်အနား ရောက်လာတယ်။

“အမေ လက်ချော်သွားတာသမီးရယ်”

“အမေကပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ။ ဒီပန်းကန်တစ်ချပ်ဘယ်လောက်ရှိတယ်ထင်လဲ။ ပိုက်ဆံကရှာတိုင်းရတာ မဟုတ်ဘူးအမေရဲ့”

“အေးပါသမီးရယ် နောက်ဆို အမေသတိထားလုပ်ပါမယ်”

× × ×

ဒေါ်ကြီးတင်က ပန်းကန်ကွဲတွေ လိုက်ကောက်နေချိန်မှာ သားဖြစ်သူအလုပ်က ပြန်လာတာနဲ့ ကြုံသွားတယ်။

“အမေ ပန်းကန်အကွဲတွေ လက်ရှကုန်လိမ့်မယ် ဘာလို့ကိုယ်တိုင် လုပ်နေတာလဲ”

“မချိုရေ ဒီမယ် ပန်းကန်အကွဲတွေလာရှင်းစမ်းပါဦး အမေကိုယ်တိုင်လုပ်နေလို့”

“ဒီမယ် ကိုထွန်းနိုင် ရှင့်အမေကြောင့်ကွဲတာ၊ သူ့ဘာသာရှင်းလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကတော့ မရှင်းနိုင်ဘူး”

“ဒီမိန်းမကတော့ကွာ၊ အမေထားလိုက်သားရှင်းလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်သားရယ် အမေ ဘာမှအဖြစ်ပါဘူး”

“နားနားနေနေသွားနေပါအမေရယ် သားလုပ်လိုက်ပါမယ်”

သားဖြစ်သူပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်ကြီးတင်မျက်နှာရွှင်ပြသွားတယ်။ သားရဲ့စကားသံလေးကြားရုံနှင့် ပီတိဖြစ်နေတာ။ ဒေါ်ကြီးတင်ဘက်မှာ သားဖြစ်သူရှိနေလို့တော်သေးတယ်။

× × ×

“အမေကလည်းဗျာ ကလေးရေတွေဆော့နေတာကို မပြောဘူးလားဗျာ”

“အမေလည်းအိမ်အလုပ်တွေလုပ်နေတာနဲ့ သတိမထားမိဘူးသားရယ်”

“မချိုရေ မင်းကလေးတွေလာကြည့်ဦး။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲစိုလို့ မင်းလည်းဒီဖုန်းနဲ့အချိန်ကုန်နေတော့တာပဲ”

“တစ်ကိုယ်လုံးရွှဲလည်း အဝတ်စား လဲပေးလိုက်ပေါ့ရှင်၊

စကားလုပ်ပြောနေတယ်”

“မင်းဟာက ပြီးစလွယ်နိုင်လိုက်လားကွာ။ နေမကောင်းဖြစ်
ချည်ရဲ့ ဖျားချည်ရဲ့ နာချည်ရဲ့မတွေးမိဘူးလား”

“ရှင့်အမေနဲ့ထားထားတာပဲတော်. .”

“အမေက အိမ်အလုပ်တွေနဲ့မအားဘူး။ မင်းဟာကလွန်လွန်း
တယ်ကွာ”

“တော်ပါတော့သားရယ် အမေမှားတာပါ အမေသတိမထားမိ
လို့ပါသားရယ်”

ထွန်းနိုင်က မိန်းမလုပ်သူကို ပြန်မလွန်နိုင်။

x x x

ကိုထွန်းနိုင် ပြာပြာ ပြာပြာနဲ့ ဘေးတွင်လည်း ဆေးမှူးလေးပါ
လာတယ်။ ဒေါ်ကြီးတင် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ။

“ကိုထွန်းနိုင် ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“အမေ နေမကောင်းလို့ကိုလှဖေရေ၊ ရင်ကျပ်ပန်းနာ ပြန်ဖြစ်
နေတာ”

“ဟုတ်လား လာကြည့်ဦးမှ”

တစ်ဖက်ခြံက ကိုလှဖေက လှမ်းမေးရင်း ကိုထွန်းနိုင်အိမ်ဖက်
ကူးလာတယ်။

“တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့နပ်ပန်းလုံးနေရတော့ ခြေ
ကုန်လက်ပန်းကျလောက်ရောပေါ့။ ဒေါ်ကြီးတင်နေမကောင်းတာ
လည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ် နားနားနေနေ နေရတာပေါ့လေ”

ကိုလှဖေက ဒေါ်ကြီးတင်ရဲ့အခြေအနေကို မြင်တွေ့နေကျဆို

နှလုံးသားဖြင့် စိရင်သည်

တော့ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိတာ။

“ကိုလှဖေ လာဗျာ အိမ်ပေါ်တက်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွန်းနိုင်”

“အစ်မရေ၊ ဒီမယ်ဘေးအိမ်က ကိုလှဖေလာတယ်”

“သက်သာရဲ့လားဒေါ်ကြီးတင် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သက်သာပါတယ်ငါ့တူရယ်. . .”

“ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးဒေါ်ကြီး၊ အလုပ်လည်း နား
နားနေနေ လုပ်ပေါ့။ ဒေါ်ကြီးတင်ကို မြင်တွေ့နေရတာ စိတ်မချမ်းသာ
ဘူးဗျာ”

ကိုလှဖေက စိတ်မချမ်းမြေ့တဲ့အသံနဲ့ ထွန်းနိုင်ကို ပြောဖြစ်
အောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဆေးမှူးကလိုအပ်တဲ့ကိစ္စတွေ လုပ်ပေး
ပြီး ပြန်သွားတယ်။

“ကိုထွန်းနိုင်ရေ ကလေးတွေလာခေါ်ဦး၊ ဒီမယ်ရှင်တို့စားဖို့
ချက်ပြုတ်နေရတာ”

“ကိုလှဖေ ထိုင်ဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလေးတွေသွားခေါ်လိုက်
ဦးမယ်”

“လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါဗျာ ကျွန်တော်လည်းအလုပ်ကိစ္စလေး
ရှိလို့ပြန်ဦးမယ်. . . ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော်နောက်နေမှလာခဲ့မယ်နော်။
ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးပါကွယ်. . .”

x x x

ဒေါ်ကြီးတင် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ နေ့တိုင်းချက်ပြုတ်နေ

ရတော့ မချိုတစ်ယောက် ပြီးပြင်စပြုလာတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အမေကိုသိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။

“တစ်အိမ်လုံး ငါ့အလုပ်ချည်းပဲ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်းငါပဲ၊ တစ်အိမ်လုံးမြို့ဖို့ဖို့လည်း ငါပဲချက်ရတာ”

“မချို မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မင်းကွာ...”

“ရှင်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီကြားထဲ လူမမာစာက ချက်ရသေး သေမှာဖြင့်လည်းမြန်မြန်သေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... ဒီမိန်းမတော့ကွာ...”

“ရှင်က ကျွန်မကိုရိုက်ချင်သေးတာလား ရိုက်ရဲရင်ရိုက်ကြည့်လေ”

“ဟာကွာ...”

ထွန်းနိုင် စိတ်တိုသွားပြီး လက်နဲ့ရွယ်လိုက်တယ်။ မချိုလုပ်ပုံက အရမ်းရိုင်းလွန်းနေတာကိုး။ ဒေါ်ကြီးတင်ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတုန်းက ဘာသံမှမကြားရဘူး။ မီးဖိုချောင်လေးခဏဝင်ရတာကို ပြောလို့ မဆုံးဖြစ်နေတာ။ ဒေါ်ကြီးတင်လည်း မသက်သာတဲ့ အပြင်ပိုဆိုးလာတယ်။ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်နှင့် ရာသီဥတုဒဏ်ပေါင်းပြီး နလန်မထူနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

“ဒေါ်ကြီး သက်သာရဲ့လား”

ထွန်းနိုင်အလုပ်ကပြန်ရောက်ချိန်မှာ ကိုလှဖေက လူမမာမေးဖို့ ရောက်လာတာပါ။ ဒေါ်ကြီးတင် ခေါင်းလေးပဲညိတ်ပြနိုင်တယ်။

“ကိုလှဖေထိုင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အမေ့ကိုဆေးတိုက်ဖို့လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“လုပ်ပါ လုပ်”

“အမေ ဆေးသောက်လို့ရအောင် ဒီဆန်ပြုတ်လေးအရင် သောက်လိုက်နော်”

“အမေ့ကြောင့်သားတို့အလုပ်ပိုနေပါမယ်၊ အမေဘာမှမစားချင်ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်ကြီးတင်ခမျာလေသံလေးနဲ့တိုးလျှလျသာပြောနိုင်တယ်။

“အလုပ်မပိုပါဘူးအမေရယ်၊ သောက်လိုက်နော် ဒါလေး သောက်မှဆေးသောက်လို့ရမှာ၊ ဆေးသောက်မှ အမေနေကောင်းမှာပေါ့”

ဒေါ်ကြီးတင်မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်အဝိုင်းသားနဲ့ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဖြူလျော်နေတဲ့ ဆံပင်၊ တွန့်ကြေနေတဲ့ပါးပြင်နဲ့ ဒေါ်ကြီးတင်အတော်လေးရုပ်ကျနေပါပြီ။ ကိုလှဖေလည်း မြင်ရတာစိတ်မချမ်းသာပုံနဲ့ ခေါင်းတစ်ခါခါ ဖြစ်နေတယ်။ ဒေါ်ကြီးတင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို မချိုက ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေတယ်။

x x x

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ဒေါ်ကြီးတင် ဆုံးပါးသွားတယ်။ ကိုလှဖေလည်း ကူညီညာဖို့ရောက်လာတယ်။ ထွန်းနိုင်ကတော့ အမေဖြစ်သူနားမှာ ရှိက်ငိုနေတယ်။

“တရားနဲ့ဖြေပါ ကိုထွန်းနိုင်ရယ် ခင်များငိုနေလို့လည်းသေတဲ့သူက ပြန်ရှင်လာမှာမှမဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော် အမေ့အပေါ်မှာတာဝန်မကျေခဲ့ဘူးဗျာ၊ အများကြီး လစ်ဟင်းခဲ့တယ်”

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ”

“ကျွန်တော့်ဘက်က အများကြီးလိုအပ်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမ အမေ့အပေါ်မှာ မသိတတ်တာတွေအများကြီးရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပေမယ့် မပြောခဲ့ဘူး မိန်းမကိုပဲဦးစားပေးခဲ့မိတယ်”

“ဒါတွေကိုကိုထွန်းနိုင်အစောကြီးကတည်းကသိခဲ့သင့်တယ်”

“ကျွန်တော် နောင်တတွေရနေပါပြီဗျာ”

ထွန်းနိုင်တစ်ယောက် အချိန်တွေလွန်မှ နောင်တရနေမိတယ်။

အခုမှအသိတရားရလည်း ဘာမှထူးမလာတော့ပါ။

“မိဘဆိုတာ အကောင်းဆုံး တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံးအရာတွေ ကို ထားခဲ့ပေးတယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလိုဘဲ အဆက်မပြတ် ကိုယ့် ကိုယ်ကို လောင်ကျွမ်းပြီး သားသမီးတွေကို အလင်းရောင်တွေပေး တတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီက သူတို့ပြန်လိုချင်တာက တကယ် မများပါဘူးဗျာ။ အမေ ဒီနေ့နေကောင်းလား ထမင်းစားပြီးပြီလား ဆိုတဲ့ ရိုးရှင်းတဲ့ စကားသံလေးပါပဲ”

ကိုလှဖေရဲ့ တရားချသံကြောင့် ထွန်းနိုင်ဆီက ငိုရှိုက်သံက ပိုကျယ်သွားတော့တယ်။

x x x

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသော သားသမီးတိုင်း အချိန်လွန်မှနောင်တ မရစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့်။

■

ပွင့်ဖူးဝေဝေ မေတ္တာတွေ

မယ်နှင်း (ပညာရေး)

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာလုံလောက်မှုထက် ပိုအရေး ကြီးတာက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပြည့်စုံနေဖို့ပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ ကင်းဝေးခဲ့ကြရ တယ်ဆိုရင် ကံကြမ္မာရဲ့ ထုထောင်းချက်တွေလို့ ယူဆကြရုံကလွဲလို့. .။

x x x

အခန်း (၁)

“ဗျို့ ဆရာကြီး ကိုမောင်မောင်”

အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံညံခေါ်သံကြောင့် မောင်မောင်တစ်

ယောက် အိပ်ရာထဲမှလူးလဲထလာခဲ့ရသည်။

“ညကြီးအချိန်မတော် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလို့လဲဗျ”

“အရေးကြီးပါရောလား၊ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကို အမြန်ဆုံးသွားရအောင်ဗျို့”

ရင်ထဲမှာ မထိတ်သာမလန့်သာနဲ့။ ငါဘာများ လုပ်မိထားလဲ။ ငါ့ကြောင့် တစ်ခုခုပြဿနာတက်လို့များလား။ ‘လား’ ပေါင်းများစွာနဲ့ ဆရာကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရောက်ခဲ့ရသည်။

“လာဗျာ ဆရာလေး ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

အိမ်းခက်ပြီ။ ဖိတ်ခေါ်သူကတော့ အေးဆေးပဲ။ ရေနွေးကြမ်းတောင် သောက်ဖို့ပြောနေသေးတယ်။ ကိုယ့်မှာသာ ဒီအချိန်ကြီးလာခေါ်တယ်ဆိုတော့ ထိတ်လန့်နေပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုတစ်လောကတင် အင်တာနက်ပေါ်မှာစာလေး တစ်ပုဒ်ဖတ်လိုက်ရတယ်။

ကိုယ့်လိုပဲ ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ကအိမ်မှာဝေယျာဝစ္စလာလုပ်ပေးတဲ့ကောင်မလေး။ သူ့ရှေ့မှာ ပန်းအိုးကျကွဲတော့ သူ့မှာ ဟိုဒင်းဟိုဟာ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ပြဿနာရှင်းလိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

“ဖြစ်ပုံကတော့ဗျာ . . .”

ဟော စကားလေးစရံရှိသေး သူကြီးကသူ့ထုံးစံအတိုင်း ရေနွေးတွေ တဝှပ်ဝှပ်သောက်တော့တာ။ ဒီက သိချင်လွန်းလှပြီ။

“ပြောရရင်တော့ ကလေးကိစ္စ၊ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားလုံးနဲ့သက်ဆိုင်တယ်။ အားလုံးပါဝင် ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်လို့ယူဆတာကြောင့် ဆရာလေးအပါအဝင် ရွာသူရွာသားအားလုံးကို ကျွန်

တော့်အနေနဲ့ လာရောက်စေခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

အရေးထဲမှာ သူကြီးကပြောဖို့အရေးကိုနိဒါန်းတွေ ချီနေသေးတယ်။

“ည ၁၀နာရီလောက်က အောင်လင်းတို့အုပ်စု မီးကင်းစောင့်ရင်း ရွာထဲကိုလှည့်တဲ့အချိန်မှာ ရွာထိပ်က မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ မွေးကင်းစကလေးတစ်ယောက် လာပစ်ထားတာကို သွားတွေ့တယ်ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ရွာနီးပတ်ဝန်းကျင်ကများ လာပစ်ထားသလားသွားစုံစမ်းတော့လည်းအကြောင်းမထူးခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို ဒီကလေးဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဗျ”

ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့ မေးသံ။

“ဒီကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်မွေးစားပေါ့ဗျာ၊ ရွာတောင်ပိုင်းက အပျိုကြီးမသန်းတို့ဆိုလဲ မွေးစားလို့ရတာပဲ”

ရွာကလူတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောနေကြပြီ။

“ကဲပါဗျာ ကျွန်တော်ပြောပါရစေဦး”

“ပြောပါ ဆရာလေး၊ ဆရာလေးက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲဗျာ”

“ကလေးက အရမ်းငယ်သေးတယ်ဗျာ။ ဒီအရွယ်က မိခင်ရင်ခွင်နဲ့ နေရမယ့်အရွယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိခင်လဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ဒီကလေးကိုတာဝန်ယူပေးရမှာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာလေးရာ။ ဒါကြောင့် ဒီတာဝန်ကို ဘယ်သူယူနိုင်မလဲ ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့”

ထန်းခေါက်ဖာလေးထဲက ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ နုဖတ်နေ

တဲ့ ကလေးငယ်လေး။ သူ့ဘဝ သူသိသည့်အလား ငြိမ်သက်စွာနဲ့။ သနားစရာကလေးငယ်ရယ်၊ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင် မှာ ပေါက်ဖွားခဲ့ရလေတော့ စွန့်ပစ်ခြင်းနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီပေါ့။

“ကျွန်တော် ဒီကလေးကို တာဝန်ယူမယ်ဗျာ”

စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချပြီး ပြောချလိုက်သည်။

“ဟာ ဆရာလေး ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ ဆရာလေးက လူပျိုလေး လေ။ ဆရာလေးဘဝကို ပြန်ထည့်တွက်ဦး”

ရွာထဲက လူအများစုရဲ့ စကားသံတွေကို သူဂရုမစိုက်ချင် တော့။ အဓိကက သူ ဒီကလေးကို မွေးစားဖို့။

x x x

အခန်း (၂)

သားရေ... အဖေတို့ ထမင်းစားကြရအောင်ဟ။ နေလည်း အတော်ပူနေပြီ။ ဒီနေ့တော့ စောစောလေးပြန်နားကြမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ သား ဒါလေးလက်စသပ်ပြီးရင် လာခဲ့ မယ်”

သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာနားနေတဲ့ အဖေကိုပြောရင်း အလုပ် ဆက်လုပ်နေလိုက်တယ်။ ကျောင်းနားရက်လေးမှာ အဖေကိုတတ်နိုင် သမျှ ကူပေးချင်တယ်။ နေကလည်း ပူလိုက်တာမှ။ သူ့ကို မော်မကြည့် ရဲအောင်များ ပူလေရောသလား။

“အဖေ ပြီးပြီ၊ ထမင်းစားမယ်လေ”

“အေး သား စားကြမယ်ကွ”

“ဒါနဲ့ သား ဒီနှစ်ကျောင်းတက်ပြီးရင် ဘွဲ့ရတော့မယ်နော။

အဲဒါ ငါ့သား ဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

အဖေအမေးမှာ ကျွန်တော်တွေဝေသွားခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ ဒီ တော ဒီတောင်နဲ့ ဒီအဖေကိုထားခဲ့ပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေးကိုသွားမယ် ဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကို သားအရင်း တစ်ယောက်ပမာ ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ အစစအရာရာပဲပိုးပေးခဲ့တဲ့ အဖေအပေါ် မတရားရာများ ကျလေမလား။

“ဟင် သား အဖေမေးနေတယ်လေ၊ သား ဘာလုပ်မယ်စိတ် ကူးထားလဲလို့။ အဖေကို အားမနာနဲ့သား။ သားဖြစ်ချင်တာ ဘာမဆို အဖေဘက်ကပဲပိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးမယ်”

အော်အဖေရယ်သားအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ်တဲ့လား။ အဖေက သားရဲ့အဖေအရင်းသာ ဖြစ်ပါတော့လား။ တွေးရင်းနဲ့ ရင် ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှုတွေက အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်။ ဆို့တက်လာတဲ့ မျက်ရည်စလေးတွေကို အသာဖယ်ထုတ်ရင်း။

“သားဆန္ဒကတော့လေ ကိုယ်သိသမျှပြန်ဝေမျှရင်း မပြည့်စုံ တဲ့ ကွက်လပ်လေးတွေကို ချောမောပြေပြစ်တဲ့ ဝါကျတစ်ကြောင်း အဖြစ် ဖန်တီးပေးတဲ့ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဗျာ”

“တော်လိုက်တဲ့ ငါ့သား လုပ်ကွာ အဖေအားပေးတယ်။ ကျောင်းဆရာဆိုတာ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ကွ။ သံသရာအဆက်ဆက် အထိ ကောင်းကျိုးပေးတဲ့အလုပ်။ အဖေ အားပေးတယ်ကွာ”

အဖေရဲ့ အားပေးမှုတွေနဲ့အတူဘွဲ့ရအပြီး ကျောင်းဆရာ အလုပ် လျှောက်ခဲ့တယ်။

“အဖေ သားသွားတော့မယ်နော်။ အဖေ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

“အေးပါ သားရာ အဖေကကျန်းမာရေးကောင်းတာပဲကို”

“ဖျားခဲ့နာခဲ့ရင်လဲ ခေါင်းရင်းအိမ်က အရီးပုတို့ကိုပြောနော်။ အရီးပုတို့လည်း အဖေကို ဝိုင်းပြီးဂရုစိုက်ပေးကြပါဦးဗျာ”

“ဟဲ့ နင်သွားစရာရှိတာသွား ငါတို့တောခလေ့ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ပူနေရမယ့်အရပ်မဟုတ်ဘူး။ နင်သာ ကျောင်းဆရာကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

အရီးပုရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ရတဲ့ အဖေကို ထိုင်ကန်တော့ခဲ့တယ်။ ရွာကထွက်တဲ့ အစောဆုံးကားမှာလိုက်စီးရင်း ကိုယ့်ဘဝရဲ့ဖြစ်တည်ပုံတွေကို စဉ်းစားလာခဲ့တယ်။

အဖေပြောတာတော့ ကျွန်တော် မွေးကင်းစလေးတုန်းက သူများလာပစ်သွားတာတဲ့။ အဖေအရင်း အမေအရင်းဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမသိ။ ကလေးလေးက ချစ်စရာ သနားစရာကောင်းလွန်းလို့ ကရုဏာသက်ပြီး အဖေကမွေးစားခဲ့တာတဲ့။ အဲဒါချိန်တုန်းက အဖေက အရွယ်ကောင်း။ အသက် ၃၀နဲ့။ ဘယ်ကလာမှန်းမသိတဲ့ ကလေးကို မွေးစားလို့ဆိုပြီး အဖေရည်းစားကအဖေကိုလက်မခံနိုင်တော့ဘဲ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ယူသွားတယ်လို့ အဖေတစ်ခါပြောဖူးတယ်။ အဲလိုနဲ့ အဖေဟာ အခုအသက် ၆၀ ကျော်တဲ့အရွယ်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကလေးအဖေကြီးဖြစ်ခဲ့ရပြန်တယ်။

“ကဲ ဆင်းမယ်ဗျို့ စစ်ကိုင်းရောက်ပါပြီ”

အတွေးစတွေနဲ့ ကားစီးလာလိုက်တော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ဗျို့ ဆရာ ဘယ်သွားမှာလဲဗျ”

“ကျွန်တော် စစ်ကိုင်းပညာရေးကောလိပ်ကို သွားချင်တယ်ဗျ”

ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်ကယ်သမားနဲ့ ဈေးညှိပြီး ကောလိပ်အရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကိုယ်နေရမယ့်အဆောင်ကိုသွားပစ္စည်းတွေလည်း နေရာချထားခဲ့ပြီး တစ်ရေးလောက်အိပ်လိုက်သေးတယ်။

အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းကလည်း ကိုယ့်လိုအညာသား။ ဒါပေမဲ့ သူက တောသူဌေးသား။ မိဘကပံ့ပိုးပေးနိုင်တဲ့လူ။

“သူငယ်ချင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်။ ငါတိုက်မှာပါကွ”

“အေးပါ မောင်မောင်ရာ မင်းကသူဌေးသားပဲ မင်းတိုက်မှ သဘာဝကျမှာပေါ့ကွ။ ငါက ငါ့ကျောင်းစရိတ်တောင် အနိုင်နိုင်”

သူငယ်ချင်းရဲ့နာမည်က မောင်မောင်။ မောင်မောင်က ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် မောက်မာမှုမရှိ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အရှိအတိုင်းလက်ခံတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်ခဲ့တယ်။

“ပြောပါဦး မျိုးအောင်ရ မင်းအကြောင်းလေးဘာလေး”

“ငါ့အကြောင်းက နားထောင်ချင်စရာ မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ငါ့ကောင်ရဲ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ဘဝတစ်ခု ရှိတယ်ကွ။ အေး အဲဒီဘဝက ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ငါတို့က လေးစားပေးရမယ်။ စာနာပေးရမှာပဲကွ”

“ဟာ မောင်မောင် မင်းအတွေးအခေါ်တွေက ကောင်းလှပါလားကွ။ မင်းက သူဌေးသားဆိုတော့ ခွဲခြားတတ်မယ်ထင်တာ”

“မင်းကလည်း ငါ့ကို မစာနာတတ်တဲ့ကောင်လို့ ထင်တယ်”

“အေးပါကွာငါပြောပါမယ်။ ငါ့ဘဝမှာမွေးကင်းစကတည်းက

အဖေရယ်အမေရယ်ဆိုတာရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတာကွ။ အခုလက်ရှိက ငါ့မွေးစားအဖေ။ အဖေကပဲ ဒီအရွယ် ဒီအခြေနေထိဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာကွ”

“ဒါဆိုမင်းကစွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ အဖေနဲ့အမေကိုစိတ်နာတယ်ပေါ့”

“နာတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ အဖေအမေလိုအားရပါးရခေါ်ချိန်မှာ ငါ့မှာ မခေါ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မိဘမဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို မိဘမဲ့တွေပဲ နားလည်ပါတယ်ကွာ”

“အေးပါကွာ ဒါပေမဲ့ မိဘမဲ့မဟုတ်တဲ့သူတွေလဲ မိဘမဲ့သူရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးတတ်ကြတယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထားကွ”

“အေးပါကွာ ကျေးဇူးပဲ”

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။ ကိုယ်တွေက အဖေအမေနဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ရတော့ မရှိသူတွေလိုစိတ်နာကျင်မှုမျိုး မရှိခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ ကိုယ့်မိဘတွေကို တကယ်ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဒီလိုအရာတွေနဲ့ကင်းဝေးစေခဲ့တာတွေအတွက် တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံးကြိုးစားကွာ”

မျိုးအောင်ကို အားပေးစကားပြောရင်း အဆောင်ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ညပိုင်းလည်း စကားမပြောဖြစ်တော့ သူလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်။

“ခွီ ခွီ”

“ဟာ ခရာတွတ်နေပြီ။ မောင်မောင် ထကွ။ ငါတို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစားရမယ်လေ”

မျိုးအောင်စကားသံကြောင့် မောင်မောင် အလူးအလဲထကာ

ရှလုံးသားဖြင့် စီရင်သည်

နှစ်ယောက်သားပြေးခဲ့ကြရသည်။

“တစ် နှစ် သုံး၊ တစ် နှစ် သုံး”ဟုတစ်ဖုံ။

ဘယ် ညာ ဘယ် ညာ”ဟုတစ်ဖုံ။

အပြန်ပြန်အလှန်လှန်လေ့ကျင့်ရင်း။

“ဟ မျိုးအောင် ဟိုမှာကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကြည့်ပါဦးကွာ ချောလိုက်တာ”

မောင်မောင်ညွှန်းလွန်းလို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တကယ်မြင်လိုက်ရတဲ့အခိုက်အတန့် သံလိုက်ဆွဲညှို့ ထားသလိုပါပဲ။ မျက်လုံးများက သူမရဲ့မျက်လုံးဆီမှ မခွာနိုင်။ သူမကလည်း ဆတ်ကနဲအကြည့်။

“အေးကွာ ချောတယ်၊ မင်းပြောတာထက် ပိုချောတယ်”

“မင်း ကြိုက်လား ကြိုက်ရင် ဖွင့်ပြောကွာ”

မျိုးအောင်အား မောင်မောင်က တိုက်တွန်းနေသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ ငါဘာမှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ ငါ့ဘဝနဲ့ငါလည်း အဆင်မပြေသေးပါဘူးကွာ”

ပြောပြီး မောင်မောင်အနားက လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာလေး ဆရာလေး ဘာတွေတွေးနေတာလဲဗျ”

ဘေးမှလူက လက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်ရင်း မေးမှ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။

“ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားလို့ပါဗျာ၊ ဒီကလေးကို ကျွန်တော် မွေးစားမယ်နော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဆရာလေး တကယ်တာဝန်ယူနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့က ကြည်ဖြူပြီးသားပါ။ လိုအပ်တာလည်း ပြောပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကူညီကြမှာပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကလေးလေးကို ကောက်ယူထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးလွန်းသည့် သားငယ်လေး အဖေ့ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးနိုင်ပါစေကွယ်။

× × ×

အပိုင်း (၃)

ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ မောင်မောင်တစ်ယောက် မျိုးအောင်အလာကို စောင့်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း မျိုးအောင်ကား ပေါ်မလာတော့။ ဘယ်ဆီရောက်လို့ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းလဲ မသိရတော့။ မောင်မောင်မှာတော့ ချစ်ခင်ရမယ့် ဖြူနုဆိုတဲ့ ဆရာမလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ပြီ။

အချိန်ရာသီတွေဟာ လည်ပတ်နေတာကြောင့် အရာအားလုံးဟာ ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ အခုဆိုရင် မောင်မောင်ကလည်း မင်းဘူးမြို့နားက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ချစ်ရသူလေးကလဲ သူနဲ့မနီးမဝေးက စာသင်ကျောင်းလေးမှာ ။

သူငယ်ချင်း မျိုးအောင်ရေ မင်းရောဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ မင်းကိုငါပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ မိဘမဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို မိဘရှိသူတွေလည်း ခံစားပေးတတ်တယ်ဆိုတာလေ။ အခု ငါ့လက်ထဲမှာ မင်းနဲ့ဘဝတူတဲ့ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်။ ဒီကလေးအတွက် ငါဟာအဖေအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် အဖေရင်းနဲ့ မခြား ချစ်သွားမှာပါကွာ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်က ကလေးတိုင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှ မကင်းဝေးကြပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရင်း... ။

ရင်ထဲက ချာတိတ်မလေး

သက်ဆုံးတိုင်

အွန်လိုင်းပေါ်မှာ အမှတ်မထင်ဆုံငြာပြီး ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက် ရင်းနှီးမှုလေးတွေ ကြာလာတော့တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ရင်ဖွင့်မိကြတယ်။

“ချာတိတ်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ ဖေဖေမရှိတော့ဘူး။ မေမေနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်နေတယ်။ မေမေက ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ချာတိတ်က ဘွဲ့ရပြီးသား အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ၁၀၉-၁၁၀ ပေါ့။ ဘဝကိုအပူပင်ကင်းကင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတယ်။ သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ် နေချင်သလိုနေတယ်။ မေမေက သူ့စီးပွားရေးနဲ့သူ ချာတိတ်အကြောင်းကတော့ဒါဘဲ။ ကိုကြီးအကြောင်း

ပြောပြတော့”

သူ့အကြောင်းလေးကို ရှည်လျားစွာရှင်းပြတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်ကခေါ်တဲ့ ချာတိတ်ဆိုတာလေးကို သဘောကျနေမိတယ်။

“ဟိတ် ကိုကြီး ပြောပြလေကွာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ညာတော့ မညာနဲ့နော် ချာတိတ်မကြိုက်ဘူး”

“စိတ်ချပါ” ချာတိတ်ရယ်၊ မညာပါဘူး။ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ကိုကြီးကအိမ်မှာအကြီးဆုံး ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် တော့ မဟုတ်ဘူး စက်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အကြီးမက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာစာရေးလုပ်တယ်။ အငယ်မက ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်တက်မှာပါ။ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာ ပင်စင်စား မေမေက မှီခိုပေါ့။ ကိုကြီးတို့က ဆင်းရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုလေးက နွေးနွေးထွေးထွေးပျော်စရာလေး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လေးစားမှုရှိကြတယ်။ ဒါပါပဲ ဘာမှထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး ချာတိတ်ရာ”

ကျွန်တော့်မိသားစုအကြောင်းလေးကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဘက်ကိုင်နေတာများလား စာတော်တော်နဲ့ ပြန်မလာဘူး။ ခဏနေမှ...။

“ကိုကြီးတို့ မိသားစုဘဝလေးကပြည့်စုံလိုက်တာ ပျော်စရာလေးပေါ့၊ ချာတိတ်အားကျလိုက်တာ”

“ဘာများ အားကျစရာရှိလို့လဲ ချာတိတ်ရယ်၊ ချာတိတ်ဘဝလေးကမှ အားကျစရာပါနော် မရှိမရှားဘဝလေးလေ”

“ဟင့်အင်း တစ်ယောက်တည်းလုပ်ချင်ရာတွေလုပ်၊ သွားချင်ရာသွား၊ နေချင်သလိုနေရတာမှန်ပေမယ့် နွေးထွေးတဲ့မိသားစုက

ချာတိတ်မှာ မရှိဘူးလေ”

“ဟောဗျာ ချာတိတ်ရယ် ရတာမလိုလိုတာမရဖြစ်နေပြန်ပါပြီ”

“တကယ်ပါ ကိုကြီးရယ်၊ မိသားစုရဲ့နွေးထွေးတဲ့အရသာကို ချာတိတ် အရမ်းလိုချင်တပ်မက်မိတာပါ။ ရွှေဆိုရွှေ ငွေဆိုငွေ ဖြစ်နေရပေမယ့် ချာတိတ်မပျော်ဘူးကွာ”

“တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ချာတိတ်ခံစားနေရတာလား စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ အခုဆို အဲဒီလိုမခံစားတော့ဘူး။ ချာတိတ်မှာ အမျိုးတောင့်သွားပြီ။ ချာတိတ်မှာ အရမ်းပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ကိုကြီးတို့မိသားစုရှိသွားပြီ ချာတိတ်ပျော်လိုက်တာ”

“ကိုကြီးကို တစ်ခုတောင်းဆိုမယ် ရမလား”

“ဟုတ် ပြောကြည့်လေ၊ ချာတိတ် ကိုကြီးကူညီနိုင်တာဆိုကူညီပါမယ်”

“ဟိုလေ ချာတိတ် ကိုကြီးတို့မိသားစုနဲ့ လာတွေ့ချင်တယ်”

“ဘာများလဲလို့ ရပါတယ် ချာတိတ်ရယ် အချိန်မရွေးပါတဲ့ဗျာ”

“တကယ် ဝေး... ပျော်လိုက်တာ၊ အဲဒါဆို ဒီတစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့လာခဲ့မယ် ရမလား”

“ကောင်းတာပေါ့ ချာတိတ်ရယ်... အဲဒီရက်ဆို ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ လူစုံတယ်လေ၊ မိသားစုအကုန်ရှိတယ်”

“အိုကေ လာခဲ့မယ်၊ ကိုကြီးလမ်းထိပ်ကထွက်စောင့်ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ”

ချာတိတ်လေးကတော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်လို့ ကျွန်တော်လည်း သူပျော်တာကြည့်ပြီးရင်ထဲကို အပျော်လေး

တွေ ကူးစက်ရပါတယ်။ မရှိမရှားဘဝနဲ့နေရပေမယ့် အထီးကျန် ဝေဒနာကို ခံစားနေရတယ်ထင်တယ်။

ကျွန်တော်မိသားစု ဆုံတဲ့ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ ပြောပြတော့ အားလုံးက တစ်ညီတညွတ်ထဲလာပါစေတဲ့။ မေမေကပြောလာတယ်။

“ကောင်းသားပဲ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ မိသားစုဆုံရင် အိမ်မှာ တို့တစ်ခုလုပ်စားနေကျလေ။ ဒီတစ်ပတ် မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားကြမလားလို့ ဘယ်လိုလဲ ဖေကြီး”

“မေကြီးသဘော မေကြီးသဘော ကောင်းတယ်”

ချာတိတ်ကိုလှမ်းပြောပြတော့ သူလည်း အရမ်းတက်ကြွနေတယ်။ မနက်မိုးမလင်းခင်ကတည်းက သူ့လာမယ်ဆိုပဲ။ တနင်္ဂနွေမနက် ခြောက်နာရီလောက် ကျွန်တော်တောင်အိပ်ရာကမထသေးဘူး ချာတိတ်ဆီကဖုန်းဝင်လာတယ်။ သူ အိမ်ကထွက်လာနေပြီတဲ့။ ကျွန်တော် အိပ်ရာကအမြန်ထ ရေမိုးချိုးပြီး လမ်းထိပ်ကသွားစောင့်နေပေးခဲ့ပါတယ်။ ချာတိတ်နဲ့က ဓာတ်ပုံတွေအပြန်လှန်ပို့ထားတော့ ပြောစရာမလိုအောင် မှတ်မိနေကြတယ်။

“ဘာတွေလဲ ချာတိတ်ရာ ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ”

“ဟင် ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားမလို့ဆို အဲ့ဒါကြောင့် လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းစာရင်း မေမေ့ကိုမေးပြီး တခါထဲဝင်ဝယ်လာခဲ့တာပါ”

“ဟာကွာ မလိုပါဘူး၊ ကိုကြီးတို့တတ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ကို အဲ့လိုတွေဝယ်လာမယ်ဆို ကိုကြီး အိမ်မခေါ်ဘူးနော်”

“ဟင် သူများကစေတနာနဲ့ဝယ်လာတဲ့ဟာကို”

ကလေးလေးတစ်ယောက်အလား ချက်ချင်းမျက်ရည်တွေဝဲ

တက်လာတာကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်သတိပြန်ဝင်သွားပြီး...။

“ဆောရီးပါ ချာတိတ်ရယ်၊ ကိုကြီးလောသွားတယ် တကယ်ဆို ကိုကြီးတွေတွေ့ချင်းဆူသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ချာတိတ်စေတနာကို အသိမှတ်ပြုပါတယ်နော် ကိုကြီးတောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်တောင်းပန်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားပြီး...။

“အဲ့လိုလုပ်ပါ ကိုကြီးရ၊ ချာတိတ်ကစေတနာပါ။ မေမေတို့ မမတို့ ဈေးသွားရသက်သာအောင် ကြိုပြီးဝယ်လာတာ။ မေမေ့ကို ပြောပြတော့ မေမေကတောင် ဝမ်းသာနေသေးတယ်။ သူ့ဆိုင်ဖွင့်ရမှာမို့တဲ့ နို့မို့ဆို မေမေပါ ပါလာတယ်”

“မေမေ့ကိုပါပြောပြထားတယ်လား။ ကောင်းတာပေါ့ လူကြီးသိတော့ စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့။ လာလာ ချာတိတ်ရေ ကိုကြီးလည်း ဝိုင်းဆွဲကူမယ် သွားရအောင် ဖေဖေတို့မျှော်နေတော့မယ်”

ကားက လမ်းထဲဝင်မရလို့ လမ်းထိပ်ကနေ အိမ်ကို ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ဝင်ရတယ်။ ချာတိတ်ကတော့မြူးကြွသွက်လက်နေတာပဲ။ အိမ်ရောက်တော့ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ညီမလေးတို့က ဆွေမျိုးအရင်းအချာလို ဝိုင်းပြီးကြိုနေကြတယ်။ ပထမဆုံးနွေးထွေးတဲ့ မိသားစုအရသာကို ချာတိတ်ရလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စားရင်းမေမေက၊ ခဏနေချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ကြရမဲ့ အစီအစဉ်တွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီ တာဝန်ခွဲဝေပေးတော့...။

“မေမေ သမီးလေးလည်းလုပ်မယ်လေ ဘယ်နေရာနားက ပါရမလဲ”

“သမီးလေးကအေးဆေးနေလေ ရပါတယ်”

“ဟင်္တုအင်း မရဘူး၊ မေမေက မမတို့ ညီမလေးတို့ ကိုကြီးတို့ကို ကျတော့ တာဝန်ကိုယ်စီပေးပြီး သမီးလေးကျတော့ချန်ထားတယ် မရဘူး”

“သမီးလေးက အငယ်ဆုံးလေးမို့ ဦးစားပေးထားတာလေ”

“ဘေးမဲ့ပေးထားတဲ့ သဘောပေါ်နေတဲ့ မေမေ”

ကျွန်တော်က ဝင်ဖောက်ပေးလိုက်တော့...။

“ဟင်္တု သူများကို တိရိစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းတယ် ငိုမှာနော် ဟီးဟီး”

သူ့ရဲ့ သွက်လက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ငိုမလိုလုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး အားလုံးပွဲကျနေကြတယ်။ မိသားစုနွေးထွေးတဲ့ အရသာကို ချာတိတ်လေး ထပ်မံခံစားလိုက်ရတယ်။

ခဏနေကျတော့ တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ရင်းစကြနောက်ကြနဲ့ ချက်ပြုတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုလေးက ချမ်းချမ်းသာသာမနေနိုင်ကြပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုအပြည့်ရှိကြတယ်။ အခုလိုရုံးပိတ်ရက်လူဆုံရင် အိမ်မှာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုလုပ်စားနေကြ။ လုပ်စားတိုင်းလည်း ဘယ်သူမှ အလကားမနေရဘူး။ ဖေဖေကအစဘာလုပ်ရမယ် ဘာကိုင်ရမယ်ဆိုတာကို မေမေက တာဝန်ခွဲပေးနေကြ။ တစ်ယောက်တစ်လက်နဲ့ မိသားစုလည်း ပိုမိုနွေးထွေးသလို ပျော်ရွှင်စည်းလုံးမှုလည်း ပိုရရှိကြတယ်။ မိသားစုအရသာကို ငတ်မွတ်နေတဲ့ ချာတိတ်လေးအတွက်တော့ ရေငတ်နေတုန်း ရေတွင်းထဲကျသလိုပေါ့။ အဲ့ဒီနေ့က တစ်နေကုန် အိမ်မှာအားလုံးနဲ့နွေးထွေးပျော်ရွှင်စွာ ချာတိတ်လေးနေခဲ့ပါတယ်။ ချာတိတ်လေးကိုကားပေါ်လိုက်ပို့တော့...။

“တအားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ချာတိတ်မက်ခဲ့ရတဲ့အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးခဲ့လို့လေ။ နောက်ဆို

ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး ကိုကြီးတို့အိမ်ပဲ အမြဲလာမယ်နော်”

နောက်နေ့တွေကစလို့ ချာတိတ်တစ်ယောက် အိမ်ကိုမကြာခဏဝင်ထွက်နေပါတော့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်အလုပ်ကပြန်မှ သူ့အိမ်ပြန်တယ်။ တကယ့် မိသားစုအရင်းအချာတွေလိုဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း အားမရနိုင်သေးဘူး ကျွန်တော်တို့မိသားစုအကြောင်းတွေ သူပြန်ပြောရင်း ပျော်နေတတ်တယ်လေ။

‘ကိုကြီး ချာတိတ်မေးမယ်နော် အမှန်အတိုင်းဖြေ။ ကိုကြီးမှာ ချစ်သူရှိလား’

“ရှိတာပေါ့ ချာတိတ်ရ၊ ဒီအရွယ်မှ အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲ မေးရမလို့ပဲ”

“ကြည့်စမ်း ငါ့ကိုကြီးကလျှိုထားတယ်၊ တစ်ခါမှ မပြောပြဘူး”

“အမယ် ချာတိတ်ကမမေးပဲ အရှက်မရှိ ကိုကြီးကပြောပြစရာလားလို့”

“ကိုကြီးတို့ ဘယ်တော့ယူမှာလဲ ချာတိတ်ရှိတုန်း ယူစေချင်တယ်။ ချာတိတ်ကိုကြီးတို့ကိုလက်ဖွဲ့ချင်လို့ အမှတ်တရဖြစ်မယ့်ဟာမျိုးပေါ့”

“အယ် ချာတိတ်ရှိတုန်းဆိုတော့ ချာတိတ်ကဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“တကယ်ဆို ချာတိတ်က သေတော့မယ့်လူတစ်ယောက်ပါ။ ဦးနှောက်ကင်ဆာနဲ့ လူ့ဘဝမှာ ခြောက်လပဲနေရမယ်လို့ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကဆရာဝန်ကြီးတွေ ပြောပြတယ်လေ”

“ဟင်္တု မဖြစ်နိုင်တာ ချာတိတ်ရယ်၊ ဒီလောက်မြူးကြွသွက်လက်နေတဲ့လူက ဖြစ်နိုင်မလား”

“တကယ်ပါ ကိုကြီးရယ်၊ ရောဂါကကျွမ်းနေပြီလေ။ ဆေးတွေနဲ့ အသက်ဆက်ပြီးပျော်ရွှင်အောင် နေချင်သလိုတွေ ချာတိတ်နေခဲ့တာပါ။ မေမေကလည်း ချာတိတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မို့ ဘာမှကိုမပြောတော့ပဲ လုပ်ချင်သလိုလုပ် နေချင်သလိုနေဆိုပြီး လွှတ်ထားခဲ့တာလေ။ သိခါစကဆိုရင် ချာတိတ်လုပ်ချင်တာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်ပစ်တာ။ ပျော်မယ်ဆိုတဲ့အရာမှန်သမျှပေါ့။ ဘီယာတွေသောက် အရက်တွေသောက် ktv တွေသွား၊ နိုက်ကလပ်တွေတက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေချင်သလိုဘဝကို ပိုးစိုးပက်စက်နေခဲ့တာပါ ကိုကြီး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ချာတိတ်ရာ ကိုကြီးမယုံကြည်နိုင်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မယုံကြည်ခြင်းများစွာနဲ့ စိုးနင်းကြေကွဲရပါတယ်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလည်းကိုကြီးရယ်၊ အရာရာကို ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာခဲ့ပြီလေ။ စိတ်လေပြီးပျော်မယ်ထင်တဲ့ အရာတိုင်းကို လျှောက်လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ တကယ်တော့ အဲဒါက ပျော်ရွှင်မှုအစစ်အမှန် မဟုတ်ခဲ့ဘူးကိုကြီးရယ်”

အို... အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သေမှာကိုသိပေမယ့် တည်ငြိမ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကလေးကို ကျွန်တော်လေးစားမိသွားပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုအားပေးနှစ်သိမ့်ရမလဲ။

“အခုဆို ချာတိတ်လေ ကိုကြီးနဲ့ စသိခင်မင်လိုက်ရပြီး ငယ်ငယ်ထဲက လိုချင်တောင့်တခဲ့ရတဲ့ မိသားစုရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေလဲရခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအတွက်လည်း ကိုကြီးတို့မိသားစုကို ကော အဓိက ကိုကြီးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ချာတိတ်အရင်ကဆို ချက်ချင်းပဲသေသေ သေမင်းကိုရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တာ အခု

ကိုကြီး တို့မိသားစုနဲ့ နေခဲ့ရတော့ လူ့ဘဝကနေချက်ချင်းမထွက်ခွာချင်သေးဘူးကိုကြီးရယ်။ သေမှာကို ချာတိတ်ကြောက်နေမိသေးတယ်”

“ချာတိတ်ရယ် ကိုကြီးဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ခံစားရပါတယ်ကွာ”

လုံးဝထင်မှတ်မထားမိဘူး။ သူ့ရောဂါ ဒီလောက်ရင့်လာတာ သူဝေဒနာကို မခံစားရဘဲ မနေဘူးခံစားရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေတာကို မချီးကျူးပဲမနေနိုင်ဘူးဗျာ။ ဖေဖေမေမေတို့ကိုပြောပြတော့ အားလုံးက အံ့ဩမှင်တက်ပြီး ကျွန်တော့်လိုပဲ မယုံကြည်ခြင်းတွေနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတယ်။

“ထင်တော့ထင်တယ် ဒီသမီးလေးဒီရက်ထဲ မျက်နှာတွေ နည်းနည်းချောင်လာတယ်။ အရင်လောက်လည်း သွက်လက်ချက်ချာ မှုမရှိတော့သလိုပဲ။ မျက်ကွင်းလေးတွေပါ ညိုလာသလိုထင်နေတာ ဟန်ဆောင်ကောင်းလိုက်တာ”

နောက်ဆုံးကျွန်တော်တို့မိသားစု သဘောတူလိုက်ကြတာက သူ့ရောဂါအကြောင်း ဘာတခုမှမပြောမမေးဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားကြပြီး အရင်ထက်နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုအရသာလေးကို အပြည့်အဝ ပေးဆပ်ကြဖို့ပါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပေါ့...။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုကလည်း အရင်ထက်နွေးထွေးပျော်ရွှင်မှုတွေပေးပါတယ်။ သူ့ပုံစံလေးကြည့်ရတာ တကယ်လည်း အရင်နဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူးလေ။ ရောဂါကအဆုံးထိနှိပ်စက်နေပြီနဲ့တူပါတယ်။ အရင်လို ကားကိုကိုယ်တိုင်မမောင်းတော့ဘဲ ဒရိုင်ဘာနဲ့မောင်းရတဲ့ အဆင့် ရောက်လာပြီလေ။

ကျွန်တော်အလုပ်ကပြန်လာတာ မိုးကရွာနေတယ်။ ရေမိုးချိုးပြီ ခဏနားနေချိန် မေမေက...။

“ဟဲ့ သမီးငယ်လေးမလာတာကြာပြီ၊ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါဦး။ နေမှကောင်းရဲ့လားလို့”

ဖုန်းဆက်တော့ သူ့အသံတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒရိုင်ဘာအသံ။

ညီလေးရေလုပ်ပါဦး။ မင်းညီမလေးက တစ်နေကုန်သေလှမျောပါးဖြစ်နေလို့ အိပ်ရာထဲကမထနိုင်ဘူး။ အခုနည်းနည်းလေးလည်း သက်သာရော အစ်ကိုတို့အိမ်သွားချင်တယ်တဲ့လေ။ အဲ့ဒါကြောင့် သူ့အမေက လိုက်ပို့ခိုင်းထားတယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲတဲ့လေ။ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင်လိုက်ပို့တာကိုအခုသူက ကားပေါ်ကနေဒယ်မီးဒယ်ိုင်နဲ့ မိုးရွာထဲဆင်းသွားလို့”

ကျွန်တော် မိုးရွာထဲချက်ခြင်းပြေးထွက်သွားခဲ့တယ်။ မိုးရွာထဲမှာ ဂါဝန်အဖြူလေးနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ချာတိတ်လေးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူ့အနားမရောက်ခင်မှာပဲ ခေါင်းကိုလက်တစ်ဖက်ကကိုင်လို့ ပစ်လဲကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်အတင်းပြေးပွေ့ပြီး အိမ်ထဲခေါ်သယ်လာခဲ့တယ်။ ပျော့ဖတ်နွမ်းလျနေတဲ့ သူ့ပုံလေးကို မကြည့်ရက်တော့ပါဘူး။

မေမေနဲ့ ညီမလေးတွေကသူ့အဝတ်အစားတွေ အခန်းထဲမှာ ဝိုင်းလဲပေးနေတုန်း သူ့ကားဒရိုင်ဘာကိုလှမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ကြတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုပါ လိုက်သွားတယ်။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး ထွေးပိုက်ထားတော့...။

“ကိုကြီးရယ် ခေါင်းတွေတအားကိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေလည်း ပြာလာပြီ။ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး။ ချာတိတ်လေ ကိုကြီးတို့

မိသားစုလေးကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရောက်လာတာပါ။ အခုတော့အားလုံးဒုက္ခရောက်ရပြီ ကိုကြီးရယ်”

“အို... စကားတွေအများကြီးမပြောပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ပင်ပန်းနေမယ်နော်။ အခုကားပေါ်မှာ မိသားစုအားလုံးပါတယ် ချာတိတ်လေးတို့အိမ်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြမယ်နော်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆို့နှင့်ကြွေကွဲတဲ့အသံကိုထိန်းရင်း သူလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်နေခဲ့တယ်။ ချာတိတ်လေးက ခေါင်းလေးတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်အုပ်ကလေးချီလို့ ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရရှာတယ်လေ။

အိမ်ရောက်လို့ ကျွန်တော်ပွေ့ပြီး သူ့ကုတင်ပေါ်တင်တဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ခေါင်းလေးကိုသူပြန်ကိုင်လို့ လုံးဝငြိမ်သက်သွားပါတော့တယ်။ ရင်ခွင်ထဲကနေ ချမပေးချင်တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုဖက်ရင်းမျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေမိပါတော့တယ်။ အားလုံးလည်း ချာတိတ်လေးရဲ့အဖြစ်ကို ပူဆွေးငိုကြွေးနေခဲ့ကြရပါတယ်။

x x x

ချာတိတ်ရဲ့ဈာပန ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးစီးပြီမို့ ပြန်မယ်လည်းလုပ်ရော ချာတိတ်လေးရဲ့ မေမေက...

“သား ခဏနော်”

ချာတိတ်လေးရဲ့မေမေက စာရွက်အခေါက်လေးရယ်၊ စာရွက်အလိပ်လေးရယ်ယူပြီး အခန်းထဲကထွက်လာတယ်။

“ရော့ သား”

ကျွန်တော်ယူကြည့်လိုက်တော့ အိမ်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်

ကြီး။

“ဟင် ဒါဘာလဲ အန်တီ”

“အဲ့ဒါ သားညီမက သူမုန့်ဖိုးလေးတွေနဲ့စုပြီး သားတို့ဇနီး မောင်နှံနေဖို့ လက်ဖွဲ့တာတဲ့လေ တိုက်နဲ့ခြံပေါ့”

“ဟာ အန်တီ မဟုတ်တာ ကျွန်တော်လက်မခံပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ချာတိတ်လေးကို ညီမအရင်းတစ်ယောက်လို မိသားစု အရင်းတစ်ယောက်လို နွေးထွေးကြင်နာမှုပေးခဲ့တာ ဖြူစင်စွာ ချစ်ခင် ကြတာပါ”

“အန်တီ အစအဆုံးအကုန်သိပါတယ်ကွယ်။ သားတို့မိသားစုရဲ့ ရိုးသားအေးဆေးစွာနေတတ်မှု သားကိုယ်တိုင် ဖြူစင်ပြီး စောင့်စည်းတတ်တဲ့စိတ်တွေကြောင့်လည်း သမီးလေးက ပြန်ပြီးကျေးဇူးပြုတာပါကွယ်။ သူ့သွားလမ်းလေးဖြောင့်အောင် သားလက်ခံပေးလိုက်ပါနော်”

“အန်တီရယ် ကျွန်တော်လက်မခံပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်ထားတဲ့ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာတွေကို အရောင်ဆိုးသလို အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါခင်ဗျာ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား အဲ့ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို အန်တီပြန်ဝယ်တဲ့ပုံစံမျိုး ငွေထုတ်ပေးလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ အဲ့ဒီငွေတွေအကုန်လုံးကို ညီမလေးကောင်းရာသုဂတိလားစေဖို့ လှူလိုက်ကြမယ်လေ၊ ဒါဆို ညီမလေးလက်ခံကြည်ဖြူမှာပါနော်”

“အေးလေ သားသဘောပါကွယ်၊ သားလုပ်တာဆို သမီးလေးလက်ခံကြည်ဖြူမှာပါလေ”

“ရော ဒါက သူရေးခဲ့တာပါကွယ်”

လက်ရေးလေးတွေဝိုင်းစက်ပြီး ရေးထားတဲ့စာလေးကို ဖတ်

လိုက်တော့...။

“ကိုကြီးရေ ချာတိတ်လေး အားလုံးနဲ့ဝေးတဲ့ဆီကို သွားရတော့မယ်လေ။ ချာတိတ်လေးအရမ်းချစ်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့ချစ်သူလေးကို လည်းတွေ့မြင်ခွင့်မရတော့ပါဘူး။ မျက်လုံးထဲက ပုံဖော်ကြည့်မိတယ်။ ဆံပင်ရှည်ရှည် အိန္ဒြေရှိရှိ မြန်မာဆန်ဆန်လေးဖြစ်မယ်လို့။ အဲ့ဒီမမလည်း ကိုကြီးလို မေတ္တာတရားတွေပြည့်ဝပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့လူမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာကံကောင်းမှာပါ။ အခု မိသားစုလေးထူထောင်ထားသလို ကိုကြီးလည်း ထူထောင်ပါနော်။ ကိုကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ညလေး အမှတ်တရလက်ဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်နော်။ ကိုကြီးလက်မခံဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ခံပေးပါ ပြီးမှကိုကြီးကြိုက်သလိုလုပ်ပါနော်။ ချာတိတ်လေးတော့ သွားရတော့မယ်ကိုကြီးရေ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဘဝများရခဲ့ရင်လေ ကိုကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံဆီမှာ လာဝင်စားပါရစေနော်...။

အရမ်းချစ်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့
ချာတိတ်လေး...။

စာလေးကိုဖတ်ရင်း ကျွန်တော် ချုံးပွဲချင်ကြွေးရပါတော့တယ်။ ချစ်တတ်လိုက်တဲ့ ချာတိတ်လေး သံယောဇဉ်ကြီးတတ်လိုက်တာ။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး နှလုံးသားလှတဲ့ ချာတိတ်လေးကိုမှ လောကကြီးထဲက အစောကြီးထွက်ခွာခွင့်ပေးလိုက်ရလား ကံကြမ္မာကြီးရယ်...။

ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းဘဝတိုင်း နွေးထွေးပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကိုရရှိပိုင်ဆိုင်ပါစေ။ လူ့ဘဝကို သက်တမ်းစေ့နေရပါစေ ချာတိတ်လေးရယ်...။

အမြဲရင်ထဲမှာ အမှတ်တရရှိနေမှာပါ...။

အတာဦးမှာ ကြွေတဲမိုး

နဒီလိုင်း (ရာမည)

(၁)

ညက မိုးအနည်းငယ်ရွာထား၏။ မြေမှုန့်များ စေ့သိပ်ကာ ခပ်အေးအေးဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် နံနက်ခင်းနေခြည်နွေး နွေးကြောင့် အေးမြသော်လည်း စွတ်စိုမနေပဲ ခြေခင်းလက်ခင်းသာမျှ ရှိလေသည်။ မင်းရဲနောင်မှာ ခြံထဲဆင်း၍ ပိတောက်ပင်အောက်တွင် အေးအေးလူလူ စာဖတ်နေမိ၏။ သူသည် မကြာမီ ရောက်ရှိတော့မည့် အတာနှစ်ကူးကိုလည်း အာရုံမရောက်မိ။ မိုးရေပက်ဖျန်းထားသည့် ပိတောက်ပင်ကြီးနှင့် ပိတောက်ပွင့်ဝါဝါများကိုလည်း သတိမထားမိပေ။

မြေသင်းရနံ့များဆွတ်ပျံ့နေသည့် တန်ခူးလေတွင် ပိတောက်

နံ့သင်းသင်းလေး ဝေ့ပါလာသည်။ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေနဲ့ အေးများ ဖြတ်တိုက်သွားသည်။ အပင်အောက်တွင် စားပွဲဝိုင်းလေး ချထား၏။ ကော်ဖီသောက်ရင်း စာဖတ်ရသည့်အရသာကို သူသဘော ကျသည်။ စာအုပ်ထဲအာရုံရောက်နေ၍ သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ပင် အေးစက်စပြုနေသည်။

ရုတ်တရက် စာအုပ်ပေါ်သို့ ပိတောက်ပန်းတစ်ခက်ကြွေကျ လာသည်။ အသာဖယ်လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ပိတောက်ပွင့်အကြွေ များနှင့် ရွက်စိမ်းအချို့ စားပွဲပေါ်သို့လွင့်ကျလာသည်။ “ညက မိုး ရွာထားတော့ ပိတောက်တွေပွင့်ပြီထင်ပါရဲ့. .” ဟု စိတ်ထဲတွေးမိပြီး လက်ထဲမှစာအုပ်ကိုဖတ်မြဲဖတ်နေမိသည်။

ပိတောက်ကိုင်း တစ်ကိုင်းကျလာပြန်သည်။ “ဟင်. .” သည် တော့မှသတိထားမိပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက် ၏။ သူငယ်စဉ်ကတည်းက ခြံထဲရှိပိတောက်ပင်ကြီးမှာ အခက်အလက် များဖြင့် စိမ်းစိုအုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ပိတောက်ဖူးများနှင့် ရွက်စိမ်းဖျား ပေါ်တွင် မိုးရေစက်များ စီရီခိုနေ၏။ ပိတောက်ပွင့်များမှာ အဆုပ် လိုက် အခိုင်လိုက် ရွှေရည်လောင်းထားသကဲ့သို့ ထိန်ထိန်ဝါအောင် ပွင့်နေကြသည်။ ယခုမှပင် အသေအချာ သတိထားမိလေ၏။

ပိတောက်ကိုင်းကျိုးသံလိုလို အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။ “ပိ တောက်ရွက်တွေနဲ့ အပွင့်တွေက ဘာလို့ကျလာပါလိမ့်”ဟု သူ့စိတ်ထဲ ရေရွတ်မိသည်။ စာအုပ်ကိုစားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

သည်အကိုင်းနှင့် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရွက်များမှာ မိုးဖွဲလေးရွာထား ရုံမျှနှင့် ကျိုးကြွေကျလောက်သည် မဟုတ်။ အပင်ပေါ်မော့ကြည့်တော့ မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ မတွေ့ရချေ။ အပင်မှာ လူတစ်ရပ်ကျော်သာသာ

လောက်သာရှိ၍ အခက်အလက်များဘေးသို့ဖြာကျကာ အရိပ်ကောင်းလှသည်။ ထိုစဉ် “အမေ့ . . . အခု” ဂျွတ်ခနဲ ပိတောက်ကိုင်ကျိုးသံနှင့် အတူ အလန်တကြားအော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင် . . . လူသံ . . . အပင်ပေါ်ကအသံပဲ”

မည်သူမည်ဝါကိုမူ မတွေ့ရသေးပေ။ ကြားရသည်မှာ မိန်းကလေးအသံဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ . . . အပင်ပေါ်မှာဘယ်သူလဲ၊ ဆင်းခဲ့စမ်း အောက်ကို ကျတော့မှာပဲ”

သူလှမ်းအော်လိုက်၏။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကများ ခြံထဲဝင်ပြီး အပင်ပေါ်ရောက်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။ အပင်မှာ သိပ်တော့မမြင့်ပေ။ တစ်ဖက်ခြံအုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ တင်သည်တချို့နှင့် မီလုမီခင် အကိုင်များမှာ မနည်းလှ။

“အောက်ကို မဆင်းရဲတော့လို့ . . .” အသံနှင့်အတူ ပိတောက်ရွက်များကြားမှ ငွဲကိုင်ရင်းပြောနေသော အသံရှင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ သူက “ဪ . . . ရာရာစစ အပင်ပေါ်တက်ချင်သလို တက်ပြီးမှ ခုမှမဆင်းရဲတော့ဘူးလုပ်မနေနဲ့ . . . မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလို့သူများခြံထဲဝင်လာတာလဲ” ဟုအော်မေးတော့ “ဟိုဖက်ခြံကပါ၊ ပိတောက်ပန်းတွေလှလို့ ခဏတက်ခူးတာ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

(၂)

ချာတိတ်အရွယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ “ဟိုဖက်ခြံကတဲ့” ဘေးခြံတွင် အန်တီဝေတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သာရှိသည်ကို သူအသိဖြစ်

ရှုလျှားဖြင့် စီရင်သည်

၏။ “ဘယ်ကဟာလေးပါလိမ့်” ဟု စိတ်ထဲရေရွတ်ပြီး အပင်အောက်ရောက်တော့မှ အသေချာမေးမြန်းရမည်။ လောလောဆယ် မယ်မင်းကြီးမလေး အောက်ဆင်းနိုင်ဖို့ ကြံစည်ရမည်။ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို အားကိုးဟန်နှင့် ငွဲကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ စိတ်ကူးရပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ထိုင်ခုံကိုဆင့်လိုက်သည်။ မင်းရဲနောင်က ထိုင်ခုံလက်ရန်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်ထားပြီး “ကဲ . . . ဟိုနားကကိုင်ကို သေချာနင်းပြီး ရဲရဲသာဆင်းခဲ့ပေတော့” ဟုပြောလိုက်တော့ ဝမ်းသာဟန်နှင့်ဆင်းတော့မည်ပြင်သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ လက်ထဲကပန်းတွေကို ပစ်ချလိုက်လေ၊ အကိုင်ကိုမိမိရရကိုင်ပြီး သေချာနင်းဦး” သူ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လှမ်းပြောရသေးသည်။ သည်တော့မှ လက်ထဲတွင် ပွေထားသည့်ပိတောက်ပန်းခိုင်များကို နှမြောသလိုလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခုံပေါ်ခပ်ဆဆ လှမ်းပစ်သည်။ သုံးလေးခက်သာ ခုံပေါ်ရောက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ပြန့်ကျသွားသည်။

ပိတောက်ကိုင်များကို ခဲရာခဲဆစ်နင်းပြီး ခုံပေါ်သို့ဖျတ်ခနဲ ခုန်ချသည်။ မြေကြီးပေါ်ရောက်တော့ လက်မောင်းနှင့် ပုခုံးပေါ်မှခါချဉ်များကို ခါထုတ်နေသည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့နေနေသာသာ ပြောမည့်အရိပ်အယောင်လေးပင် မတွေ့ရ။

“မင်း သူများခြံထဲ ခွင့်တောင်းပြီးမှ ဝင်ရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား . . .” ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ငေါက်လိုက်၏။ သည်တော့မှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြန်ကြည့်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ . . . တွေ့မိလို့၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုများ မျောက်ကျကျမယ်မသိဘူး”

သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်နှင့်ပြောတော့ “ပြောမလို့ပါပဲ ဘယ်သူမှ မတွေ့လို့”ဟု ပြန်ဖြေသည်။ သူ့ခြံထဲ မဆင်းခင်ကတည်းက အပင်ပေါ် ရောက်နေသည် ဖြစ်ရမည်။

“မင်း ဘေးအိမ်ကတော့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်ကလဲ”

“အန်တီဝေသမီး”ဟု မှုန်တေတေမျက်နှာထားလေးနှင့် စိတ် မရှည်သလို ဖြေသည်။ ဒူးခေါင်းအောက် ဘောင်းဘီအပွနှင့် စိမ်းညို ရောင် ရှပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ချာတိတ်လေးကို သည်အနီးအနားမှာ တစ်ခါခါမှမတွေ့ဖူးပါ။ အန်တီဝေတူမများလား...။ ကျောင်းသူ အရွယ်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။ ဂုတ်ပေါ်ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များမှာ နေရောင်ဟပ်နေ၍ အရောင်တစ်မျိုးလက်နေသည်။ နဖူးမှ ဆံစများ ကို ဆံညှပ်ကလစ်လေးနှင့် ဖြစ်ကတက်ဆန်းနိုင်လှစွာ ဆွဲစုညှပ်တင် ထား၏။ သနပ်ခါးရေကျ လိမ်းထားသည့်မျက်နှာလေးသည် ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးကြောင်း အသိအမှတ်ပြုနေသည်။ မင်းရဲနောင် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲပီး “ပိတောက်ပန်းတွေကောက်ပြီး ပြန်တော့...”ဟု ပြော လိုက်သည်။

(၃)

သူ့ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီး ပြန်ကျနေသည့် ပိတောက်ခက် များကို သွက်လက်စွာ ကောက်ယူပြေးထွက်သွား၏။ ခြံအနောက် ဘက်တွင် ရေစင်နံဘေးမှ အုတ်တိုင်တစ်ခုပြိုကျနေသည်။ ထိုနေရာမှ သူ့အိမ်ဘက်ကူးလာပြီး တစ်ပင်လုံးဝေနေသည့် ပိတောက်ပန်းများကို လာခူးသည် ဖြစ်ရမည်။ “အိမ်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းရကောင်းမှန်းလည်း သိမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူးလေ...”ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိ၏။

ထိုင်ခုံနှင့်စားပွဲကို နေရာပြန်ချပြီး စာပြန်ဖတ်ရသည်။

ခုံပေါ်ကျန်ခဲ့သည့် ပိတောက်ခက်လေးကို ကောက်ယူပြီး စာ အုပ်ဖုံးနောက်တွင် ညှပ်ယူလိုက်သည်။ မိုးရေဆမ်းထားသည့် ပိ တောက်ဝါများနှင့် သနပ်ခါးရေကျလိမ်းထားသည့် မျက်နှာလေးကိုသာ စာမျက်နှာပေါ်တွင် တရေးရေးမြင်ယောင်နေမိ၏။ သည်အိမ်နှင့်ခြံကြီး ထဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူဆုံးပါးပြီးကတည်းက အမေနှင့်သူ နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ ကျောင်းပြီးတော့အလုပ်ဝင်၊ ခုလိုရုံးပိတ်ရက်တွင်သာ ခြံထဲ ဆင်းပြီး နားနားနေနေ အနားယူဖြစ်သည်။ အမေက သင်္ကြန်တွင်း ရိပ်သာဝင်နေကြမို့ တစ်အိမ်လုံးတွင် မင်းရဲနောင်တစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြံထဲလမ်းလျှောက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း စာဖတ်နေသည်။ “မောင်မင်းနောင်ရေ...”တစ်ဖက်ခြံမှ အန်တီဝေ လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်ဒီမှာ အန်တီဝေ”ဟု အသံ ပြုလိုက်မှ “သားရေ... အလုပ်မရှိရင် အန်တီဝေတို့ခြံဖက် ခဏလှည့် လာပါဦးကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဝေ”

လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ခဏချထားလိုက်သည်။ အန်တီဝေတို့ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောက်တော့ အန်တီဝေက ဆီချက်ခေါက် ဆွဲပန်းကန်များ ပြင်ထားသည့်စားပွဲတွင် ထိုင်စေသည်။

“ဆီချက်စားပါဦး မောင်မင်းနောင်ရေ၊ ချိုင့်နဲ့လာပို့မလို့ပဲ မင်းဦးလေးက အိမ်ခေါ်လိုက်ပါဆိုလို့လေ... သားလည်းတစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ကွဲ့”

ထိုစဉ် ဦးလေးထွန်းက “ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဦးလေးပဲ အခေါ်

ခိုင်းလိုက်တာ စားပါဦးငါတူရေ. . "ဟုဆိုလေသည်။ သူက အပြုံးဖြင့်
 "ရပါတယ်အန်တီဝေ၊ ဦးလေးထွန်းပါ အတူစားကြတာပေါ့"
 ဟုပြောလိုက်၏။ မနွေကချာတိတ်လေးကိုမူ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ
 ရပေ။ ဦးလေးထွန်းတို့နှင့် သူတို့နှစ်အိမ်သည် ဆွေမျိုးရင်းချာသဖွယ်
 ရင်းနှီးကြသောအိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်လေသည်။ အန်တီဝေက "သမီး
 အတာရေ. . ခေါက်ဆွဲစားမယ်လေ လာခဲ့တော့"ဟုလှမ်းခေါ်လိုက်
 သည်။

ခန်းဆီးစကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး သုံးလေးလှမ်း
 ရောက်မှ လွင့်သွားအောင်ဖြန့်ချလိုက်သည်။ ကလေးဆန်သည့် အမူ
 အယာသည် တစ်မျိုးလေးချစ်စရာကောင်း၏။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
 မရှိသည့် သူ့အဖို့မှာ သည်လိုညီမငယ်လေးတစ်ဦးရှိလျှင်ဟူ၍ တောင့်
 တမိလေသည်။ ချာတိတ်လေးသည် ယခုမှသူ့ကိုသတိထားမိပြီး
 အန်တီဝေနံဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

(၄)

အိမ်နေရင်း နက်ပြာရောင်ဂါဝန်လေးကို ခါးကြိုးသိုင်းချည်
 ထားသည်။ လိမ်းထားသော သနပ်ခါးတို့သည် ပါးပြင်ပေါ်တွင်
 လင်းလင်းထင်းထင်းရှိလှ၏။ သူ့ကိုမူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသည့်နှယ် ခပ်
 စိမ်းစိမ်း ပြန်ကြည့်တတ်သည်။ မနွေက ပိတောက်ပန်းခိုးသူသည်မှာ
 သူမဟုတ်သည့်အတိုင်းပင်။ အန်တီဝေကို ပြန်တိုင်မှာစိုး၍ မသိချင်
 ယောင်ဆောင်နေသည်လား၊ ရူးဟန်ဆောင်သည်လားမပြောတတ်။

"ဘယ်လိုချာတိတ်လေးပါလိမ့်. . ."ဟု ဆီချက်စားရင်းတွေး
 နေမိသည်။ ထို့နောက် "အတာက အန်တီဝေတူမလေးလေ. . "ဟု

အန်တီဝေမိတ်ဆက်အပြီးတွင် သူ့ကိုပြီးသလိုလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
 ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆီချက်ပန်းကန်ကိုဆက်စားနေသည်။
 ရှက်ရွံ့ကြောက်ဟန်ကင်းသည့် မျက်နှာလေးသည် ကုန်မြေရအပျိုမလေး
 သဖွယ် တည်ငြိမ်နေပြန်သည်။ မနွေက ပိတောက်ပန်းခိုးစဉ် ငေါက်ခဲ့
 တုန်းကလို မှန်တေတေမျက်နှာထားမျိုးလည်း မတွေ့ရတော့ပြန်ပါ။
 ဆီချက်ပန်းကန်ကုန်ကာနီးလောက်တွင် "တီဝေ. . အတာဒန်းသွားစီး
 တော့မယ်"ဟုဆိုကာ ခြံထဲဆင်းသွားသည်။

ထိုအချိန်မှ အန်တီဝေပြောပြသည့် အတာ၏ဘဝအခြေ
 အနေ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သူသိခွင့်ရခဲ့၏။ အတာသည် အန်တီဝေ
 ၏ ညီမအရင်းမှမွေးသည့် တူမလေးဖြစ်ကြောင်း၊ အတာတွင် အစ်မ
 တစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် (၂)နှစ်ခန့်က အတာတို့မိသားစု
 မန္တလေးသို့ခရီးထွက်ကြရာ အမြန်လမ်းတွင်ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး
 မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်မပါကွယ်လွန်သွားကြကြောင်း၊ အတာမှာ ကံ
 ကောင်းထောက်မစွာအသက်မသေသော်လည်း ဦးခေါင်းဒဏ်ရာရကာ
 ဦးနှောက်အာရုံကြောထိခိုက်မိကြောင်း၊ မည်သည့်အရာကိုမှ ကြာရှည်
 မမှတ်မိနိုင်အောင် မှတ်ဉာဏ်ချို့ယွင်းခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူ
 မိခင်သေဆုံးသွားသည်ကိုမေ့လျော့နေပြီး အန်တီဝေကို အမေဟုထင်
 မှတ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် နဝမတန်းသို့ ဆက်
 မတက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်က ဖခင်ဘက်မှ အဘိုးအဘွားများကခေါ်
 ယူထားကြကြောင်း၊ ယခုမှ ကျန်းမာရေးမကောင်းကြတော့သဖြင့်
 အန်တီဝေကိုခေါ်ခွင့်ပြုကြောင်း၊ တူမလေးကို စောင့်ရှောက်ရန် မော်
 လမြိုင်သို့ ခေါ်လာသည်မှာ တစ်လပြည့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စိတ်
 မကောင်းစွာ မင်းရဲနောင်ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလေသည်။

သူ့မှာ အန်တီဝေပြောပြသမျှကို နားထောင်ပြီး ပင့်သက်မော
ကို အကြိမ်ကြိမ်ချရသည်။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”ဟုလည်း ထိုကလေးမ
လေးအပေါ် ကရုဏာသက်မိလေ၏။ သူ့ကိုတွေ့ဖူးသော်လည်း မမှတ်
မိလေဟန် မျက်ဆံနက်ဝန်းများကို ယခုမှနားလည်မိတော့၏။ ထိုနေ့
က အန်တီဝေနှင့် ဦးလေးထွန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ခြံထဲ
၌ နှင်းဆီပန်းအိုးများအနီးတွင် အတာကိုတွေ့လိုက်သည်။ ခြေကလေး
လွဲကာ လွဲကာနှင့် ဒန်းစီးနေ၏။ ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ပင်။ မနေ့က
ခပ်တင်းတင်း အော်မိငေါက်မိသည်တို့ကို ပြန်တွေးမိပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်
အပြစ်တင်မိ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

(၅)

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... ထိုရက်များမှစပြီး မင်းရဲနောင်သည်
ခြံဝင်းထဲရှိပိတောက်ပင်ကြီးမှ ပိတောက်ခက်ဝါဝါများကို တစေ့
တစောင်း သတိထားမိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အတာလိုချင်သော
ပိတောက်ပန်းများကို တပွေတပိုက်ခူးပေးတတ်၏။ အတာကလည်း
မင်းရဲနောင်ကို တစ်ခါခါ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးကြည့်တတ်သည်မှလွဲ၍
ဖြူစင်သောနှလုံးသားနေရာတွင် သံယောဇဉ်တို့ ဖြစ်တည်နေရာယူ
လေပြီဖြစ်သည်။ ပိတောက်ရနံ့သင်းသော နွေဦးသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်
လွန်ခဲ့လေ၏။ အချိန်ကာလတို့သည် ရက်၊ လမှ နှစ်ဆီသို့ ပြောင်း၍
နွေမိုးဆောင်းတို့ အကြိမ်ကြိမ် ကူးလူးဖြတ်သန်းခဲ့လေပြီ။ ကရုဏာ
အရင်းတည်၍ ညီမငယ်လေးသဖွယ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်
ရှောက်ကြင်နာရသော မေတ္တာတရားတို့သည် သံယောဇဉ်ကြီးတို့ဖြင့်
နှောင်တွယ်မိလေ၏။ ထိုကြိုးတို့သည် မမြင်ရသော်လည်း ခိုင်မြဲလွန်း

လှသည်။ ထိုအခါ မေတ္တာမိုးတို့ တဖွဲဖွဲစွေရွာတတ်၏။

၂၀၁၈ ဧပြီ (၁၃) ရက်။ ခြံထဲ၌ ပိတောက်ပန်းများ
ဝေနေအောင်ပွင့်ကြသည်။ ထိုနေ့တွင် အတာကို ဆေးရုံတင်လိုက်
ရသည်။ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးသို့ မင်းရဲနောင်အမြန်ဆုံး လိုက်သွား
၏။ ဦးနှောက်အမြှေးပါးယောင်ပြီး စိုးရိမ်အဆင့်ဖြင့်အရေးပေါ်တင်ရ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ အောက်ဆီဂျင်ဘူး၊ ဂလူးကိုစ၊ ဆေးပိုက်များကြားတွင်
ဖျော့တော့နွမ်းလျနေသည့် မျက်နှာလေးမှာ မကြည့်ရက် မမြင်ရက်စွာ။
ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွန်အားများကို အတာဆီသို့ပေးခွင့်ရ
ချင်သည်။ ဖြည်းဖြည်းစွာ ရှူရှိုက်နေသည့် ဝင်သက်ထွက်သက်များကို
သူ စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ဧပြီ(၂၁) ရက်နေ့တွင် အတာ သတိတစ်ချက်မျှလည်ပြီး
မျက်ရည်ကြည်တို့ဝေလည်နေသော မျက်ဝန်းအစုံသည် ဖြည်းဖြည်းစွာ
ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ “ကိုရဲ့. . .”ဟူသည့် ချိုကြည်အေးမြသောခေါ်သံ
တို့သည် ဤကမ္ဘာမြေပြင်၌ မည်သည့်အခါမှ မကြားနိုင်တော့ပေ။
ကြီးမားပြင်းထန်သည့် ငလျင်လှိုင်းတို့သည် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး
ရိုက်ခတ်တုန်ခါပြီး ကမ်းပါးနံရံများကို ကြမ်းတမ်းစွာတိုက်စားဝါးမြို
ပစ်သည့်ပမာ။ ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် လှိုက်လှဲတုန်ယင်စွာ။

“အတာ. . . အတာဆုံးပြီတဲ့”

“လူနာ အသက်မရှိတော့ပါဘူး” စသည့် အန်တီဝေ၏ငိုသံ
စွက်သည့် စကားသံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူနာပြု
ဆရာမတို့ပြောသည့် စကားသံတို့ကိုလည်းကောင်း သူ့အသိစိတ်ထဲ
တွင် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည့်
လက်ချောင်းကလေးများကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“အတာ... အတာရေ...”

ရင်ခေါင်းထဲမှ လှိုက်တက်လာသော ပေါက်ကွဲသံတို့သည် မည်သည့်အသံမှထွက်မလာဘဲ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။ ခေါင်းတိုင်ဝမှ မီးခိုးငွေ့တလူတို့သည် တိမ်စိုင့်တိမ်လိမ်များကြားတွင် တရွေ့ရွေ့ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“အတာလေ... ကိုရဲကို ချစ်တယ်...၊ ပိတောက်ပန်းတွေ ကိုလည်းချစ်တာပဲ...”ဟူသည့် အသံတို့သည် အကြားအာရုံထဲတွင် ဝေးလိုက်နီးလိုက်၊ တိုးသွားလိုက် ကျယ်လာလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ ပူနွေးသော မိုးရေစက်များ သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။

မိုးဖွဲလေးများမှာ ရွာမြို့ရွာနေဆဲ.....။

အသိပ်

ကရင်နော်

“ပန်းရမယ် သပြေပန်း၊ နှင်းဆီပန်း၊ သစ္စာပန်း ဘုရားတင်ဖို့ အတွက် ပန်းလှလှလေးတွေ ရမယ်”

“ဟေ့ မာလာ၊ ခဏစောင့်ဦး ငါ ပန်းယူမလို့”

ပန်းတွေအပြည့်ထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းအား ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သူမအိမ်ရှေ့ကိုကျော်ပြီး အော်ရောင်းနေသည့် သူငယ်ချင်း မာလာကို အိမ်ထဲကနေပြီး ကြည်ပြာလှမ်းအော်တားကာ သူမဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အနားရောက်သည်နှင့် ခြင်းတောင်းထဲက သပြေပန်း ၃ စည်းလောက်ကို ဆွဲယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားသည့် ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြည်ပြာသည် မာလာကို ကြည့်ပြီး မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒီမယ် မာလာ၊ နင် ဒီလို ပန်းတွေကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး အော်ရောင်းနေတာ မရှက်ဘူးလားဟင်”

ပြောမနာဆိုမနာသည့် သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်မို့ ကြည်ပြာသည် ဇက်ကိုပုပြီး မဝံ့မရဲ ဘွင်းဘွင်းကြီးမေးလိုက်သည်။ ကြည်ပြာ၏အမေးကြောင့် မာလာ သွားပေါ်အောင်ရယ်လိုက်မိသည်။

“မရှိလို့ ပြောင်လုပ်စားတာ သူများပစ္စည်းကို ခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲလို့။ ရှက်လို့မလုပ်စားရင် ငါနဲ့အမေ နှစ်ယောက်လုံး ထမင်းငတ်ကုန်မှာပေါ့ဟ”

မာလာ၏စကားများသည် အားလုံးအမှန်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ ချို့တဲ့သည့် မိခင်မုဆိုးမနှင့် အတူတူနေကြရသည့် ဘဝတူ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမယ့် မာလာသည် မရှက်မကြောက် သူမ၏ မိခင်နှင့်အတူ ဘဝကိုရုန်းကန်သည်။ ကြည်ပြာမှာတော့ ထိုကဲ့သို့ နိမ့်ပါးသည့်အလုပ်များကို လုပ်ရမှာအလွန်ရှက်သည်။ မာလာကဲ့သို့ ဈေးတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး အော်ရောင်းရလျှင်ဖြင့်ဟု တွေးမိသည့် အချိန်တိုင်း သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဟိုနားဒီနား သီးထလာသည်။ အခုလည်း အတူတူပင်။ မာလာနှင့်စကားဆက်ပြောဖို့ ကြည်ပြာတွင် ဘာခွန်အားမှ မရှိတော့ချေ။

“ကျောင်းကျမှ တွေ့တော့မယ်နော် မာလာ”

ထို့ကြောင့် စကားကြောကို အမြန်ဆုံးဖြတ်ချလိုက်သည်။

“အိုခေ ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ငါ ဈေးထပ်ရောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်”

ကြည်ပြာသည် မာလာကို ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်သည်။

“ပန်းတွေရမယ် သပြေပန်း၊ သစ္စာပန်း ပန်းလှလှလေးတွေ ဘုရားတင်ဖို့ ရမယ်”

သူမကို ကျောခိုင်းပြီးသည်နှင့် ပန်းတွေကို အသံပြိုကြီးနှင့် အော်ရောင်းနေပြန်သည့် မာလာ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ကြည်ပြာရင်ထဲ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ရှက်စိတ်များ ဝင်ရောက်လာသည်။

“တော် တော် . . . မရှိရင်လည်း တခြားအလုပ်ပဲ လုပ်စားမယ်။ အသံပြိုကြီးနဲ့ ဈေးအော်ရောင်းရမှာကိုတော့ အရှက်ဆုံးပဲ”

ကြည်ပြာသည် ပန်းစည်းကိုကိုင်ထားရင်း ပန်းပါ တုန်ခါမြင့်တက်သွားအောင် တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားလေသည်။

x x x

“ရှေ့တစ်ပတ် သောကြာနေ့ကျရင် ကျောင်းမှာ အာစရိယ ပူဇော်ပွဲရှိတယ်မေမေ။ အဲဒါ အတန်းပိုင်ဆရာမက တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး ငါးထောင်ကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နောက်ဆုံးထည့်ရမယ်လို့ မှာလိုက်တယ် မေမေ”

ကြည်ပြာသည် ကျောင်းကနေအိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် လွယ်အိတ်ကို အိမ်တိုင်ကသံငုပ်တွင်ချိတ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မေအား အသိပေးလိုက်သည်။ ‘ငါးထောင်’ဆိုသော ငွေပမာဏကိုကြားပြီး ဒေါ်ခင်မေ၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုနှင့်အတူ မျက်လုံးပါ မသိမသာဝိုင်းစက်သွားသည်။ ငါးထောင်ဆိုသော ငွေပမာဏသည် ချမ်းသာသော မိသားစုအတွက်တော့ သူတို့သားသမီးကို ကျောင်းမုန့်ဖိုးပေးသလောက်သာ ရှိပေမယ့် သူမအဖို့တော့ သားအမိနှစ်ယောက်

စားရန်အတွက် ဆန်သုံးပြည်လောက် ဝယ်လို့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ ကြည်ပြာပြောသည့် ငွေငါးထောင်သည် သူမ၏အိတ်ထောင်ထဲတွင် ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ဆန်အိုးထဲတွင်တော့ ဆန်တစ်စေ့မျှ မရှိတော့ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သမီးကြည်ပြာ စိတ်ညှိုးနွမ်းသွားမှာကိုတော့ ဒေါ်ခင်မေ မလိုလားပေ။

“အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အမိ ပေးပါမယ် ဟုတ် ပြီလား။”

ထို့ကြောင့် ကြည်ပြာ စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် ချော့မော့ ထားလိုက်သည်။ ကြည်ပြာသည် ဒေါ်ခင်မေ၏စကားများကို ထမင်း စားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

x x x

နွေလယ်ခင်းထမင်းစားချိန် ကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်ကို မသာယာသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ရောက်လာပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲထိုင်ချကာ စိတ်လက်မပါသည့်အမူအရာနှင့် ထမင်းစားနေ သော ကြည်ပြာကို ဒေါ်ခင်မေ သတိထားလိုက်မိသည်။

“မေမေ သမီးပြောထားတဲ့ငွေ ရှိရင်ပေးပါတော့လားဟင်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မနက်ဖြန်မို့လို့ ဒီနေ့ပဲ သူငယ်ချင်းတွေက အာစရိယပူဇော်ပွဲအတွက် ငွေကို ဆရာမိဆီပေးပြီးကုန်ကြပြီ။ မာလာတောင်ပါ သေးတယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်မေမေရ။ ဆရာမက သမီးကို ဘယ်တော့ပေးမှာလဲတဲ့ အီး ဟီး ဟီး သမီးရှက် တယ်မေမေ”

ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသောကြောင့် ကြည်ပြာကိုကြည့်

ပြီး ဒေါ်မာလာ ရင်ကွဲမတတ်ခံစားလိုက်ရသည်။ မရှိကြတာချင်းအတူ တူကိုမှ မာလာကပေးပြီးသွားပြီဆိုတော့ အခက်သားလား။ လက်ရှိ သူမထံတွင် အခုချက်ချင်း ကောက်ကာငင်ကာသေသွားတောင် ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့ မူးတစ်ပြားတောင်မရှိချေ။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးဖြစ်သူ ကြည်ပြာကို ချော့ရန်သာရှိတော့သည်။

“ပိုက်ဆံက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှ နောက်ဆုံးပေးရမှာမဟုတ်လား သမီးရယ်၊ မနက်ဖြန်ကို အဲဒီငွေငါးထောင် ရအောင်ရှာပြီး ပေးပါမယ် နော် သမီး။ အခု မေမေ့ဆီမှာ မရှိသေးလို့ပါ”

မေမေ့ကိုပြောလိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ အဲဒီပိုက်ဆံကို သမီးက သုံးမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အာစရိယပူဇော်ပွဲအတွက် ပေးရမှာ လို့ ရှေ့တစ်ပတ်ကတည်းက ပြောထားတာကို အခုထိ မရနိုင်သေးဘူး။ ဘယ်တော့များမှ မေမေ့ဆီမှာ ငွေရှိလာဦးမှာလဲဟင်။ ကျောင်းမှာ အရာရာတိုင်း ကိစ္စတိုင်း အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ရလွန်းလို့ ကျောင်း တောင် နေချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး။

ကြည်ပြာသည် ဒေါသကြောင့် စားလက်စထမင်းကို ကုန် အောင်မစားဘဲ လက်ကိုထဆေးကာ လွယ်အိတ်ကိုဆွဲယူပြီး အိမ်ပြင် ကို ထွက်သွားလေသည်။ ကြည်ပြာစားထားသော ပွဲသရောင်းထနေ သည့် ထမင်းစားစားပွဲကို အဝတ်စနှင့်သုတ်ပြီး ပါးပေါ်ကျတော့မလို ဖြစ်နေသည့် မျက်ရည်အား လက်ခုံနှင့် အမြန်ဆုံးသုတ်ပြီး ပြုံးလိုက် သည်။ ဘယ်လောက်ပင်ဆိုးဆိုး မိမိ၏ရင်နှစ်သည်းချာ သားသမီးမို့ ဘယ်မိဘက အပြစ်မြင်မည်နည်း။ ယခု ဒေါ်မာလာသည်လည်း ထို နည်းလည်းကောင်းပါပင်။ ကြည်ပြာအား အပြစ်မမြင်သည့်အပြင် သူမ၏လိုအပ်ချက်အား မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သည့်အတွက် ဒေါ်ခင်မေ

ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရသည်။

x x x

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် ခင်မေ၊ နင့်သမီး ငိုပြီးကျောင်းသွား နေတာကို တွေ့လိုက်တယ်”

ရုတ်တရက် အိမ်ထဲဝင်လာသည့် မာလာ၏မိခင် ဒေါ်ရီမြင့် ကြောင့် ဒေါ်ခင်မေသည် လုပ်လက်စအလုပ်ကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ကိုထွက်လာကာ ကြမ်းခင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“တွေ့လိုက်တာလား မရီမြင့်၊ အာစရိယပူဇော်ပွဲကြေး မပေး နိုင်သေးဘူးပြောလို့ စိတ်ကောက်သွားတာပါ”

ဘယ်လောက်ပင်ရင်းနှီးကြသည့် မိတ်ဆွေဟုပင်ပြောပြော ကိုယ့်သားသမီး အသုံးမကျဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ ပေးမသိချင်ကြတာ မိဘတိုင်း၏စိတ်ပင်မဟုတ်လား။ ဒေါ်ခင်မေတွင် လည်း ဒီစိတ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကြည်ပြာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမှန် တရားချိုချိုလေးအား နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းအောင် ရယ်မောရင်း ပြော လိုက်သည်။ ဒေါ်ရီမြင့်သည်လည်း ကြည်ပြာဆိုတာကို သိသည်။ သို့ ပေမယ့် သူငယ်ချင်း၏သမီးမို့လို့ ကိုယ့်သမီးအရင်းလို သဘောထားပြီး မပြစ်မမြင်ပေ။

“အဲဒါအသာထား အခု ကျုပ် တောထဲထင်းခွေသွားမလို့ တော် လိုက်ဦးမလား”

“အင်းလေ၊ မှီလေးဘာလေးရှာရအောင် သွားကြတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်မေသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သံမှာချိတ်ထားသည့် ပလိင်းကိုဆွဲယူပြီး သိုင်းလွယ်လိုက်သည်။ ထရံကြားထဲညှပ်ထားသည့်

ဓားရှည်ကိုပါ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ဒေါ်ရီမြင့်နှင့်အတူ တောထဲဝင်လာခဲ့ သည်။ ဒေါ်ရီမြင့်သည် ထင်းခြောက်များကို ရှာဖွေကောက်ပြီး နွယ် ကြိုးနှင့်စည်းပြီး ပုံထားသည်။ ဒေါ်ခင်မေသည် တောကြိုအုံကြား တောင်ကတုံးတွေဆီ လျှောက်သွားပြီး မှိုများရှာသည်။ ကံကြမ္မာက သူမအား မျက်နှာသာပေးသည်ဟု ဆိုရမည်လားတော့မသိ။ သူမ ရှာ လိုက်သည့်နေရာတိုင်းတွင် မှိုနှင့်ပက်ပင်းတိုးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ၏ပလိင်းထဲတွင် မှိုများ အတော်အတန်ပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။

မှိုရသည့်မျက်နှာဟူသည် ဒေါ်ခင်မေ၏အပြီးမျက်နှာကို ပြောသည်လားမသိ။ ဒေါ်ခင်မေသည် ပျော်လွန်း၍ ဆိုမိဆိုရာ သီချင်းများကို မည်မညာဆိုနေမိသည်။ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်ဘဲ မိုးပါ သည်းကြီးမည်းကြီးရွာချလိုက်တော့ အမောများတောင် ပြေသွားသည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် မှိုများကို အဝယ်ခိုင်ထံသွားသွင်းတော့ ငွေလေး သောင်းလောက် ခိုင်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ညရောက်တော့ ဒေါ်ခင်မေ ဘယ်လိုမှအိပ်၍မရနိုင်အောင် သူမ၏ကျောတစ်ပြင်လုံး ပူလောင် သလို ခံစားရပြီး ယားယံလာသည်။ တန်းလေးပေါ်တင်ထားသည့် ဘာမီတွန်ဘူးကိုယူပြီး သက်သာလိုသက်သာငြား ဖွင့်ပြီး နှစ်လုံး လောက် ဆင့်သောက်ပြီး အိပ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှမသက်သာ ပေ။ သမီးဖြစ်သူ ကြည်ပြာကိုကြည့်လိုက်မိတော့ သူမက နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်မောကျနေတော့ မနိုးရက်တော့ပေ။ အိပ်နေရာက ကုန်းထ ပြီး တိုင်မှာချိတ်ထားသည့်ဘီးကို ဖြုတ်ပြီး လက်လှမ်းမီသလောက် နောက်ကျောကို လက်နောက်ပစ်ပြီး ထိုးကုတ်သည်။ မသက်သာပေ။ မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး မိုးလင်းသည်နှင့် ဆေးရုံကိုပြေးရတော့ သည်။

တာဝန်ကျဆရာဝန်ကြီးသည် ဒေါ်ခင်မေ၏ နောက်ကျောက အင်္ကျီစကိုလှန်ပြီး ကြည့်လိုက်သည့်ခဏဝယ် သူ၏မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။

“အဒေါ် မနွေက တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မနွေက တောထဲသွားပြီး မှီရှာခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်ခင်မေသည် ဆရာဝန်၏အမေးအား မှောက်လျက်အနေအထားနှင့် လှဲအိပ်ရင်းက ဖြေလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“ညနေ လေးနာရီလောက်ကပါ”

“မှီတွေအများကြီး ရခဲ့တာပဲလားဟင် အဒေါ်”

ဒဏ်ရာက မသက်သာသည့်ကြားထဲ ရွတ်နောက်နောက် လုပ်နေပြန်သော ဆရာဝန်ကြောင့် ဒေါ်ခင်မေ ဒေါသထွက်လာသည်။

“အလကားစတာပါ အဒေါ်၊ မနွေကပြန်လာတော့ မိုးမိခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်မေသည် ဆရာဝန်၏အမေးအား ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။ ဆရာဝန်သည် သူ့စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မှီဆိုတာက အဆိပ်လေဒေါ်ဒေါ်၊ အဲဒါကို မိုးကရွာချလိုက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ကျောပေါ် မှီအဆိပ်တွေ စီးကျကုန်တာပါ။ မပူပါနဲ့ ဆေးရုံတက်ပြီးကုလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

ဆရာဝန်သည် သူ့ဘေးမှာရပ်နေသည့် သူနာပြုမလေးကို မှာစရာရှိသည်များကို မှာပြီး တခြားလူနာများကို လိုက်ပြီးကြည့်နေပြန်လေသည်။

ကြည်ဖြာသည် သူနာပြုမလေး ဆေးလိမ်းပေးနေသည့် ညှိမည်းပြီး အရေပြားများကွာကျနေသော မိခင်ဒေါ်ခင်မေ၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ ဆေးလိမ်းပြီးလို့ သူနာပြုမလေး ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ကုတင်ဘေးက ခုံတန်းရှည်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဒေါ်ခင်မေ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

“အရမ်းနာနေလားဟင် မေမေ၊ ဒီ မှီအဆိပ်မိထားတဲ့ဒဏ်ရာက ပျောက်မှပျောက်ပါဦးမလားဟင် မေမေ”

ဒေါ်ခင်မေသည် သူမ၏မျက်နှာကို စိုးရိမ်စွာကြည့်ပြီး မေးနေသည့် ကြည်ဖြာကြောင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မပျောက်ရမှာလဲ သမီးရယ်၊ ပျောက်တာပေါ့။ မပျောက်နိုင်တာက မေမေရင်ထဲမှာ သမီးကို ငုံထားမတတ်ချစ်တဲ့ အချစ်ဆိပ်ပါပဲ။ အခု မေမေ ဒီလို ဆေးရုံမှာလဲနေတော့ သမီးရဲ့ ကျောင်းကိစ္စနဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ရရင်ကောင်းမလဲလို့ မေမေတွေးနေတာ။ ဪ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ကဗုဒ္ဓဟူးနေ့မဟုတ်လား၊ ရော့ ဒီမှာ သမီးဆရာတွေကိုကန်တော့ဖို့အတွက် တောင်းထားတဲ့ အာစရိယပူဇော်ပွဲကြေး ငါးထောင်”

ဒေါ်ခင်မေသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူမ၏ခေါင်းတုံးဘေးတွင်ချထားသည့် ဟောင်းနွမ်းနေသော သားရေဖာအစုတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကြည်ဖြာကို ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မေ သူမကိုကမ်းပေးသည့် ငါးထောင်တန်ငွေစက္ကူရွက်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ခင်မေ၏ခါးကိုဖက်ပြီး ငိုချလိုက်သည်။

“အီး ဟီး ဟီး... မယူဘူး၊ သမီးအတွက် မေမေတစ်ချောင်း”

တွေ၊ သွေးတွေ၊ အသားတွေကို မှီအဆိပ်အမိခံပြီး ရှာလာတဲ့ဒီငွေကို ဘယ်သူမှမပေးနိုင်ဘူး။ သမီး မေမေ့ကို ဒုက္ခပေးမိပြီ၊ သမီး အတ္တကြီး ပြီး မေမေ့ရဲ့ဒုက္ခတွေကို မမျှဝေ မခံစားပေးခဲ့မိလို့ သမီးကို ခွင့်လွှတ် ပါ မေမေရယ်”

“ကဲ ဒီကလေး လူကြားထဲသို့နေတာ မရှက်ဘူးလား”

ဒေါ်ခင်မေသည် လူကြားထဲ ကလေးလိုသို့နေသည့် ကြည်ပြာ ကို ချစ်စနိုးနှင့် မာန်လိုက်ပြီးနောက် သမီး၏ကျောပြင်ကို ဝဲတက်လာ သော မျက်ရည်များနှင့်အတူ ပွတ်ပြီးချော့မြူလိုက်သည်။

x x x

“ပန်းရမယ်... ဘုရားပန်းကပ်ဖို့ နှင်းဆီပန်း၊ သပြေပန်း၊ သစ်ခွပန်းလေးတွေ ရမယ်”

“ဟေ့ကြည်ပြာ လာပါဦး”

အသံလာရာကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသည့် ပန်းခြင်းတောင်း လေးအား ထိန်းပြီး စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းမာလာဖြစ် နေ၍ ကြည်ပြာသည် မာလာ၏အိမ်ထဲဝင်ပြီး ပန်းတောင်းကိုချကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မာလာသည် တောင်းထဲက သပြေသုံးစည်းကိုယူပြီး ကြည်ပြာအား ပန်းဖိုးပေးလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ကြည်ပြာ၏ မျက်နှာအား စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နင် ဒီလိုပန်းတွေလိုက်ရောင်းနေတာ မရှက်ဘူးလားဟင်”

“မရှိလို့ ပြောင်လုပ်စားတာ သူများပစ္စည်း ခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ။ မလုပ်ရင် ငါနဲ့အမေ ထမင်းငတ်သွားမှာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကြည်ပြာသည် မာလာအား မျက်လုံး

အပြုံးသားနှင့် ကြည့်မိရက်သားဖြစ်သွားသည်။ ဒီစကားများသည် တစ်ချိန်က မာလာကို သူမေးခဲ့ဖူးသော၊ မာလာက သူမကို ဖြေပေးခဲ့ ဖူးသော စကားများဖြစ်သည်။ သေချာသည်။ ဒါ မာလာသည် တစ်ချိန် က ဇာတ်ကိုပြန်ခင်းပြီး သူမကို အတည်ပေါက်နောက်နေသည်ကို ကြည်ပြာသိလိုက်သည်။ ကြည်ပြာသည် မာလာကို ခပ်စွေစွေစိုက်ကြည့် လိုက်ပြီးသည်နှင့် မာလာ၏ပေါင်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ပြီး-

“မသားမ ငါ့ကို ကလေးစားပြန်ချေတာပေါ့လေ”

ဟုရယ်ရင်းပြောကာ ပန်းခြင်းတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ပြန်တင် ပြီး အသံပြကြီးနှင့် အော်ရောင်းလေတော့သည်။

“ပန်းရမယ်... ဘုရားကပ်ဖို့အတွက် ပန်းအမျိုးစုံရမယ်”

အဆိပ်မိတဲ့ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ အချစ်ဆိပ်ထက် ဘယ်အရာပိုပြီး အေးမြနိုင်ဦးမလဲ။ မရှက်ဘူး... ဒီနေ့ကစပြီး မေမေ မပင်ပန်းရ အောင်လို့ ရိုးသားတဲ့အလုပ်တွေကို ငါအကုန်လုပ်မယ်။

ကြည်ပြာသည် သူမ၏အတွေး ဆုံးသွားသည်နှင့် ပန်းများကို ပျော်ပျော်ကြီး အော်ရောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ပန်းရမယ်ဗျို့... ပန်း ပန်း ပန်း...”

လုလင်ငယ်သွေး အားမာန်ဖြည့်စို့လေ

ရှိုင်းဝေယံ (သီပေါ)

(၁)

ပလပ်စတစ်ပုန်းလေးထဲသို့ စာအုပ်အချို့ကိုရွေးချယ်ပြီး ၄ မိုင် မျှဝေးသော သီပေါမြို့ပေါ်သို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ညည်းဆိုရင်း ကျွန်တော်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

“မည်သူမဆို ကူညီသည်ဖြစ်စေ.. မည်သူမဆို မကူညီသည် ဖြစ်စေ.. ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ.. ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးမှ ကိုယ်သာသခင်ဖြစ်မည်.. ဝန်ထမ်း.. ရွှင်လန်း.. ပန်းတိုင်ကို အရောက်လျှောက်နိုင်ဖို့လေ လုလင်ငယ်သွေး အားမာန်မွေးရမလေ”

အဆိုတော် “ရာဇာဝင်းတင့်” သီချင်းသံသည် နားစည်မှတစ်ဆင့် နှလုံးသားသို့စီးဆင်းလာကာ အားအင်တွေပြည့်ဖြိုးလို့ စိတ်

နှလုံးသာဖြင့် စိရင်သည်

ဓာတ်မာန်များ နိုးကြားထကြွလာလေတော့သည်။

လူကြီး၊ လူငယ်များစုံလင်းလှသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ကယ်ကိုအရှိန်လျှော့ကာ ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါက်ထောက်ပြီးစာအုပ်ပုံးကို မနိုင်မနင်းမကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ စာအုပ်ပုံးထဲမှ စာအုပ်များအနည်းငယ်ယူကာ ဆိုင်တွင်းမှ လူငယ်များဆီသို့ ခြေလှမ်းစတင်ခဲ့တော့သည်။

(၂)

“အစ်ကိုတို့.. အစ်မတို့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေစစ်အခမဲ့ စာကြည့်တိုက်ကပါခင်ဗျ။ စာအုပ်တွေကို အခမဲ့ငှားပေးပါတယ်ခင်ဗျ။ အိမ်အရောက်လည်းပို့ပေးသလို၊ အိမ်အရောက်လည်းလိုက်ယူပေးပါတယ်ခင်ဗျ”

“ညီလေး.. မအားသေးလို့ပါ၊ အချိန်မရှိလို့ပါနော်”

“အစ်ကို၊ အစ်မတို့ရယ် အချိန်မရဘူးဆိုရင်တောင် တစ်နေ့ တစ်မျက်နှာလောက်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပေးပါလား...”

“နေပါဦး ငါ့မှာအချိန်မရှိလို့ မဖတ်ချင်ပါဘူးဆိုတာကို မင်းက ဘာလို့ အရမ်းဖတ်စေချင်နေတာလဲ။ စာအုပ်စာပေကို ဘာလို့ဖတ်သင့်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကို မင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ အချိန်ပေးဖတ်မယ်ကွာ” ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းငါနားလည်အောင် ပြောပြပေးနိုင်ပါ့မလား..”

“ဟုတ်... ကျွန်တော် ခံယူမိတာလေးတော့ ပြောပြပါရစေနော်။ အမှားများပါသွားခဲ့ရင် ကြိုတင်ပြီးတောင်းပန်လိုပါကြောင်း ဦးစွာပထမ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ...”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော် ထိုင်ခုံဆွဲကာထိုင်လိုက်သည်။ လက်ထဲက စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်ချပြီး စကားစလိုက်သည်။

“စာရေးဆရာဆိုတာ သူတို့ သင်ယူလေ့လာထားတဲ့ အသိ ပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲမှန်သမျှဖြေရှင်းခဲ့ပုံ တွေ လူတိုင်းကိုသင်ကြားပြသပေးချင်ပေမယ့် သန်ပေါင်းများစွာရှိတဲ့ လူတွေကို အကုန်သင်ပေးဖို့ဆိုတာသိပ်မလွယ်ကူဘူးလေ။ နည်းလမ်း တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် စာရွက်တွေပေါ်မှာရိုက်နှိပ်ကာ စုစည်းပြီး ဖြန့်ဝေလိုက်မယ်ဆိုရင် ပိုမိုထိရောက်လိမ့်မယ်။ စာအုပ် စာပေထဲဆိုတာ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတို့ရဲ့ အသိပညာ၊ ဗဟုသုတ၊ အတွေ့အကြုံတွေ သိုမှီးရာနေရာတစ်ခုပါပဲ။ လူတန်းစားမရွေး သင် ယူလေ့လာနိုင်တယ်။ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာကတော့ ဆရာကြီးများအား လုံးရဲ့ အသိပညာ၊ ဗဟုသုတ၊ အတွေ့အကြုံအားလုံးတို့ စုစည်းရာ ကျောင်းတော်ကြီးလို့ ကျွန်တော်ခံယူမိတယ်” ဒါကတော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ခံယူချက်သီးသန့်ပါခင်ဗျ။

(၃)

“ဘာလို့ စာကိုဖတ်သင့်တာလဲဆိုတဲ့ အမေးကိုမဖြေခင် အစ်ကိုကို ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခုလောက် အရင်မေးခွင့်ပြုပါလားဓ

“အင်း... မေးပါ”

“သဘာဝသယံဇာတပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးကြီးသလား”

“ဟား... ဟား... မေးတတ်တယ်နော်... ကြီးတာပေါ့ကွ။

ဒါကို လူတိုင်းသိတယ်”

တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ကျွန်တော့်အမေးကို သူ ပြီးရယ်

ကာ ဖြေသည်။ ကျွန်တော် အနည်းငယ်ပြီးကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်း သဘာဝသယံဇာတ ပစ္စည်းဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးမှန်း လူတိုင်းသိတယ်။ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်စာပေဆိုတာက သူ့ထက်အများကြီး ပိုတယ်ဆိုရင် အစ်ကို လက်ခံနိုင်မလား”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... ငါနားမရှင်းဘူး”

“ဒီလိုပါအစ်ကို... သဘာဝသယံဇာတဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာတွေအားလုံးထက် စာအုပ်စာပေက ပိုပြီးတန်ဖိုး ကြီးပါတယ်လို့ ပြောတာပါခင်ဗျ”

“ဟား... ဟား... ရှင်းစမ်းပါဦး မင်းစကားကို...”

“ဒီလိုပါအစ်ကို... ဒီဆိုင်ထဲကို လူငယ်နှစ်ယောက် ဝင်လာ တယ်။ ကိုယ်စီလက်ဖက်ရည်မှာကြပြီး တစ်ယောက်က ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ Internet Game ဆော့နေမယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ဖတ်နေမယ်။ ဘယ်သူ့ကို အစ်ကိုသဘောကျမလဲခင်ဗျာ”

“ဟ... မေးတတ်တယ်နော်။ စာဖတ်နေတဲ့သူကိုပေါ့ကွ”

“အစ်ကို ဘာလို့စာဖတ်နေတဲ့သူကို သဘောကျရတာလဲနော်”

“သူက အချိန်ကို အလကားမဖြုန်းတီးဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဗဟုသုတတွေလည်း ရစေတယ်။ Internet Game ဆော့တဲ့သူက ဘာ ဗဟုသုတမှမရဘဲ အချိန်ကို အလကားကုန်စေတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် အနာဂတ်တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်လိုလူမျိုးက ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါသလဲခင်ဗျ”

“စာဖတ်နေတဲ့သူပေါ့ကွ”

“သေချာတယ်နော်အစ်ကို...”

“သေချာတာပေါ့ကွ၊ ဘယ်သူမေးမေး ဒီစကားပဲဖြေလိမ့်မယ်”

“နောက်ထပ် တစ်ခုလောက်မေးပါရစေနော်”

“အေး.. . မေးပါ”

“တန်ဖိုးကြီးမားပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝသယံဇာတတွေတော့ ရှိပြီး အသိပညာဗဟုသုတနည်းပါးတဲ့ လူတွေများနေရင် တိုင်းပြည်က ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီသဘာဝသယံဇာတတွေကို အကျိုးရှိအောင်အသုံး ချနိုင်မယ့် ပညာတွေမရှိရင် တိုင်းပြည်က ဘာဖြစ်မလဲ။ သဘာဝသယံ ဇာတတွေ မရှိပေမယ့် အသိပညာကြွယ်ဝသူတွေ များနေရင် တိုင်း ပြည်က ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲ။ သဘာဝသယံဇာတတွေလည်းရှိသလို အသုံးချမယ့် အသိပညာဗဟုသုတတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည် က ဘာဖြစ်မလဲ။ အစ်ကိုစိတ်ထဲမှာပဲ ဖြေကြည့်ပါ။ အဖြေက အစ်ကို ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်”

“ဟား.. . . ဟား.. . ဟား.. . မင်းမဆိုးဘူး.. .”

သူ အားရပါးရ ရယ်လေတော့သည်။ အားရမှ အရယ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ကဲ.. . မင်းအဖြေကို ငါသဘောကျတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ ကတိအတိုင်း ငါစာဖတ်မယ်။ မင်းကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးပါ”

ကျွန်တော် လွန်စွာပျော်သွားသည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် စာ အုပ်ထည့်ထားသည့်ပုံးကို ပြေးယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်ထက် အစ်ကို ဘယ်စာပေမျိုးကို ဖတ်ချင်သလဲ အရင်လေ့လာချင်သလဲ ပြောပြပေးပါလား။ ရသ၊ သုတ၊ ဓမ္မ ဘယ်အပိုင်းကိုဖတ်ချင်၊ လေ့လာချင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဓမ္မအကြောင်းစာအုပ်ရွေးပေးကွာ”

“ဟုတ်.. .”

ကျွန်တော် စာအုပ်ပုံးထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်လိုက် သည်။

“ဓမ္မစာပေဆိုရင် မေတ္တာရှင် ရွှေပြည်သာရဲ့ မျက်ရည်မကျ ခင် သိစေချင် စာအုပ်လေးဖတ်ကြည့်ပါလားအစ်ကို”

“ဖတ်ရတာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ နားလည်လွယ်တဲ့စာအုပ် တစ်အုပ်ပဲအစ်ကို၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ စပြီးဖတ်လိုက်တာနဲ့ မပြီး မချင်း လက်ကမချချင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မင်းဟာက အာမခံရဲလှချည်လားကွ”

“ရဲမှာပေါ့အစ်ကို အာမခံရဲလောက်အောင်ကောင်းတာကိုး”

မှတ်စုစာအုပ်ထုတ်ကာ စာအုပ်ငှားသူကိုယ်တိုင် မှတ်စေ သည်။

“ကျေးဇူးပါနော် အစ်ကို”

“အနီးအနားက လူတွေကိုလည်း ပြောပေးပါဦးခင်ဗျ”

“အေးပါ.. . ငါ ကြော်ငြာပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်.. . ကျေးဇူးပါနော်အစ်ကို၊ အခြားသူတွေကို လိုက် ငှားပေးလိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ”

(၄)

ဒီလိုနဲ့ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်၊ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတစ် ဝိုင်းဝင်ပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ဝိုင်းကိုပြောင်းလိုက်နဲ့ စာဖတ်ဖို့တိုက် တွန်းလှုံ့ဆော်လိုက်တာ အချိန်တွေ တစ်ရွေ့ရွေ့နဲ့ ကုန်မှန်းမသိ ကုန် ဆုံးလာခဲ့သည်။ စာအုပ်ငှားသူတွေက အလိုလိုငှားကြသလို မငှားသူ

တွေကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး တွန်းအားပေးသည်။ အချို့က စာဖတ်ဖို့ စည်းလုံးလို့ရသော်ငြား အချို့များကျတော့ လုံးဝမရတဲ့အပြင် ရန်ပါအတွေ့ခံရသည်။ ကျွန်တော် ‘ဆရာမနိုင်နိုင်စနေ’ ရေးသော နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ပြုံးပါဆိုသော စာအုပ်ထဲကအတိုင်း အမြဲ ပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ဆဲဆိုကြ သည့်သူတွေကို အပြစ်မမြင်မိသလို ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဓါတ် မကျမိပါ။

အချိန်တွေ၊ ရက်တွေ တစ်ရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ ဖုန်း ဆက်ပြီး လာပို့ခိုင်းသူက ပို့ခိုင်းသည်။ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တွေကိုလည်း အရောက်လိုက်ပို့ရင်း စာအုပ်ငှားဖို့ တိုက်တွန်း လှုံ့ဆော်ပြန်သည်။ ဒီလိုနှင့်.....တစ်နေ့မှာတော့...

“မည်သူမဆို ကူညီသည်ဖြစ်စေ... မည်သူမဆို မကူညီသည် ဖြစ်စေ... ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ... ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးမှ ကိုယ်သာသခင်ဖြစ်မည်... ဝန်ထမ်း... ရွှင်လန်း... ပန်းတိုင် ကို အရောက်လျှောက်နိုင်ဖို့လေ... လုလင်ငယ်သွေး အားမာန် မွေး ရမလေ...”

ဝင်လာသည့်ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းစိမ်းဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို... မင်္ဂလာပါခင်ဗျ”

“မိတ်ဆွေစစ် အခမဲ့စာကြည့်တိုက်က ရှိုင်းဝေအောင်လား မသိဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... အစ်မစာအုပ်ငှားချင်လို့... နောက်ပြီး အစ်မစိတ်မှာ ခံစားမိတာလေး တစ်ခုလောက်အကြံပေးချင်တယ်။

အလှူငွေလည်း ထည့်ချင်လို့ ညနေပိုင်း နာရီစင်နားလာပေးနိုင်မလား ရှင်”

“ဟုတ်... ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်ခင်ဗျ”

(၅)

ညနေ ၄ နာရီထိုးတော့နံတော်ဆိုင်ကယ်စီးကာ သီပေါမြို့ လယ် နာရီစင်နားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နာရီစင်နားရောက်သောအခါ မနက်က ဖုန်းခေါ်ထားသည့် အစ်မထံသို့ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“တူး... တူး... တူး... တူး...”

(လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ သက်မှတ်အချိန် အတွင်းပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိပါသဖြင့် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ပြန် လည်ခေါ်ဆိုပါရှင်...)

MPT ရုံးမှဝန်ထမ်း၏ ချို့သောအသံဖြင့် ဖြေကြားသော အခါ ဆက်မခေါ်တော့ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ဖုန်းထည့်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဦးနုရေးသားသော တာတေစနေသားစာအုပ်ထုတ် ကာ စာဖတ်ရင်းထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဖုန်းပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟဲလို... မင်္ဂလာပါခင်ဗျ”

“အေး... မောင်လေးရောက်နေပြီလား၊ အစောက ရေချိုးနေ လို့ မသိလိုက်ဘူး။ အခုမှဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တော့ မောင်လေး ခေါ်ထားတာတွေလို့ ပြန်ခေါ်လိုက်တာ၊ ခဏလေးစောင့်နော်၊ အစ်မ အခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော်ပင် ဘာမှ

ပြန်ပြောချိန်မရလိုက်ပါ။ ၁၀ မိနစ်ကြာသောအခါ ရောက်လာသည်။

“မောင်လေး.. မင်္ဂလာပါ”

“ဟုတ်.. မင်္ဂလာပါအစ်မ..”

“မနက်က အစ်မတစ်ခုစဉ်းစားမိပြီး အကြံရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ...”

“ဟုတ်.. အစ်မ”

“အစ်မတို့ မောင်လေးတို့လို လူငယ်တွေနဲ့ပေါင်းစုပြီး လူငယ်တွေ့ဆုံပွဲလေးတစ်ခု ဖန်တီးချင်လို့...”

“ဟုတ်.. အစ်မ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲခင်ဗျ”

“ဒီလိုကွာ... အခု စာမေးပွဲဖြေနေတဲ့ ၁၀ တန်းကလေးတွေကို အဓိကဆွေးနွေးချင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုရင် ဒီကလေးတွေ ၁၀ တန်းဖြေပြီးနဲ့ အောင်စာရင်းမထွက်ခင်အကြား အချိန်တွေပိုနေသလို၊ အောင်စာရင်းထွက်ပြီးတော့ အောင်တဲ့သူက တက္ကသိုလ်မရောက်ခင် အကြားမှာ များသောအားဖြင့် အချိန်တွေပိုနေတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ လွတ်လပ်မှုတစ်ခုလိုဖြစ်နေမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ၁၀ တန်းအောင်ရင် သူတို့အတွက် ဘဝတစ်ခုအောင်မြင်သွားသလို ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ကျနွဲ့တဲ့သူတွေကျတော့လည်း များသောအားဖြင့် စိတ်ဓါတ်ကျဆင်းတတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေပဲ။ ရုန်းထနိုင်သူတွေလည်း ရှိကြပါတယ်။ ယနေ့ခေတ်ပညာရေးက အနာဂတ်အတွက်ဝေဝဝဝါးဝါးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ တက္ကသိုလ်တက်မယ်၊ ကျူရှင်ကပေးတဲ့ စာတွေကျက်မယ်၊ အတန်းထဲမှာ လူရှိမယ်များထင်လား။ အနည်းစုပဲရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးကော၊ မိန်းကလေးကော ပျက်စီးတာချင်းအတူတူပဲ။ ယောက်ျားလေးကတော့ အမှားနည်းနည်း

ခံတာပေါ့။ သူတို့အနာဂတ်တွေ၊ ဘဝတွေ မဆုံးရှုံးစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ သူတို့လေးတွေ ၁၀ တန်းဖြေပြီးနဲ့ အောင်စာရင်းမထွက်ခင်အကြား၊ အောင်စာရင်းထွက်ပြီးနဲ့ တက္ကသိုလ်မရောက်ခင်အကြားမှာ စာဖတ်တဲ့အကျင့်လေးတွေ ရသွားစေချင်တယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အားကိုးချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ပညာတတ်တာချင်း အတူတူ စာဖတ်သူက ပိုပြီး အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ စာမတတ်ပေမယ့် စာဖတ်ရင် ပညာရှိဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ စာဖတ်လို့ ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်သလားဆိုရင် မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ ကျဆုံးသွားလားဆိုလည်း မကျဆုံးသွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်တဲ့ သူတိုင်းကတော့ စာဖတ်ကြတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ စာတတ်တဲ့သူတွေ စာဖတ်ပါမှ စာမတတ်သူတွေ စာဖတ်ဖို့ လှုံ့ဆော်နိုင်မယ်။ လူငယ်ဆိုတာ အနာဂတ်တိုင်းပြည်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ သူရဲကောင်းတွေပဲမို့ အညွန့်တစ်လူလူဖြစ်နေတဲ့ သူတို့ဘဝလေးကို ဟိုးအမြင့်ဆုံးအထိ ထိုးတက်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအချိန် အတိုင်းအတာကြားမှာ သူတို့ စာဖတ်အောင် တိုက်တွန်းရမယ်။ ပညာကိုတန်ဖိုးထားတတ်အောင် ဒီစာအုပ်တွေကပဲ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲ့ဒါ မောင်လေး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဟာ... အစ်မရယ် သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တောင် အစ်မလိုမတွေးမိဘူး”

“ဒါဆို မင်းသဘောတူတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်.. အစ်မ.. ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အချိန် စတင်ကြမလဲခင်ဗျ”

“လောလောဆယ်တော့ စာမေးပွဲလည်းမပြီးသေးဘူးလေ။

အစ်မတို့ အချိန်နည်းနည်းယူပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့။ လူကြီးတွေလည်း တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ အစ်မက သေသေချာချာစီစဉ် အချိန်ယူပြီးမှ လူငယ်တွေဆွဲပွဲကို လုပ်ချင်တယ်။ မြန်မြန်လုပ်ရင် ထိရောက်မှု အားနည်းသွားလိမ့်မယ်။ အစ်မတို့ ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားကြတာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ”

(၆)

“ပြပါဦး.. စာအုပ်တွေ..”

သူပြီးရယ်ကာ ကျွန်တော့်ထံမှ စာအုပ်ငှားရန် ပါလာသော စာအုပ်များကို ထုတ်ပြခိုင်းသည်။

“ဟုတ်”

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်များကို ထုတ်ပြသည်။ အစ်မက စာအုပ်အများကြီးထဲမှ မင်းသိမ်ရေးတဲ့ ဘာဘာဘာမှမသိဘူးဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ယူလိုက်သည်။

“ဒီစာအုပ်လေး ယူမယ်မောင်လေး”

“ဟုတ်”

မှတ်စုစာရင်းစာအုပ်ထုတ်ကာ စာအုပ်ငှားသူကိုယ်တိုင် မှတ်စေသည်။ ပြီးနောက် သူ့အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ၂၀,၀၀၀ ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။

“ရော့.. မောင်လေး... လိုအပ်ရာသုံးဖို့ အစ်မ အလှူငွေ ၂၀,၀၀၀ ထည့်မယ်။

“ဟုတ်”

“အစ်မနာမည်လေးရယ်၊ နေရပ်လေးရယ် တစ်ဆိတ်လောက်

ပြောပြပေးပါလား”

“အစ်မနာမည် ဖြူဖြူခိုင်၊ နေရပ်ကတော့ ပန်တိမ်မြောက်ရပ်ကွက်၊ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း သီပေါမြို့ပေါ့”

ကျွန်တော် ဂုဏ်ပြုလွှာလေးကိုထုတ်ကာ မှတ်တမ်းတင်ပြီး ပေးလိုက်သည်။

“အစ်မပြန်တော့မယ်.. မောင်လေး”

“ဟုတ်”

ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သူပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်များ လွယ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ အိမ်သို့ အတွေးတွေဖြင့်ပြန်လာခဲ့သည်။

(၇)

အိမ်ရောက်တော့ ညနေ ၆ နာရီပင်ထိုးချေပြီ။ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာရေးသည်။ ရေးရင်း ရေးရင်းမှ ညနေက အစ်မပြောခဲ့သည့်အကြောင်းအရင်းများကို တွေးမိပြန်သည်။ ထို့နောက် အခြားခေါင်းစဉ်တစ်ခုပြောင်းကာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် အသစ်ပြန်ရေးလိုက်သည်။ ခေါင်းစဉ်အမည်ကတော့...။

“လုလင်ငယ်သွေး အားမာန်ဖြည့်စို့လေ”တဲ့။

စာရေး၍ပြီးစီးသောအခါ လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမီးတိုင်အောက်မှာ ဆော့ကစားနေကြသည့် ကလေးငယ်များကို အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှ တီးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ . . . မင်းတို့လေးတွေ အနာဂတ်မှာ ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးပြီး ကိုယ်လိုရာပန်းတိုင်ကိုရောက်အောင် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပျံသန်းနိုင်ဖို့အတွက်ငါတို့တွေ အစွမ်းရှိသလောက် ထမ်းတင်ပေးပါမယ်။ မင်တို့လည်း မခိုမကပ်ပဲ အရှိန်ယူကာအမြင့်ဆုံးရောက်အောင်အထိ ပျံသန်းကြပါကွာ”

